

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 70

CENA 2.500 DINARA

NINĐA

SMRT IMA DVA LICA

Derek Finegan

SMRT IMA DVA LICA

Derek Finegan
SMRT IMA DVA LICA

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijeovski

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 70 — MART 1989. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4. 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257319-03292, Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SMRT IMA DVA LICA

Deset hiljada ostrva nije baš najtačniji naziv za arhipelag koji se pruža duž zapadne obale Floride, sa obe strane zaliva na čijem kraju leži Tampa. Nije, zato što njih ima mnogo više od deset hiljada, a tačan broj utvrđen je tek kada je pre pe desetak godina bilo izvršeno prvo snimanje iz aviona.

Samo najveća od tih ostrva imaju svoja imena, i to uglavnom među lokalnim stanovništvom. Uostalom, parčetu močvarnog kopna, obraslog gustim tropskim rastinjem, na koje ljudska noga veoma retko stupa, i nije naročito potrebno ime. Jer, nasuprot južnoj i istočnoj obali Floride, ovdje nema bogatih turista koji se otimaju za neko liko kvadratnih stopa peska, ili nekoliko stotina kvadratnih stopa trave sa kućom u španskom stilu i obaveznim bazenom.

Deset hiljada ostrva su, kratko rečeno, pustinja. Pustinja koja ima i svoje pustinjake: malobrojna naselja ribara, razbacana duž obale, koja žive go-

tovo isto onako kao pre stotinu godina. Istina, njihovi čamci sada imaju motore, a ne jedra, a njihove kuće struju, televizore i zamrzivače, ali su to samo spoljne razlike; ribari sa Deset hiljada ostrva i dalje su ćutljivi i nepoverljivi ljudi koji izbe gavaju nadoznale strance.

Zdrav razum govori da je jednako takvo mesto idealno skrovište i za zločince koji beže od zakona, ali se čak ni to nije dogodilo. Nasuprot ljudskim zakonima, sklonim čestim promenama, Deset hiljada ostrva imaju svoje, prirodne zakone. Oni koji te zakone ne poznaju ne žive dugo; drugi, koji uspeju da im se prilagode, dočekali su prirodnu smrt potpuno neuzne miravani. Policija u ovom delu Floride veoma dobro zna da je traganje za jednim beguncem među Deset hiljada ostrva posao težak otprilike koliko i traženje poslovične igle u plastu sena.

Na nesreću, nisu policajci bili jedini koji su to shvatili...

Kao i Deset hiljada ostrva, i tržište ima svoje zakone. Ono isto tržište koje je poslalo prve istraživače u nedra crne Afrike, pre ili kasnije moralo je otkriti način da se koriste prirodne osobine Deset hiljada ostrva. Još jednom na nesreću, to nije bila ni industrija drveta, ni turistička industrija; bila je to industrija smrti.

Industrija spore smrti, za razliku od industrije oružja. Iako droga ubija isto onako sigurno kao metak iz automatske puške, ona to čini mnogo sporije.

I onaj koji je prodaje zarađuje mnogo bolje nego prodavac oružja. U ovom trenutku kokain iz Kolumbije vredan je svoje težine u zlatu; uskoro će biti i skuplji. Policija i vojska postepeno stežu obruč oko proizvođača i distributera belog praška i to povećava troškove proizvodnje i transporta. Glavni organizatori neće se odreći svog profita; kupci načina da se odreknu svoje navike, još manje da potraže drugog snabdevača. Zaključak je jednostavan: cene rastu.

Sve ovo prolazilo je kroz glavu čoveku odevenom u odeću zaštitne boje dok je kroz snažni mornarički durbini posmatrao nisku i ocigledno brzu jahtu sa koje su ljudi, nagi do pojasa, vredno prebacivali bale u čamce koji su tiho prilazili i

isto tako tiho se sa svojim tovarom gubili u lavirintu među ostrvima.

— Pet minuta — tiho reče devojkica koja je čučala na krmi čamca, pridržavajući se jednom rukom za granje nadneto nad vodu. — Rade veoma brzo, Les...

— Da, za manje od pet minuta sva će se marihuana naći na čamcima i jahta će krenuti nazad. Uigrana ekipa, bez sumnje.

— Koliko ih je?

— Sedmorica. Ne verujem da je iko ostao pod palubom.

— Nisi se predomislio?

Muškarac na trenutak spusti durbini i okrete se. Njegovo preplanulo lice, sa dubokim tamnoplavim očima, ozari osmeh.

— Ne, devojčice, nisam se predomislio. Zašto bih?

— Ipak, sedmorica ih je, Les... a oni nisu nimalo naivni, znaš.

— Ni ja nisam nimalo naivan — osmehnu se on, primoseći ponovo durbini očima. — Bitno je samo da se ti ukloniš kada gužva počne. U takvom prostoru, kakva je paluba jahte, svejedno je da li ih je sedam ili sedamnaest.

Ona se sa uzdahom spusti na klupicu krme; sitna i privlačna devojkica duge crne kose, spletene u pundru i uvezane marom. I ona je bila u odeći zaštitne boje, ali čak ni bezobli-

čne pantalone i košulja sa zavrnutim rukavima nisu uspevale da prikriju telo stvoreno da uzbuđuje muškarce, želela to njegova vlasnica ili ne.

— Poslednji čamac prilazi jahti — reče Les spuštajući durbin. — Izbaci udice preko boka čamca, krećemo!

Ona samo klimnu glavom, stežući donju usnu zubima. Spustivši se na svoju klupicu, Les dohvati kratko široko veslo i sa nekoliko snažnih zamaha izvede čamac na sredinu uskog kanala između dva susedna ostrva.

— Oni neće pucati kad nas ugledaju — reče tiho, preko ramena. — Bulka i gužva posle dnje su što žele. Ipak, budi spremna da se baciš u vodu, ako ti dam znak, Sumiko...

Nije odgovorila. Pogled joj je bio prikovan za siluete ljudi koji su žurno prebacivali bale sa marihuanom od ruke do ruke, tako koncentrisani na svoj posao da čak ni osmatrač na krovu kabine, okrenut leđima, nije obratio pažnju na tiho plje skanje vesala po vodi.

— Đavolski su neoprezni — tiho dobaci muškarac, ravnomerno i bez žurbe veslajući dalje. — Vidi se da ih već mesecima niko nije u nemiravao u ovom poslu...

U tom trenutku osmatrač na krovu jahte okrete se prema njima i na trenutak se ukoči.

Sa stotinak jardi rastojanja i bez durbina se moglo naslutiti iznenađenje u njegovim pokretima.

Snažan, grleni krik. Ljudi na palubi ulkočiše se, ali samo na trenutak.

»Da, dobro uigrana ekipa«, pomisli muškarac, ne prekidajući da vesla. »Svaki od njih veoma dobro zna šta da učini u ovakvim situacijama...«

U potpunoj tišini, ljudi pobacaše preostale bale, spakovane u tamne kožne omotače, na dno čamca, i ljudi u čamcu bacili se na svoja vesla, hitajući prema zaklonu susednog ostrva. Motor jahte zabrunda, nadjačvajući zveket lamca kotve koju je čovek na pramcu žurno izvlačio čekrkom. Pošto su bacili preostale bale, ljudi na palubi sagoše se i odnekud sa palube podigoše kratke i ružne automatske puške čije se cevi upraviše prema pridošlicama.

— Hej! — čovek na čamcu odloži veslo i diže ruke uvis. — Hej, koji vam je đavo? Ne pucajte!

Nezgrapno se okrenuvši u uskom prostoru, jahta je već hrlila prema njima. Ljudi sa puškama predoše na pramac, ulkočenih lica, očiju tamnih od napetosti.

Motor jahte prestade da radi isto onako naglo kako je i počeo i dva plovila, nošena samo inercijom, približavala su se je

dno drugom u mrtvoj tišini, na nušenoj jedino kлокotanjem vode ispred pramca broda.

— Neće pucati — tiho reče Les. — Sve je u redu, devojčice...

Još trideset jardi, dvadeset...

Otpor vode usporavao je jahtu, tako da se rastojanje do čamca sve sporije smanjivalo.

»Dobar moreplovac«, mislio je Les. »Tačno je procenio brzinu jahte. Ona će se gotovo sa svim zaustaviti kad stigne u višinu čamca...«

Upravo tako se i dogodilo. Gle dajući naviše, u mračne cevi puška, on se s naporom osmehnulo.

— Čekajte, ljudi — progovori nesigurnim glasom. — Čemu sva ta gvozdurija, boga mu? Moja devojka i ja smo na letovanju, nemamo nameru da vas opljačkamo, ili nešto slično...

Dok je govorio, oči su mu lutale sa lica na lice, tražeći na njima, znak koji će mu odati namere krijumčara droge. Ako njihov vođa, onaj koji je maločas elastičnim skokom sa krova kabine sišao na palubu, da znak da otvori vatru, to bi bilo veoma opasno.

Ne po njega; pre nego što ije dan od njih pritisne okidač svoje puške, on će biti duboko u vodi, ispred jahte, spreman da nastavi sa izvođenjem druge varijante svog plana. Opasnost

je pretila samo devojci, bez obzira što će rano upozorenje, kombinovano sa njenim izvrsnim refleksima znatno umanjiti rizik da bude pogodena nekim metkom.

»Ne, ipak neće pucati... ne maju ni razloga za to, svesni činjenice da nas mogu ukloniti brzo i tiho, ako šef tako odluči...«

Zadržao je pogled na očima šefa, jedinog koji nije šćepao pušku kada je ugledao njih dvoje.

Usko lice, sa dubokim borama, visoko čelo. Tanke, čvrsto stisnute usne i dva ledena, sve tloplava oka. Oči ubice. Oči čoveka koji neće oklevati da ih pošalje na dno kanala pošto dozna ko su i šta traže ovde, između Deset hiljada ostrva.

Uz lak udarac, čamac se zaustavi pored boka jahte. Čovek sa puškom u ruci, Južnoamerikanac niskog rasta i jako crnih brkova, meko skoči u čamac, bez napora održavajući ravnotežu i preteći svojom puškom muškarcu koji se oprezno uspravljao.

— Gore! — zapovedi Južnoamerikanac. — Penji se!

— Zašto, do đavola? Ništa vam nismo učinili!

Cev puške dohvati mu košulju i on vešto odglumi strah na licu.

— U redu, u redu — mrm-ljao je, hvatajući se za ispruže

ne ruke ljudi na palubi. — Ne boj se, draga... sve će biti u redu. Ovo je samo nesporazum, glup nesporazum...

Časak kasnije i devojkica se nađe na palubi kraj njega. Kao što su se i dogovorili, odmakla se nekoliko koraka, blijedog lica, glumeći nesvesticu.

— Pretresi ih, Bak! — hladno zapovedi šef, vadeći iz džepa košuljicu zgužvano paklo cigareta. Cereći se, jedan od njegovih ljudi odloži pušku i iskoči sa priđe Lesu, kako se ne bi našao pred cevima svojih prijatelja.

— Čist je, Anson — reče. — Da pretresem i malicu, a? S vremena na vreme, ovaj posao mi se i dopada, znaš...

— Pretresi je — Ansonovo lice takođe pokaza — kako on ume da ceni lepotu žene koja se stvorila na palubi. — Ali, ne budi grub. Japanke su vrlo osećljive, ako nisi znao.

— Misliš da je Japanka, šef? — zainteresovano upita Bak primičući se devojkici. — Baš pri lika da proverim da li im ona stvar stoji popreko, kao što kažu...

— To je kod Kineskinja, glupane — nasmeja se Anson, paleći cigaretu. — Sem toga, ne moraš biti tako detaljan u pretresu... za sada.

Devojkica lako vrisnu, osetivši grube ruke na svojim grudima i kukovima i visoki muška-

rac s kojim je bila u čamcu na trenutačnu stežu zube, koraknuvši napred.

— Hajde, hajde! — tiho reče čovek sa puškom iza Ansona. — Samo pokušaj nešto, prijatelju! Sa ovog rastojanja, mi ćemo te prosto oduvati u vodu, a to je vrlo smešan prizor!

— Ni kod nje ništa — objavi Bak, sa žaljenjem se povlačeći od devojkice. — Ili možda treba da je nateram da se svuče, Anson?

— Ima vremena — Anson je proučavao lice muškarca pred sobom. — Šta vas dvoje ovde tražite, prijatelju?

— Ništa — čovek bespomoćno sleže ramenima. — Zaista ništa... Na odmoru smo i mislili smo da je dobra ideja da malo pobegnemo od sveta. Ovaj... ja sam ribolovac i... Do đavola, kakvo je ovo ispitivanje? Ko ste vi? Policija? Obalska straža?

— Mi? Mi smo obični, mirni poslovni ljudi koji ne vole kad neko zabada nos u naše poslove — nasmeja se Anson, odbijajući dim iz cigarete. — Gde ste odseli? Da li neko zna da ste u ovom kraju?

— Nee... ne verujem. Otišli smo rano iz bungalova. Mi smo u Flemingu, znate, na ulazu u zaliv...

— Turisti, dakle? — Anson je zurio u oči čoveka ispred sebe. — Lažeš.

— Molim?

— Lažeš me, prijatelju. Ti si turist isto koliko i svi mi ovde...

Tišina. Jeziva, napeta tišina, posle koje obično slede pucnji, krikovi besa i bola, neslućeni užasi na koje su ljudi spremni kada misle da neko ugrožava njihove interese ili njihovu bezbednost...

Tamnokosi čovek dubokih plavih očiju se nasmeja i ispravi. Činilo se da je za čtavu stopu viši nego trenutak ranije, kada mu u očima blesnu plamen.

— Da! — reče. — U pravu si, Anson. Ja nisam turist... ja sam... NINDA!

*

* *

U času kada je izgovorio ove reči, ninda je savršenom preciznošću znao gde se nalazi koji od sedam protivnika, čak i to u kakvom su mu položaju noge, ruke, oružje. Anson neposredno pred njim, tri čoveka korak iza njega, ali onaj u sredini ne može pucati ako ne želi da pogodi široka šefova pleća. Po je dan mu stoji sa svake strane, a Južnoamerikanac je još dole u čamcu, zauzet pokušajem da udarcima kundaka provali krhko dno i pošalje čamac na dno kanala.

Četvorica, dakle, koji mogu biti opasni gotovo trenutno, trojica delić sekunde kasnije.

Na prvi pogled, njegovi izgledi su minimalni, ali to važi samo za uobičajene ljudske predstave o odnosima snaga.

Za ninde važe drugi kriteriji. Jako, jako drugačiji...

Napao je odmah, svestan čijenice da pomen reči »ninda« neće ostaviti podjednak utisak na sve ljude pred njim. Neki neće znati ni šta to znači, drugi ne mogu shvatiti da je ninda odista tako opasan kao što tvrde stare japanske legende.

Neki će možda i shvatiti da su u smrtnoj opasnosti i pokušati da ga preduhitre...

Ako je to uopšte moguće!

Snažni mišići nogu odbaciše njegovo telo od palube i on na vrhuncu svog skoka raširi noge, munjevito, precizno. Palci njegovih stopala probiše meku kožu obuće, izranjavajući na svetlo dana kao kandže tigra, ali udarci koje je zadao nisu bili dugi parajući udarci kakve tigar zadaje svojim šapama.

U jednom jedinom kratkom deliću sekunde, sva energija skoka, pojačana energijom mišića mogu i čitavog tog moćnog tela, koncentrisala se u vrhove prstiju. Takav udarac toliko je snažan da ga ne može zaustaviti ni daska debela dva palca; krhke kosti ljudske lobanje po puštaju mnogo lakše...

Dvostruki prasak, kratak i suv, označi da su udarci pali na pravo mesto. Energija udar

ca bila je otprilike jednaka onoj sa kojom čovek pada sa vi sine od pedesetak stopa.

Pravo na bradu.

I posledice tih udaraca bile su potpuno iste. Poneta užasnom snagom naviše, donja vilica čoveka smrvi sve što joj se nađe na putu, a njene oštre krhotine zariju se u mozak, pretvarajući lice žrtve u dvodelnu masku u čijem je donjem delu samo krvava smeša mišića i ko stiju, a u gornjem široko otvorene, zapanjene oči iz kojih vi ri smrt!

Dočekajući se na noge, ninđa pade na desno koleno, šireći ruke. Rafal iz puške čoveka koji je Ansonu stajao sa desne strane prolete nekoliko palaca kraj njegovog uha; onaj drugi tek je grčio lice u pokušaju da ukočene mišiće ruku natera da ga poslušaju.

Sam Anson odskočio je korak unazad; veoma brzo, čak iznenađujuće brzo, čim je čuo reč »ninđa«. Nesreća je htela da u tom skoku naleti na čoveka iza sebe i da obojica na nekoliko desetina sekundi ostanu izbačeni iz ravnoteže.

Desna šaka ninđe u međuvremenu je već kao klešta obuhvatala cevanicu čoveka koji ne stiže da pritisne okidač. Snažan trzaj odvojio mu obe noge od palube i čovek dreknu, šireći ruke u uzaludnom pokušaju da ponovo uspostavi ravnotežu.

Pao je unazad, ispuštajući oružje, ali je bio mrtav kada su mu leđa dotakla palubu.

Stojeći iza njega, devojka zadade jedan kratak i oštar karate udarac u najosetljiviji deo lobanje, onde gde se završava kičmena moždina, a zatim i sama ponovo odskoči u stranu, dalje od zamišljene kupe koju bi mogli opisati hici iz puške drugog strelca, onoga čiji je rafal promašio.

Za drugi nije ni imao vremena, jer iz leve šake ninđe izlete sitan metalni predmet, čelična zvezda sa šest oštarih krakova, oružje koje je izbeglo Bakovom pretresu.

Na takvom rastojanju čak i relativno lak komad čelika, bačen rukom pravog majstora, ima gotovo neverovatnu energiju. Pogođen tačno u srce čovek odlete preko ograde jahte i sruči se sa glasnim pljuskom u vodu.

Iz svog upola čučućeg stava, ninđa skoči napred, još jednom nalik tigru koji napada pre nego što se nemoćna žrtva osvesti i pokuša bilo šta u svoju odbranu. Sklanjajući udarcem lakt u trbuh Ansona sa svog puta, on se čitavom težinom sruči na jedinog preostalog čoveka sa puškom u rukama.

Sa obe ruke on uhvati oružje, poprečno istureno napred da bi poslužilo kao štit. Zamah njegovog tela baci protivnika

leđima na palubu i ovaj kriknu kad shvati da mu neka sila kojoj se više ništa ne može odupreti pritiskuje cev puške o izloženi vrat.

Krik je trajao kratko, više nalik kratkom vrisku uplašenog miša koga je mačka šćepala svojim kandžama. Kao da je oštro sečivo, a ne okrugli komad čelika, cev prekde vrat čoveka i potpuno mu odvoji glavu od tela.

— Les! — vrisnu devojka. — Pazi!

Iako je leđima bio okrenut boku jahte, ninda je znao da mu preti opasnost na koju ga je upozoravala devojka. Hara-gei, to čudesno čulo koje je kod japanskih nindži razvijeno do neverovatnih granica, govorio mu je da se Južnoamerikanac sada propinje u čamcu, pružajući cev svoje puške u visini palube.

Odbacio se u stranu i zakotrljao prema niskoj ogradi, osećajući kako usijani komadi olova kidaju vazduh nad njegovom glavom. Čak i u tako povoljnim okolnostima, Južnoamerikanac je dospeo da ispali svega četiri hica pre nego što ga je pravo u lice pogodila cev puške koja je maločas glatko odsekla glavu njegovom prijatelju.

Zavrtlavši teško oružje kao koplje, čak i ne zastavši da vidi ishod svog hica, ninda skoči na

noge i stade nad Ansonom koji je ležao na levom boku, pokuša vajući da spod svog kožnog kaputića izvuče skriveni pištolj.

Korak dalje, Južnoamerikanac se sruči na dno čamca i još jednom zakoprcu pre nego što se umirio. Zarivena u jedno oko, puška ostade da štrči uvis, nalik grotesknom jarbolu.

— Samo pokušaj — reče ninda tiho, kroz zube. — Samo pokušaj da ga izvučeš, Ansone...

Anson dopusti da mu desna ruka padne na palubu, a onda se oprezno uspravi u sedeći položaj, odmahujući glavom.

— Ne, neću — reče prigušenim glasom. — Nisam lud, do đavola...

— Tačno. Ti si inteligentan momak, Ansone. Inteligentan momak koji želi da živi...

Pomerivši se malo unazad, Anson se nasloni na ogradu jahte, sa gađenjem brišući o palubu šaku umrljanu krvlju i mozgom leša koji je ležao kraj njega.

— Ko si ti, prokletstvo? Ovo što si izveo... neverovatno, ča sna reč!

— To si i mogao očekivati — sleže ninda ramenima. — Rekao sam ti ko sam, zar ne?

— Ninda?

— Da, ninda.

Anson odmahnu glavom. Na licu mu se još uvek čitala neverica dok je gledao prizor pred sobom.

— Šestorica — reče promuklo. — Šestorica... za svega desetak sekundi... A na tebi čak ni ogrebotine, boga mu!

— Ako si se dovoljno dugo divio mojim sposobnostima, da pređemo na razgovor, Ansone.

— Razgovor? O čemu?

— O tvom poslu.

— Uh... ako imaš oči, onda si video sve. Marihuana iz Kolumbije. Za pola miliona dolara trave.

— To sam video. Gde je lova? I kome je pripadala?

— Lova je dole, u kabini. A kome je pripadala... bojim se da to neću moći da ti kažem. Mogu li da uzmem cigaretu?

— Uzmi cigaretu. Znaš šta će se dogoditi ako mi ne kažeš za koga radiš?

Anson sleže ramenima, pri noseći plamen upaljača cigarete.

— Ja sam već mrtav čovek, nindo. Hmm... ne smeta ti da te tako zovem? Imaš i neko drugo ime?

— Da, lepo američko ime. Lesli Eldridž. To ti ne znači ništa?

— Ne, ništa. Ko ti je rekao da ćeš me ovde naći, Eldridž?

— Jedna ptičica. Ko je glavni, Ansone?

— Nosí se u pakao!

Ninda se osmehnu ovom pokušaju suprotstavljanja. Okrenuvši se, on dade znak devojci da siđe pod palubu, a onda se

još jednom zagleda u oči čoveku koji je sedeo pred njim.

— Dobro si shvatio da si već mrtav, Ansone — reče tiho. — Međutim, trebalo bi da znaš da postoji više načina da čovek umre...

Anson stisnu zube oko cigarete.

— Znam, Eldridž. I vidim ti u očima da nećeš oklevati da me naterаш da propevam...

— Dobro vidiš, Ansone. Obećavam ti brzu i laku smrt ako me ne budeš lagao.

Anson se promuklo nasmeja, vadeći cigaretu iz usta.

— Kako ćeš znati da te ne lažem, do đavola?

— Da znaš nešto više o ninda ma, onda bi znao i da smo mi bolji nego svaki detektor laži sa žicama i elektrodama. Svaka tvoja laž značiće jednu sekundu umiranja više, Ansone... a kada se umire sekunda izgleda kao stoleće!

— O kej, o kej — rezignirano reče Anson, odbacujući opušak preko ograde. — Tebe zanima sve... imena, mesta, ko ličine droge, novac?

— Sve što znaš o ovom poslu. A imena naročito...

Anson isprati pogledom devojku koja se vratila na palubu i sada prebrojavala novac u potpuno novom kožnom neseseru, povremeno zagledajući pojedine novčanice prema suncu.

— To je dobra lova, mala —

reče. — Malo prljava, ali imamo već uhodane kanale za nje no pranje. . .

— To znam, Ansone — prekide ga ninda. — Reci mi nešto što nisam znao. . .

Sa novom cigaretom u zubima, Anson počeo da priča. Vrlo sažeto i pribrano, gotovo na lik kompjuteru koji ume da govori.

Ninda je pratio pogledom svaki pokret mišića njegovog lica, svaki treptaj u očima, nesvesni pokret ruke ili glave. Ono što je rekao za detektor laži bilo je sasvim tačno; oštro i iskustveno oko otkriće i najmanji trag nesigurnosti čak i kod čoveka koga vidi prvi put.

Desetak minuta kasnije, Anson zapali i treću cigaretu, zagleda se u upaljač, a onda ga sa uzdahom baci preko ograde.

— To ti je sve što ja znam, Eldridž — reče tiho. — Sada si ti na redu. . .

— Imamo vremena. Razumeš se u pranje i čišćenje palube, Ansone?

— Šta?!

— Naći ćeš kofu, metlu, detrdžent ili čime već perete ovu palubu. Želim da za dvadeset minuta ne ostane nikakvog traga ovoga što se maločas dogodilo.

— A... oni? — Anson pokazivao glavom prema mrtvim telima.

— U vodu. S molitvom ili bez nje, već prema tvom ukusu.

Sa uzdahom, Anson se uspravi. Motreći ispod oka na njega, ninda se naže preko ograde.

Čamac sa mrtvim telom Južnoamerikanca u njemu već se lagano vrteo, tonući. Za koji trenutak i on će nestati pod površinom, sada zapenjenom od pada tela koja je Anson jedno po jedno bacao preko ograde.

— Je li pod palubom sve u redu? — upita tiho devojkicu koja je stala uz njega.

— Da. Uklonila sam sve tragove njihovog boravka, kako si i rekao. Da dam Pitu signal?

— Da. Anson će završiti posao dok on stigne.

Devojka izvuče debeo srebrni lančić ispod svoje košulje i izgovori nekoliko reči u minijaturni radio-predajnik, maskiran kao medaljon. Trenutak kasnije sa druge strane ostrvceta dopre šum snažnog motora.

Anson spravi ukočena leđa i zagleda se u nindu.

— Tvoj čovek?

— Aha.

— Imaš malu ekipu. To je dobro.

— Idealno.

— Zašto ovo radiš? Zbog love?

— Zbog love?? Ne, Ansone, nije zbog love.

— Eh... ne očekuješ valjda da ću ti to poverovati, Eldridž?

— Ne, ne očekujem, ali je ipak tako, verovao ti ili ne.

Slegnuvši ramenima, gangster nastavi usrdno da riba glatke daske palube, iako se videlo da nije naročito vičan tom poslu. Oslonjena o ogradu, devojka je posmatrala kako iza susednog ostrvceta izbija veliki gliser koji je za sobom vukao još jedan običan čamac na vesla. Iza staklenog vetrobrana videla se glava krupnog čoveka čija je duga plava kosa lepršala na vetru.

Načinivši elegantan zaokret, plavokosi zaustavi gliser uz bok jáhte i tutnjava motora naglo se prekide, dok se njen odjek gubio među stotinama okolnih ostrvaca.

— Sve u redu, ortak? — veselo povika čovek iz glisera.

— U najboljem. Uskoro polazimo...

Dobacivši plavokosom najpre neseker sa novcem, devojka vešto preskoči u gliser. Snažni motor još jednom zagrme.

Sporim pokretom, Anson spušta svoju metlu na palubu.

— Preko ograde i s tim, Anson — zapovedi ninda. — I kofu, sve.

Bled u licu, sa očima koje su govorile kako je svestan da će taj trivijalni gest biti jedan od poslednjih pokreta u njegovom životu, čovek poslušao, nastojeći da nijednog trenutka ne izgubi iz vida nindu.

Nije mu uspelo, ipak. Ninda su tako brze da je dovoljan jedan neoprezan treptaj oka pa da žrtvi promakne udarac koji donosi smrt.

To se dogodilo i Ansonu. Uostalom, ninda mu je i obećao da će umreti brzo i lako...

*
* *

Pod pokrovom noći, Deset hiljada ostrva postanu jedno od najtiših mesta na ovoj inače bučnoj planeti. Poneki krik noćne ptice, pljesak ribe koja je na trenutak Izronila da oseti strujanje vazduha na svojoj koži. Vetar u krošnjama, svakako, i tiho šumorenje vode koja se spušta i diže pokretana privlačnom silom ravnodušnog Meseca.

Jutro je, međutim, tek nešto malo bučnije, bar kada prođe ona prva uobičajena živost, doba kad većina faune ovih predela kreće u potragu za hranom. Posle toga, kad se sunce digno na nebu, tišinu gustog rastinja narušava samo monotono zujanje insekata.

U početku bi samo veoma pažljivo uho uspelo da iz tog zujanja u horu izdvoji jedan šum koji se razlikovao samo za nijansu, ali nekoliko minuta kasnije to je već išlo mnogo lakše.

Negde u blizini brundao je motor helikoptera koji je laga-

no, u niskom letu, nadletao okolinu, njišući krošnje drveća i razgoneći uzbuđene ptice oko sebe.

Dobro maskiran pod krošnja ma nadmetim nad uski rukavac koji je polovio jedno od ostrvaca, ninda se osmehnu i klimnu glavom za sebe.

— Pet stotina hiljada dolara u onom neseseru — mrm-ljao je — dovoljan su razlog da počne velika potraga za lovom. — Helikopteri, avioni, brzi motorni čamci... Čak ni sam Anson ne zna koliko ljudi radi za njegovog šefa...

Da je Anson, ili neko drugi od sedmorice ljudi koji su juče umrli u blizini ovog mesta, ne kim čudom oživeo i izašao sa morskog dna na površinu, nijednom od njih ne bi uspelo da u čoveku koji sedi u malom čamcu prepozna svog ubicu.

Maska ninde bila je kao i sve drugo što ninda čini: savršena. Duga i zamršena seda kosa pod klompavim šeširom, preplanulo i izborano lice obraslo u čekinjavu, sivu bradu, otrcana odeća i žuljevite ruke; svaki detalj bio je autentičan do krajnjih granica, pokazujući da ninda ni ovoga puta ništa nije prepustio slučaju.

Čak je i vlažna ribarska mreža na krmi čamca bila potpuno autentična, kao i gomila malčas ulovljenih riba. Ulovio ih je sam, naravno; ako bude po-

trebno, moći će da održi čitavo predavanje o vrstama riba koje se mogu uloviti među Deset hiljada ostrva i načinima lova na njih.

Ninđucu podrazumeva perfekciju, još od onog davnog vremena kada su strpljivi japanski majstori proučavanjem drevnih borilačkih veština Istoka integrisali svoje znanje i doveli ga na nivo koji se u sledećih hiljadu godina neprestano podizao do novih vrhunaca.

Sensei Tanaka, učitelj koji je prvi među svim učiteljima ninđucua shvatio kako ta plemenita veština ne sme ostati svojina samo jednog naroda, se nsei Tanaka stvorio je ninđu i od jednog mladog Amerikanca, mladića Toga je jednog jutra zatekao na pragu svoje pustinjačke kućice.

Bilo je stručnjaka koji su tvrdili da čovek naviknut na zapadnjački način mišljenja ne će izdržati više od nedelju dana u surovoj školi ninđucua. Bilo je i onih koji su se potajno podsmevali, i ubeđeni da će Amerikanac veoma brzo pasti kao žrtva jedne od grešaka koje se na takvim mestima plaćaju samo smrću.

Jer, škole ninđucua ne poznaju razliku između dobrih i loših učenika. Dobri izlaze iz njih, posle pet ili šest godina, kao ninde. Loši u međuvremenu umiru, obično već u toku

prve godine ili prvih nekoliko meseci...

Ninđa, obučavan da se u svojim borbama susreće sa nindama iz drugih škola, vratio se u Ameriku praćen poslednjim savetom starog učitelja. Savetom koji je neprestano ponavljao u sebi kad god je spremao neku novu akciju.

»U početku, sine moj«, rekao je sensei, »činiće ti se smešno lakim obračuni sa snagama zla, jer nijedan od boraca na njihovoj strani nema nikakvih izgleda u borbi sa tobom. Nemoj dopustiti da te to učini neopreznim, jer zlo ima hiljadu lica i na stotine čeljusti sa zubima i šapa sa oštrim kandžama...«

Držao se ovog saveta, iako je pre toga prekršio nekoliko važnih pravila ninducua, pre svega ono da ninđa sebi ne sme dozvoliti ni ljubav, ni prijateljstvo.

Sumiko, devojka sa jednim delom japanske krvi, i Tabasko Pit, čistokrvni Amerikanac sa telom džina i osmehom malog deteta, do susreta s njim bili su takođe borci protiv zločina, ali borci-amateri. Samo zahvaljujući njemu preživeli su sve ove godine, godine koje su donele brojne obračune sa organizovanim zločinom širom Amerike.

Ljubav i prijateljstvo su ih povezali, stvarajući malu eki-

pu u kojoj su reči povremeno bile sasvim nepotrebne. Dogovarali su se često samo pogledima, nepogrešivo reagovali i u situacijama kada nisu mogli videti ili čuti jedno drugo. I postali strah i trepet za kriminalce na Zapadnoj obali.

Milion dolara je ogroman novac, čak i za profesionalne plaćene ubice...

Toliko trenutno iznosi nagrada raspisana u podzemlju Zapadne obale za onoga ko eliminiše Vampira. To je ime koje su kriminalci dali nindji, jer je dolazio i odlazio neprimećen, ostavljajući za sobom samo pu stoš i smrt.

Ipak, na strani zločina sve je više spretnih i inteligentnih ljudi i to je bio razlog što je njih troje na neko vreme premestilo težište svoje aktivnosti na Floridu. Ne odmora radi, na ravno, jer i Florida sve više postaje cilj trgovaca drogom čije pošiljke ovamo stižu brzim brodovima iz Kolumbije.

Kao i na Zapadnoj obali, znao je ninđa, i ovde je trgovina drogom, opsežan i dobro organizovan biznis. To, uostalom, pokazuje i potraga kojoj prisustvuje. Jedan helikopter i jedan sportski avion nekoliko milja dalje nadleću Deset hiljada ostrva, a knalima između njih krstari pet ili šest glisera i jahti.

Sve to doznao je zahvaljuju-

ći svom oštrom sluhu, jer je težište potrage sve vreme bilo nekoliko milja severnije od nje govog skrovišta, oko mesta gde je dan ranije uništio posadu krijumčarskog broda. To neće trajati dugo, znao je. Za najviše desetak minuta potera će se premestiti u njegovu neposrednu blizinu.

Ponovo se osmehnuo kroz svoju lažnu bradu, posmatrajući praznu jahtu kako se leno njiše na talasima nekoliko stotina jardi dalje. Noćne struje i talasi plime i oseke dovukli su je čak ovamo, bez ikakve njegove intervencije, i uštedeli mu koju milju veslanja od skrivenne baze u kojoj se sada nalaze Sumiko i Tabasko Pit.

Kroz lišće je sada dobro video helikopter na čijem je pleksiglasu bleštalo prepodnevno sunce. Pilot je dobro znao svoj posao, leteći lagano u sve široj spirali omogućavajući osmatraču da otkrije ono što traži u jednom od mnogobrojnih kanala Deset hiljada ostrva.

Bilo je vreme da i sam krene i on se kratkim veslom otisnu od stabla drveta pod kojim se krio.

Veslao je u pravcu suprotnom od mesta gde se sada nalazila jahta, zadržana u svojoj plovidbi granama nisko spuštenu nad vodu. Oborene glave, ispod oka je posmatrao bleštavu letelicu kako napreduje

sa strane prema kanalu kojim je veslao.

Dal...

Motor helikoptera promeni ton i čelična ptica zastade u svom kruženju, neodlučno se njišući nad samim krošnjama pola milje ispred čamca.

Digao je pogled; nije imalo više smisla pretvarati se da ne vidi bučnu letelicu.

Kao da je iznenada doneo odluku, pilot usmeri helikopter duž kanala, prema njemu, spuštajući se tako nisko da se na površini kanala digoše talasići.

Ustajući, ninda podiže ruke, u gestu tipičnom za uplašenog čoveka.

— »Šta radi ta budala?«, prolete mu kroz glavu. »Nema nameru valjda da me natera da skočim u vodu. Ne da se plašim vode, ali ona neće nimalo prijeti mojoj maski...«

Helikopter progrme tako nisko nad njim da se morao sagnuti kako ga ne bi dokačio je dan od plovaka. Okrenuvši se, on dobaci za letelicom gadnu psovku, znajući da će izraz nje govog lica sve reći osmatraču koji od buke motora ne može da čuje izgovorene reči.

Uzdižući se, helikopter se naže na levi dok kako bi se ponovo vratio nad čamac, ali ga ta putanja dovede tačno nad zaustavljenu jahtu.

»Odličan pilot«, pomisli ninda, okrećući se u čamcu ka-

ko bi pratio kretanje helikoptera. »Napravio je zaokret na odista minimalnom prostoru i sada nadleće jahtu nastojeći da vidi ima li koga na palubi... Ovde nema mesta za sletanje i zato će radije pozvati pomoć. Za koji minut stići će tvrdi mo mci na brzim gliserima. Baš oni koje i čekam...«

Helikopter je nekoliko minuta lebdeo nad jahtom, a onda načini još jedan elegantan zaokret i vrati se nad kanal kojim je ninda sada ponovo žustro veslao, u tobožnjem pokušaju da umakne.

Čelična ptica ponovo se preteći spusti nad njega i on odloži veslo, dižući ruke uvis u znak predaje.

Pomična vrata od pleksiglasa skliznuše u stranu i osmatrač pomoli glavu napolje, pridržavajući jednom rukom teški megafon, dok mu se u drugoj nalazio pištolj velikog kalibra, uperen naniže.

— Ostani gde si, matori! — zapovedi njegov kroz megafon izobličeni glas. — Samo jedan pogrešan pokret i gotov si! Jasno?

— U redu, u redu! — povika ninda stavljajući ruke na usta, kao trubu. — Rekao sam u redu, do đavola! Nemoj pucati, čoveče!

Gotovo punih deset minuta neobična grupa ostala je skoro nepomična; »starac« u ča-

mcu, sa cigaretom iz koje je nervozno odbijao dimove, nad njim leteća mašina otvorenih vrata, lagano se njišući u vazдушnim strujama.

Malopotom iza osrtvceta dopre buka motora i jedan vitki gliser, jarkocrvene boje naglo izbi u kanal, smanjujući brzinu.

Sa vidnim olakšanjem, pilot helikoptera podiže svoju letelicu na visinu od stotinak stopa, započinjući zaokret koji će ga odvesti prema heliodromu negde na kopnu Floride. Njegov posao bio je obavljen. Sve ostalo prepušta ljudima u motornim čamcima koji se već sakupljaju na označenom mestu.

Oba čoveka na palubi motornog čamca imala su automatske puške, ružne i nezgrapne M-16 koje je američka armija očigledno loše čuvala, sudeći bar po broju tih pušaka koje su neprestano iskrsavale u skladištima trgovaca oružjem. Treći je stajao za upravljačem, mirno proučavajući lice »starca« u malom čamcu.

— Hajde, matori! — zapovedi jedan od one dvojice naoružanih. — Penji se ovamo!

— A... a moj čamac? Mreže? Moj ulov?

Nacerivši se, čovek ispali kratak rafal u dno čamca, tačno između rastavljenih stopala ninde.

Već natruple daske prasnuše,

razbacujući komadiće drveta unaokolo, a voda navre u malim, veselim vodoskocima još dok je čamac podrhtavao pod udarcima zrna.

Piskavo vrisnuvši, »starac« skoči na noge, unezvereno se osvrte oko sebe kao da traži pomoć, a onda učini jedinu pametnu stvar koju je bilo moguće učiniti u toj situaciji. Veštim skokom, koji kao da je prkosio njegovim godinama, dohvati se rukama za bok glisera i izvuče na njegovu palubu preko niske ograde smočivši samo noge u ogromnim bezobličnim gumenim čizmama.

Za trojicu momaka prizor je morao biti neodoljivo smešan i oni se nisu ni uzdržavali od smeha. Najzad, kakvog razloga bi i imali da se plaše prljavog stankelje koji živi u ovoj smrdljivoj džungli, daleko od svih blagodeti civilizacije?

— Vidi martorog jarca kako samo skače, Rendi! — gotovo je urlao onaj pred čije je noge ninda pao. — Boga mu, nikad ne bih rekao da je sposoban za nešto ovakvo!

— Ostavi ga na miru — smejao se drugi. — Pre nego što nam od straha uprlja palubu. Hajde, čale, diži se... Ne boji se, nećemo ti ništa. Treba samo da nam odgovoriš na nekoliko pitanja, to je sve!

— Uhh! — stenjao je »starac« oprezno se uspravljaajući

na noge. — Momci, do đavola... šta je ovo... zašto ste pucaali na starog Sema? Stari Sem vam ništa nije učinio, tako mi svega!

— Hajde, hajde, umiri se! — prijateljski ga potapša po ramenu ričokosi koga je drugi čovek nazvao imenom Rendi. — Evo ti cigareta! Uzmi, prokletstvo! Kladam se da ovako dobar duvan nisi osetio bar dva deset godina!

U međuvremenu, treći čovek je ponovo pokrenuo motor glisera i on je pohrlio kanalom prema mestu gde se nalazila jahta. Uzevši drhtavim prstima ponuđenu cigaretu, ninda izvuče šibicu iz džepa i pripali je, oprezno se osvrćući oko sebe.

I Rendi i njegov partner odložili su puške, uvereni kako odista imaju posla samo sa upola podivljalim starcem koga mogu jednostavno baciti u vodu ako im se to prohte.

— U redu — promrmlja ninda jedva razgovetno. — Šta se ovde događa, momci? Vi niste iz policije, a?

— Neee, nismo — cerio se Rendi. — Mi smo prijatelji ljudi sa one jahte tamo. Sa »Arkadije«.

— »Arkadija« je loše ime za brod — progunda »starac«. — Loše, loše ime...

— Je li? I našim prijateljima se dogodilo nešto loše?

— Aha.

— Video si?

— Video sam. Sve. Zašto niste rekli da to hoćete da doznate, do đavola, umesto što od mah pucate!

— A zašto si ti bežao od »Arkadije«, matori, kada su te ugledali iz helikoptera?

Lesili sleže ramenima.

— I vi biste kidali, da se sve praši, na mom mestu — mrm-ljao je, i dalje jedva razgovetno, savršeno podražavajući na glasak ljudi iz ovog kraja, iako je sumnjao da ovi ljudi ovde imaju dovoljno oštar sluh da bi naglasak za njih predstavljao neku razliku. — Bilo je jezivo, kad vam kažem! Užas božji!

— Šta, prokletstvo? Šta?

— Pobio ih je. Sve ih je pobio, jednog po jednog.

— Ko?

— O otkud ja to, do đavola, znam? — svađalački podiže glas ninda u visoki, prodorni falset. — Otkuda da znam? Video sam ga prvi put, kao i one momke sa broda! Kao i vas trojicu, prokletstvo! Kako da znam? Niko od njih nije imao vremena da mi kaže kako se zove, je l' tako?

Čovek pored Rendija preteći podiže pušku, ali ovaj uklo-ni cev u stranu pokretom ruke, ne skidajući oči sa ninde.

— Čekaj malo, Kif — reče.

— Vidiš da se matorac još trese od straha. Hoćemo li sada

polako i od početka, stari? Kada si prvi put ugledao ovu jahtu? »Arkadiju«?

— Prvi put? Hmm...

— Kad, boga mu? Jutros? Sinoć? Juče, do đavola?

— A ne... biće od tada dobrih šest meseci. Da, baš tako... za vreme jedne od onih prolećnih plima, sad se lepo sećam.

Rendi sa očajanjem diže oči prema nebu, a Kif mu se zadovoljno isceri, kao da želi da mu kaže kako bi nekoliko pretećih pokreta brzo navelo starca do govori mnogo razgovetnije.

— U redu, verujem da si viđao »Arkadiju« ovde prilično dugo — reče Rendi na kraju, uspevši da savlada gnev. — Mene zanima jučerašnji dan, matori. Kada si je juče video?

— Negde oko podne. Na jedno pet milja odavde, u kanalu koji vodi tačno na sever. Znaš onaj kanal iz kojeg se do lazi pravo do ostrva Frensis, a onda...

— Zaveži! — vrisnu Rendi. — Zaveži, proklet bio!

Iz razjapljenih starčevih usta ispade cigareta i on oprezno odstupi korak unazad, uvlačeći glavu u ramena. Prizor je bio toliko smešan da Kif zastade sa podignutim kundakom puške i počeo grohotom da se smeje.

U međuvremenu, gliser je

pristao uz bok jahte i treći čovek, onaj koji do sada nije progovorio ni reči, prebaci uže oko bitve na njenoj palubi kako bi privezao gliser uz veći brod.

— Do đavola s njim, Rendi! — reče Kif brišući suze iz oči ju. — Zar ne vidiš da je šašav! Uostalom, naš posao i nije da ga ispitujemo; šef će uskoro stići pa neka on lupa glavu s njim, je li tako?

Rendi odmahnu glavom.

— Bila je cela gomila love na tom brodu, Kif, znaš...

— Naravno da je bila. Ali sada sigurno više nije. Odneli su je tipovi koji su pobili Ansona i ostale.

— To hoću da doznam, do đavola! Ko su, kako su zgleдали, na kakvom su brodu došli. Video si ih, matori?

— Koga?

— Ljude koji su pobili posadu »Arkadije«, boga mu!

— A ne... nikakvi ljudi. Sa mo jedan, rekoh li vam?

— Samo jedan? Šališ se?

»Starac« se uvređeno ispravi.

— Mladi čoveče — reče dostojanstveno — Sem Leblan možda jeste mator, ali su njegove oči još dobre kao uvek! Možeš pitati koga hoćeš u Flemingu ako meni ne veruješ!

Rendi odmahnu glavom.

— Matori, znao sam te momke sa »Arkadije«. Bar veći-

nu od njih.. Nema tog tipa koji bi sve mogao da ih sredi bez raketnog bacača u rukama, veruj mi.

— Bio si ovde? Video si šta se dogodilo? — zakrešta »starac«. — Zašto me onda pitaš kad sve znaš, do đavola?

— U redu, u redu... Hajde, daj da čujem tvoju verziju.

— Rek'o sam ti sve, mladiću. Jedan tip popeo se na palubu i sredio ih. Sve. Golim rukama.

— Golim... šta?!

— Opet mi ne veruješ! — »starac« je podskakivao po palubi od uzbuđenja. — Vidim da mi opet ne veruješ! A stvarno je tako bilo!

— Pusti ga neka priča, Rendi — predloži Kif kroz smeh. — Ionako nemamo šta da radimo dok ostali ne stignu.

— Kako je izgledao taj supermen, matori? — nasmeja se i Rendi. — Visok deset stopa, kladm se.

— Neee... možda nešto viši od mene. Ovaj... ne bih znao kako izgleda, imao je masku na licu. U stvari, ne baš mask, nego...

— Nego? — Rendi skupi obrve. Njegov smeh iznenada za zvuča šuplje.

— Nešto kao kapuljača, boga mu. Crno, skroz crno, ljudi, kao pakao, samo sa izrezima da može da vidi kroz njih.

Rendijevo lice sada je bilo ozbiljno. I mrtvački bledo.

— Samo glava mu je bila skrivena, ili...?

— Ma jok! Kad sam rekao da je navukao samo to čudo na glavu? Sav je bio odeven u crno! Pravi đavo!

Drhtavom rukom, »starac« se prekrsti. U isto vreme Rendijevo lice dobija prljavožutu boju. Boju straha.

— Prestani da se ceriš, glupane! — procedi on kroz zube okrenuvši se Kifu. — Zar ne shvataš šta se dogodilo... On je stigao ovamo!

— Ko, da đavola? Šta ti je odjednom, Rendi?

— Vampir, Kif! VAMPIR JE OVDE!

*
* *

Zgrčen u jednom uglu glisera, »starac« je naizgled uplašenim pogledom pratio šta se zbiva oko napuštene jahte čija je paluba sada bila puna ljudi sa četiri motorna čamca ukotvljena u kanal oko nje.

»To neće trajati dugo«, mislio je, smeškajući se neupadljivo. »Šef će uskoro stići, najverovatnije helikopterom, i na terati ih da se razidu, pre nego što neko opazi da nešto nije u redu. Obalska straža nema dovoljno ljudi brodova, ali će pre ili kasnije jedan od njihovih izviđača primetiti ne-

uobičajenu aktivnost između Deset hiljada ostrva...«

Njegov zaključak bio je pravičan, kao i obično. Pokazalo se to svega desetak minuta kasnije, kada su ljudi žurno poskakali u svoje motorne čamce i, uz zaglušnu buku motora, izgubili se u raznim pravcima.

Zapovest je, bez sumnje, stigla putem radija, što je značilo da le Ansonov šef, jedan od ključnih ljudi u bandi koja vodi trgovinu drogom u ovom delu Floride, nalazi u neposrednoj blizini. Nekoliko minuta ništa se zabavljao proračunom koji će mu reći koliko je udaljeno mesto sa kojeg će šef doleteti ovamo. Vreme proteklo od časa kada mu je javljeno da je »Arkadija« pronađena do ovog trenutka, pomnoženo prosečnom brzinom helikoptera, govorilo je da on svoju stalnu bazu ima negde u Tampi ili Sent Piterzburgu.

Anson to nije znao. naravno. Kao i ostali njegovog ranga u organizaciji, izvršavao je naređenja koja su najčešće stizala telefonom ili putem kurira. Loufer, njegov direktni pretpostavljeni, pojavio se pred njim svega četiri ili pet puta u poslednjih godinu dana.

Čak ni Anson nije mogao reći da li je Loufer njegovo pravo ime ili samo nadimak, kako je, uostalom, i zvučalo. Delokrug rada svakog od nižih

šefova bio je precizno određen i oni su u čitavom poslu poznavali samo ono što im je bilo odista neophodno. Bilo je sasvim dovoljno što znaju ko im je pretpostavljeni; drugi detalji o toj ličnosti bili su ne samo nepotrebni već i opasni.

»Loufer će biti ugledan i poštovan poslovan čovek«, razmišljao je ninda. To je govorilo njegovo iskustvo sa Zapadne obale. Iznad ljudi koji, poput Ansona, direktno prljaju svoje ruke transportom droge ili njenim rasturanjem po kontinentu, nalazi se mnogo uži soj naredbodavaca koji svoje profite ulažu u savršeno legalne poslove, pošto prethodno obave »pranje« stečenog novca.

Nekoliko minuta kasnije nje govnu pažnju privuče tihi zvuk motora koji je dopirao sa daljine od tri ili četiri milje. Brodski motor, a ne motor helikoptera.

Da li to znači da je Louferova baza mnogo bliže nego što je pretpostavljao, možda čak i negde u samom arhipelagu?

Ili se on ukrcao na jahtu i zaplovio u pravcu Deset hiljada ostrva čim su ga obavestili da su nestali posada i novac sa »Arkadije«?

Znajući da će to uskoro ionako doznati, ninda se zavalio leđima oslonjen o nisku ogradu, i sklopi oči. Duboko je dišao, ispunjavajući krv kiseo-

nikom koji će omogućiti brzo sagorevanje u mišićima u času kada mu budu potrebne ve like količine energije.

Uz Loufera će biti revólvera ši mnogo iskusniji i opasniji od onih sa kojima je do sada imao posla. Ljudi čštrijih očiju i ušiju, po prirodi sumnjičavi. I naučeni da najpre pucaju, a tek posle toga postavljaju pitanja.

Droga donosi fantastične profite i mnogi su željni bar dela tog ogromnom kolača. Oni koji su se u takvom poslu uspe li do samog vrha moraju bit veoma inteligentni, veoma spretni i bez ikakvih skrupula.

Loufer će biti upravo takav. Protivnik kakvog nijednog trenutka ne sme potceniti, bez obzira na ovu uspe lu masku.

— Gazda dolazi — reče tiho Rendi. Na njegovom licu videla se upadljiva nervoza. Kif se i dalje glupavo cerio, a lice trećeg čoveka još uvek je bilo nepomično, poput lica sfinge.

»On je i najopasniji«, zaključi ninda, posmatrajući ispod oka trojicu ljudi na palubi gli sera. »Čuti, gleda i sluša. Iako jedino on u rukama nema nikakvo oružje, kladim se da će reagovati najhitrije ako ose ti da će doći do obračuna...«

Preneo je pogled na jahtu koja se približavala iz severnog kanala. Velika i skupa igračka veoma bogatog čoveka, sposo-

ba da preplovi i okean pod gotovo svakim meteorološkim uslovima. Antena radara na krovu velike kabine, antene raznih radio-uređaja. Da, igračka uspešnog poslovnog čoveka koji ne sme sebi dopustiti da nijednog trenutka ostane bez veza sa čitavim svetom.

Tako savremeno opremljene jahte, čak i one najveće, nemaju mnogo ljudi u posadi. Kapetan i dva ili tri pomorca, kuvar, sobar.

I dva ili tri revolveraša, naravno. Ako vlasnik nema i nekih gostiju pod svojom palubom.

— Hajde, ustaj! — zapovedi Kif kroz zube. Videlo se da dolazak jednog od velikih bosova u organizaciji i njega čini nervoznijim nego obično. Pri državajući se za ogradu, Lesli ustade, nijednog trenutka ne zaboravljajući svoju ulogu. Ču tiživiji ga je i dalje držao na oku, pokazujući da je obdaren jednim od čula koje upozorava na opasnost.

Takvi ljudi, zapravo, nisu retki, iako savremena civilizacija veoma brzo prinudi čoveka da zanemaruje signale koji stižu iz podsvesti. Cereći se ču tiživom, ninda se povuče malo unazad, tako da može kontrolisati i njegove pokrete.

Najviše pažnje, međutim, mora posvetiti triju na palubi jahte. Pomalo neobičnom triju,

istina, ali haragei, njegovo predocevanje opasnosti, bilo je veoma jasno.

Ti ljudi su opasni. I oba muškarca, i žena...

Loufer je onaj što stoji oslonjen rukama o ogradu. Crveno lice sa vilicama bulldoga, kratko podšišana proseda kosa, ramena kao orman. I smešno kratke noge za džinovski gornji deo tela.

Drugi muškarac je telohranitelj, očigledno. Visok, dugih nogu, vitak, sa onim naizgled sporim maćjim kretnjama koje pokazuju da će biti opasan čak i u okršaju golim rukama ili hladnim oružjem. Njegova kosa boje peska ieprša na vetru iznad grubog lica izbrazdanog starim ožiljcima, ali mu je desna ruka neprestano u blizini izreza tankog jedriličarskog sakoa.

A žena...

I protiv svoje volje, Lesli za drži pogled na figuri žene čiju je tanku svilenu haljinu vetar lepio uz telo nordijske boginje. Visoka gotovo šest stopa, uspravnog i ponositog držanja, sa dugom plavom kosom povezanom maramom tako da joj ne pada u oči.

I ne previše mlada. Videlo se to čak i sa ove daljine. U onim je godinama kada je potrebno mnogo truda i vežbanja da se spreči opuštanje tih kru-

pnih i čvrstih grudi pod haljinom...

Slično samom nindi, i Loufer je kršio jedno od nepisanih pravila ljudi koji žive opasnim životom. Kodeks kriminalnih organizacija nema ništa protiv žena, naravno, ali njihovo prisustvo nije poželjno u trenuci ma kada se donose važne odluke ili događaju važne stvari.

Gumeni odbojnici, obešeni o bokove jahti, meko se dotakoshe i oba broda se malo zanjihase na mirnoj vodi. Kif je već žurno prebacivao na drugi brod dasku preko koje će preći posetioci.

Gegajući se na svojim kratkim nogama, Loufer pohita pr vi, zadržavajući samo trenutak svoj pogled na licima četvorice ljudi koji su ga čekali. Dugonogi telohranitelj bez napora ga je sledio, dok je žena prešla malo sporije, prihvatajući i ispruženu Kifovu ruku kao oslonac.

Loufer je samo nešto progundao na glasan pozdrav trojke iz bande i odmah pohitao ka kabini, telohranitelj za njim. Pogled izbliza nije izmenio ni nčin prvi utisak o njima dvojici; svaki od njih mogao bi postati opasan na svoj način, ali...

Ali mu je haragei govorio da pogled može i da prevari. I da je žena sa figurom nordi-

jske boginje daleko opasnija nego oba muškarca zajedno!

Prešla je palubu samouvereno, gipkim korakom, njišući se u kukovima i zastala tačno pred njim. Glatka koža, crte lica kao isklesane a opet davolski privlačne, možda zbog nežne linije punih usana. Ipak, jedan pogled u te ledene plave oči dovoljan je da potvrdi koliko je ta žena inteligentna i opasna.

— Ti si bio u blizini, stari, kada se to dogodilo? — dubok, prijatan alt, ali sa onim poznatim metalnim prizvukom koji odaje neobičajenu odlučnost. — Pričaj mi.

— Uhh... gospodo... Ovaj, ne bih znao šta...

Znao je zbog čega mu je prišla tako blizu, da ga zapahne miris dobrog parfema. Naučila je da kontroliše muškarce svojim telom i nije se libila da ga upotrebi čak i kod ovog starog i prljavog ribara sa Deset hiljada ostrva.

Leslijeve oči ostadoše prikovane za dojke pod tankom, skoro prozirnom tkaninom; usta sa zubima žutim od duvana širom se otvoriše. Bar u ovom slučaju, nije bilo nimalo teško odglumiti divljenje.

Žena se prigušeno nasmija, svesna efekta koji je ostavila ali joj oči ostadoše hladne, pro računate.

— Zavezao ti se jezik, a? —

reče, i nesvesno odajući da joj prijaju muški pogledi na njenom telu, bez obzira što je to ovoga puta pogled obične prljave skitnice. — Hajde, ispričaj mi sve od početka. Važi?

— Paaa... U stvari, gospođo, nema tu mnogo šta da se priča... Ovaj... tip se popeo na brod i ubio ih. To je otprilike sve...

Njene oči klize po Lesliejevom telu, odeći, zadržavaju se na gotovo svakom detalju.

— Koji tip? Kako izgleda?

— Maskiran, do đavola! Rekao sam već sto puta da je bio maskiran. Sav u crnom, čak i glava, sve!

— Aha... visok, nizak?

— Visok... otprilike kao vi, gospođo...

— Čime je bio naoružan?

— Naoružan? — Uopšte nije bio naoružan, gospođo.

— Ah, da! Pobio ih je golim rukama, tako je glasila po ruka. Kaži mi... siguran si da juče nisi ništa pio, starče?

— Uhh... i te kako... siguran sam, štaviše, da nisam okusio viski od subote, gospođo...

Žena okrete glavu trenutak pre nego što se ispod palube pojavi lice telohranitelja. Nin da shvati da ona ima izvanredan sluh i da je čula tih korake na stepeništu.

— Hej, ti matori! — reče te lohranitelj, otežući po južnjač-

ki. — Gazda te zove dole, u kabinu!

Žena se sporo ukloni Leslieju sa puta i on ukočenim, staračkim korakom krete preko palube. Osećao je njen ispitivački pogled na sebi, pogled koji meri svaki njegov pokret, opipava svaki detalj grube i prljave odeće...

»Ona nešto sumnja«, proleće mu kroz glavu. »Da, odista je đavolski inteligentna! I đavolski opasna!«

Duboko u njegovoj podsvesti, haragei je počeo da otkucava signale opasnosti, nalik pokvarenom metronomu koji neprestano ubrzava svoj tempo.

»Zašto?«, postavi on pitanje u sebi. »Čak ni pravi japanski ninda ne bi mogao posle posmatranja od svega nekoliko minuta prozreti moju masku!«

Haragei se, međutim, ne može prevariti i on još jednom duboko udahnu vazduh, pripremajući svoje telo za nova iskušenja.

Ležerno oslonjen ramenom o ogradu stepeništa, telohranitelj ga je pratio ispitivačkim pogledom dok je prolazio kraj nje ga. Vidljivo je namrštio nos u trenutku kada su se našli najbliže jedan drugom i iskrivio usta u grimasu gađenja.

— Loni — reče žena sa palube. — Sačekaj jedan trenutak...

Kao da to nije ni čuo, ninda produži niz stepenice i neodlučno zastade pred zatvorenim vratima kabine.

— Samo napred, matori — dobaci telohranitelj za njim. — Gazda te očekuje...

Ninda tiho zakuca. Čak i sa ovog rastojanja dobro je čuo uzbuđeni šapat kojim se žena obraćala Loniju. Razabrao je samo nekoliko reči, ali je i to bilo dovoljno da zaključi kako ona sumnja u njega.

»Vampir... mišići pod košuljom... oči...«

To su bile reči koje su mu došle do ušiju, dok je oprezno otvarao vrata, osećajući kako haragei sa svakim otkucajem srca pojačava i intenzitet svog nemog upozorenja.

»Neverovatna žena!«, pomisli, zastavši da zatvori vrata za sobom i tražeći pogledom Loufera. »Zaista neverovatna žena!«

Zavaljen u dubokoj fotelji, Laufer je sumnjičavo buljio u nindu, a njegova ramena sada su izgledala stravično široka. U polumračnoj kabini nije jasno mogao videti izraz na njegovom licu, ali mu haragei nepogrešivo reče da Loufer nije taj od koga mu u ovom trenutku pre ti neposredna opasnost.

— U redu — reče promuklo Loufer. — Da čujem tvoju priču, matori.

Lesli odmahnu rukom, da-

jući svom licu izraz prezira. Ni je želeo još da progovori kako bi mogao bolje čuti šta se događa gore, na palubi.

— Dakle?

— Oh — zastemija ninda. — Po koji put da vam pričam, ljudi, do đavola?

Na palubi, ljudi su se trudili da budu tihi, ali su njihove noge na suvim daskama stvarale zvuk koji je uho ninde lako izdvajalo iz one uobičajene zbrke šumova što dopiru iz okoline.

Hitri, malo ukočeni koraci ljudi koji imaju oružje u rukama i spremni su da ga veoma brzo upotrebe...

»Logičan nastavak«, mislio je ninda. »Ta prokleta žena je prozrela moju masku i čak je uverena da sam ja Vampir...«

Sluh mu reče gde je na palubi i oko prozora kabine zauzeo položaj neko od četvorice ljudi na palubi. Laki koraci koje ne nisu se čuli ni u jednom trenutku; ona je sada bez sumnje na nekom bezbednom mestu i vreba trenutak u kojem će izdati naređenje da se likvidira uljez koji predstavlja ogromnu opasnost za njihovu organizaciju.

— Slušaj, matori! — zareža Laufer, pridižući se s naporom iz fotelje. — Počni da govoriš, inače...

— Sedi! — reče mirno ninda. I on se uspravio u čitavoj

svojoj visini, odbacujući tako masku starca. Jednim pokretom ruke on zbaci prilepljenu bradu i isceri se u Louferovo zapanjeno lice. — Sedi i slušaj me, kad već toliko želiš da čuješ moju priču!

Loufera izdadoše noge i on se naglo sruči u fotelju. Usta mu se otvoriše, ali je nekoliko trenutaka iz njih izbijalo samo prigušeno krkljanje, sve dok uplašeni čovek ne uspe da pokrene glasne žice.

— Loni! — vrisnu piskavo.
— U pomoć, Loni!

*
* *

Ko je u prednosti u ovakvoj situaciji, zapitaćete se? Četvorica naoružanih gangstera, ras poređenih po palubi oko prozora i stepeništa kabine, ili je dan čovek, negde u središtu tog kruga koji svakog trenutka može postati krug od vatre?

Njih četvorica, reći ćete. Sa svim prirodno.

Ipak, oni imaju posla sa jednim nindom, zar ne?

Razmislite malo bolje. Brojčana nadmoć i nadmoć u oružju jesu važna stvar, ali ne uvek i odlučujuća. Razmislite o problemu koordinacije napada njih četvorice, iz četiri razna pravca, na primer...

Kako sada stvari stoje? Prednost se ne čini više tako izrazitom kao maločas, je li tako?

Da razmotrimo još malo da tu situaciju sa taktičke tačke gledišta. U idealnom slučaju, njih četvorica mogu zasuti vatrom unutrašnjost kabine, nadajući se da će bar jedan od metaaka pogoditi pravog čoveka. Međutim, šta će se dogoditi sa Louferom, onim koga upravo žele da zaštite?

Šta im onda preostaje? Da krenu jedan po jedan uskim stepeništem prema kabini?

I tako se izlože napadu koji dolazi iz polumračne unutrašnjosti broda ispod palube. Hm... ne zvuči baš privlačno...

Postavimo sada sebi ponovo isto pitanje: ko je u prednosti?

Odgovor sada izgleda malo drugačije, zar ne?

Čitavo ovo razmatranje dovelo nas je do rezultata koji svaki japanski ninda zna već unapred, jer se sva taktika ninducua obično i svodi na borbu pojedinaca protiv velike grupe bolje naoružanih ljudi. Situacija poput ove dogodila se mnogo hiljada puta u krvavoj istoriji japanskih nindži i svaka od njih mnogo stotina puta opisana je kandidatima u školama ninducua.

Upravo zato svaki ninda tre nutno može podneti odluku kako da postupi. On već sa gotovo stoprocentnom sigurnošću zna šta će preduzeti protivnici i kako on sam treba da reaguje.

je kako bi im se suprotstavio na što efikasniji način.

Nasuprot njemu, Loni, koji bez sumnje rukovodi pokretima ljudi na palubi, reagovaće šablonski, jer nema ni iskustvo nindži za sobom, niti dovoljno vremena za razmišljanje. Trojica preostalih paze na prozor čiče kabine koji su ionako suviše uski da bi ninda umakao kroz njih. On sam čekaće razvoju događaja na početku stepe ništa, čvrsto računajući da ima nindu u rukama i da ovaj neće smeti ništa da učini Lauferu sve dok se nalaze u savršenoj klopci.

Savršenoj samo na prvi pogled, naravno. Jer, ni Loni ne zna da se pod palubom »Arkadije« nalazi jedan ninda.

Svakog trenutka, Loni će progovoriti. Na palubi vlada mrtva tišina koja pokazuje da su svi već na svojim mestima.

— Hej, matori! — glas mu nije tako samopouzdan kao što bi želeo da bude. — Izlaz je blo kiran i mi te čekamo! Razmisli dobro o onome što želiš da učiniš gazdi!

Savršeno miran, malo rašire nih nogu da bi u svakom trenutku bio spreman na skok, ninda se osmehnu strahu na Louferovom licu.

— Reci mu šta se dogodilo, Loufer — naredi tiho. — Objasni mu da ćeš umreti onog sekunda kada neki od njih ispali

metak ili pokuša da side ovamo!

Loufer nervozno obliznu usne i još jednom pokuša da progovori.

— L-Loni — povika promuklo. — Loni, za ime božje... ostanite gde ste! Čuješ li me, Loni! Ne činite ništa, boga mu!

— O kej, gazda! — dopre posle izvesnog oklevanja Lonijev glas sa palube. — Ali recite tom tipu da pazi šta radi, inače...

Kao da je tih nekoliko izmenjenih reči vratilo deo hrabrosti Louferu. Ili je možda i on pomislio kako mu taj čudni čovek pred njim ipak ne sme ništa učiniti; tek, uspravio se malo u fotelji i pokušao da licu dâ bezbrižan izraz.

— U redu — reče suvo. — Šta zapravo hoćeš od mene?

— Da kažeš svojim ljudima da napuste brod i odu odavde. A onda ćemo ti i ja razgovarati, Loufer.

— Da kažem...? Ti si poludeo!

— Možda — ninda raširi ruke laganim pokretom, pokazujući mu prazne šake. — Šta vidiš u mojim rukama, Loufer?

— U tvojim rukama? Ništa. Prazne su...

— Razmisli malo bolje. Ja ipak nešto držim u njima.

Loufer smešno zatrepta, kao da pokušava da vidi onaj nevidljivi predmet u rukama ni-

nđe, a onda i sam shvati koliko glupo izgleda i trže se.

— Glupa šala! — procedi kroz zube. — Glupa šala, ništa više!

Ninda se osmehnu, ali u tom osmehu nije bilo topline.

— Držim tvoj život u ove dve ruke, Loufer. Krajnje je vreme da to shvatiš!

Zelen u licu, Loufer pokuša da se prezrivo nasmeje.

— Možda i možeš da me ubiješ... ali te Loni i ostali čekaju na palubi, prijatelju! Tvoj život ne vredi ni probušenog dolara ako se meni bilo šta dogodi, zapamti!

— Zabluda.

— Šta?!

— U zabludi si, Loufer. Mogu te ubiti, a zatim išetati na palubu i likvidirati svu četvoricu nesposobnjakovića koje smatraš svojim telohraniteljima. Jednog po jednog, ili sve u istom trenutku, potpuno sve jedno. Ona priča o tipu koji je likvidirao sedmoricu ljudi na ovom brodu nije izmisljena.

— Ha! Samo pokušavaš da me zaplašiš, prijatelju!

Ninda je ćutao. Ne samo zato što će ćutanje mnogo efikasnije od svih reči kazati Louferu koliko greši već i stoga što se par nogu gore na palubi po novo pokrenuo na daskama vrelim od sunca.

Lak korak, bez tračka okleva

nja u sebi. Korak žene koja uvek zna šta hoće...

Loufer još nije mogao čuti da žena lagano silazi niz stepenice, iako se ona nije trudila da svoj hod učini tišim. Naprotiv, zastala je pred vratima kabine i zakucala na njih, kako bi izbegla neku nepromišljenu reakciju čoveka koji drži Loufera u šahu.

— To sam ja — rekla je tiho. — Sama sam... i nemam oružja...

»Izuzetna žena«, pomisli ninda još jednom. »Ni njena zamisao nimalo nije loša...«

U trenutku kada se pomeri korak u stranu, kako mu ulaz u kabinu ne bi bio tačno iza leđa, izložiće se pogledu sa jednog od bočnih prozorčića. Čovek koji se tu nalazi na trenu tak će se pojaviti na prozoru i ispaliti rafal u njegovom pravcu. Sa velikim izgledima da pogodi željeni cilj...

— Ne! — uzviknu Loufer, upola se dižući sa fotelje. — Ne, Klovis! On...

Brava na vratima škljocnu i ona se otvoriše za nekoliko palaca. Jednim kratkim, jedva vidljivim pokretom ruke, ninda zavitla prema okruglom prozoru šuriken koji mu se kao nekom čarolijom stvorio među prstima.

Kif, on je bio na tom prozoru, učinio je ono što je trebalo učiniti i brzo i precizno. Cev

njegove puške i dva široko otvorena oka nad njom iskrsla su u okviru prozora u deliću se kunde; čim u polumraku otkrije položaj ninde, on će pritisnuti okidač i zasuti ga kišom metaka, povlaćći se gotovo istog časa unazad, izvan dometa bilo kakvog oružja kojim bi protivnik iz kabine mogao uzvratiti.

Pre nego što je cev puške, međutim, dotakla stakleno okno, ono pršte sa melodičnim zvukom, propuštajući čeličnu šestokraku zvezdu koja je letela u suprotnom pravcu.

— Ne, Kif! — vrisnu žena nindi iza leđa. — Ne čini to!

Kif je, možda, čuo samo početak njenog vriska, jer se jedan od poput igle oštarih čeličnih šiljaka zari kroz njegovo levo oko direktno u mozak, a si lina udarca zabaci mu glavu unazad, izbacujući i čitavo telo iz ravnoteže.

Jednim skokom ninda se baci u stranu, okrećući se prema vratima, sada širom otvorenim. Žena je stajala na njima, pridržavajući se rukom za dovratak, poluotvorenih usta, rumenih obraza, blistavih očiju.

Postoje žene koje naprosto uživaju u nasilju, u okrutnoj borbi muškaraca koji samo misle da oni vladaju svetom. Takve žene posebno vole koda se muškarci obračunavaju zbog njih i u prilikama poput ove

na licu imaju izraz koji je Leslie video kod plavokose Klovis...

»Čudno!«, pomisli proučavajući krajičkom oka pogled u tim krupnim plavim očima. »Njena osećanja su pomešana; žalje nje što neće videti kako meci iz automatske puške raskidaju moje telo i istovremeno divljenje što se to telo, netaknuto, tako gipko i elegantno kreće pred njenim očima!«

— Oh, ne — reče žena tiho. — Taj ludi Kif mogao je...

— Nije mogao — mirno reče ninda. — Nije imao nikakvih izgleda da uspe. Uđi i zatvori vrata za sobom.

Ona ga poslušala, obarajući na trenutak pogled. Izvanredna glumica, bez sumnje; žena sa izuzetnim prisustvom duha. Jer, treba mnogo hrabrosti da se stane pred čoveka koji ubija tako brzo, bez trunke griže savesti.

— Sedi pored svog prijatelja i reci šta imaš da kažeš — naredi ninda. — To je rezervna varijanta, zar ne?

— Rezervna varijanta? — ona ga pogleda ogromnim, nevinnim očima. — Kakva rezervna varijanta?

— Trik nije bio loše smišljen — osmehnu se Leslie. — Jedino što se ti i Kif niste nadali da ću regovati ovako brzo i preduhitriti ga. Ti, naravno, imaš i rezervnu varijantu: sada ćeš

pokušati da me ubediš da vas za krupnu sumu novca ostavim na miru, zar ne?

Ona nervozno zabaci kosu unazad, oblizujući usne. Nimalo slučajno, njene čvrste dojke za tegče tanku tkaninu haljine.

— Da — reče vrlo tiho, gledajući ninda pravo u oči. — Da, to je bila moja ideja, moram priznati... Iako... iako od početka nisam verovala da ćemo uspeti. Ti... ti si suviše dobar!

— Da, tu si u pravu. Suviše sam dobar za vašu ekipu — klinu ninda glavom. — Da čujem drugi predlog?

Loufer obrisa gusti znoj sa čela kričavom ljubičastom mramricom i nakašlja se ne bi li otklonio ono što mu je neprestano stezalo grlo.

— Čekaj malo, do đavola — reče promuklo. — Nikuda ne žurimo, zar ne? Možemo da govorimo kao ljudi... niko neće imati koristi od toga što ćemo poubijati jedni druge, zar ne?

— Ja još uvek čekam predlog, Loufer — podseti ninda hladno. — Sem toga, očekujem da učiniš ono što sam od tebe zahtevao pre nekoliko minuta.

— Ne — odmahnu Loufer glavom. — Ne, nipošto...

— Šta je to bilo, dragi? — umeša se žena pribranim glasom. Svaki njen gest bio je mala studija u veštini izazivanja pohote kod muškarca koji je

gleda. Upola se okrenula Louferu, izlažući pogledu ninda duge bokove i lepo izvajane noge pod zategnutom haljinom. — Šta hoćeš da učiniš?

— Da uklonim Lonija i onu dvojicu gore — prostenja Loufer. — Ako to učinim, on će nas hladnokrvno pobiti, do đavola!

Žena se okrete Lesliju, glumeći strah. Čak ni on sam nije zapazio trenutak kada joj je haljina skliznula sa jednog ramena, otkrivajući preplanulu kožu krupne dojke gotovo do same bradavice.

— Oh, ne — reče ona dubokim, promuklim glasom iskusne zavodnice. — On to ne bi učinio, zar ne?

— Učinio bih — glas ninda rezao je poput noža. — Ako to bude potrebno...

Po prvi put on opazi stvarni strah u tim ogromnim plavim očima. Veoma inteligentno, žena je shvatila da to nisu prazne reči i da bi je taj visoki muškarac, pod sada već grotesknom maskom starca, ubio bez oklevanja ako odluči da tako treba da učini.

— U redu — reče, jedva čujno. — Mič, moraš učiniti kako on kaže... nemaš izbora...

*

* *

Mič Loufer je govorio sporo, tražeći reči, često zastajući

da obriše lice već mokrom maramicom, ili da bi iskapio još jednu čašu čistog viskija koje je žena bez reči stavljala pred njega:

Đavolski privlačna žena, ipak. Svesna svog raskošnog tela nordijske boginje i još uvek u stanju da svoje pokrete kontroliše tako da ga učini privlačnijim nego što jeste.

Te grudi su ipak najlepše na njoj, pune, čvrste, uzbudljivog kruškastog oblika koji im je dala priroda, a koji čak i najbolji plastični hirurzi sveta ne uspevaju da dočaraju. Ostaju gotovo nepomične čak i kada se Klovis naglo pokrene, neprestano napetih bradavica koje kao da čeznu za muškom rukom...

Kontrola nad sopstvenim telom jedna je od važnijih disciplina koje podučava ninducu i zato Lesli nije imao posebnih problema da skrene misli sa tog tako poželjnog tela, ignorišući sve upadljivije signale da i Klovis želi njega.

I to ne samo u želji da spase sopstveni život, ne samo zbog toga. Njen pogled nije ga mogao prevariti; kao i u njegovim, i u telu žene iz minuta u minut rasla je želja koja će ih, pre ili kasnije, dovesti u zagrljaj.

Ipak, ti minuti su proticali suviše brzo...

I Loufer je to znao i njegovo odugovlačenje sa pričom pred-

stavljalo je još jedan očajnički pokušaj da se izvuče iz stupice u koju ga je doveo nindža.

Pre više od pola sata Loni je putem radija pozvao pomoć i sada prema ovom mestu hrle hitri gliseri puni naoružanih ljudi. U svojoj glavi nindža je još jednom izveo precizni proračun udaljenosti i brzina i došao do zaključka da će za pet, najviše deset minuta, čuti prve zvuke njihovog približavanja.

Mogao je okončati ovaj razgovor mnogo ranije, naravno, ubiti Loufera i ženu, ukloniti preostalu trojicu gangstera sa svog puta i izgubiti se u jednom od kanala među ostrvima mnogo minuta pre nego što njima stigne pomoć.

Nije želeo to da uradi. Jer, ako to što smeru izvede u času kada je opkoljen sa tridesetak do zuba naoružanih ljudi, privući će na svoju stranu veoma važnog saveznika...

Strah.

Od ovog trenutka čitava mnogobrojna i dobro organizovana banda trgovaca drogom na zapadnoj obali Floride drhtaće od straha. Niko od njih, čak i veliki šefovi, dobro čuvani u svojim luksuznim jazbinama neće imati ni trenutka mira. Njegov udarac može pasti na svakom mestu i u svakom trenutku i oni će to otkriti kada uma kne odavde, ostavljajući iza sebe Louferovo mrtvo telo.

Strah će ih navesti da počnu da čine greške koje inače ne bi načinili, jer strah sputava ne samo udove već i mozgovu onih koji se plaše...

Da, oni upravo dolaze. Osetio je po skoro neprimetnim vibracijama koje su doprle do njega govih tabana kroz dno broda i mirnu vodu rukavca pod jahatom.

Loufer mu je odao mnogo stvari, ali malo toga što nije već znao. Nekoliko novih imena i adresa, način na koji se roba dalje raspoređuje pošto jednom stigne na kopno Floride; to je bilo otprilike sve.

Ne zato što bi nešto krio od njega; detektor laži u mozgu ninde odmah bi ga upozorio da veliki bos nešto prikriva...

Problem je jednostavno bio u tome što Loufer zapravo i nije bio tako krupna ličnost u organizaciji kako su mislili čak i njegovi podređeni. Neko je takođe stajao iza njega, skrivajući svoj zločinački mozak iza ne zgrapnog tela ovog debeljka koji sada sedi pred njim i trese se od straha.

Nije to ni onaj čije je ime Loufer naveo kao ime svog neposrednog pretpostavljenog. Opis njegovog delokruga iz Louferovih usta reče nindi da je debeli čovek jednostavno pomešao kurira koji samo prenosi naredbe sa onim koji te naredbe

izdaje sa nekog mnogo bezbednijeg mesta...

On klimajući glavom sačeka da Loufer završi još jednu rečenicu punu bezvrednih podataka. Čutao je i gledao kako se po bledom licu čoveka postepeno razliva najpre slabašna, a onda sve jača nada.

Zvuk snažnih motora konačno je dopro i do njegovih ušiju. I do ušiju žene.

Ona se zavalila u drugu fotelju, gledajući nindu poluzatvorenim očima, kao da čeka da vidi kakva će biti njegova reakcija.

Osmehnuo joj se, a onda vratio pogled na Loufera. Ovaj je ličio na čoveka kome su na kožak do vešala saopštili kako je smrtna kazna odložena na neodređeno vreme.

»Kako se samo varaš, Loufer!«, reče ninda u sebi. »Grdno se varaš!«

— Ti! — reče debeljko promuklo. — Da li čuješ ovo što ja čujem? Moji ljudi dolaze! Najzad! Ah, sada više nemaš nikakvih izgleda da se izvučeš odavde, ako mi nešto učiniš!

— Ne vidim šta će to tebi pomoći — sleže Lesli ramenima. — Ti ćeš u svakom slučaju biti mrtav, zar ne?

— Možda! — rečao je Loufer u gnev rođenom iz nade. — Možda! Ali ću bar znati da ćemo zajedno u pakao, proklet bio!

Lesli načini korak prema nje mu, gledajući ga pravo u oči i Loufer u tom pogledu pročita svoju smrtnu presudu.

Bez napora, ninda podiže teško telo iz fotelje, ne obraćajući pažnju na slabašno Louferovo koprcanje i udarce rukama i nogama.

Nije to trajalo dugo, iako je moglo trajati i mnogo kraće. Jednim pokretom, u ovom položaju čoveku se može slomiti kičma i tako prekratiti njegove muke, ali ninda to nije želeo. Naprotiv.

Lice mu ostade potpuno mirno dok je pogledom pratio kako na samo nekoliko palaca od nje govih očiju Louferove oči poste peno izlaze iz svojih duplji, usta se otvaraju sve više, pružajući pocrneli jezik daleko napo lje.

Smrt od gušenja uvek traje predugo, ali čak ni to nije mogla biti dovoljna kazna za sva zlodela koja je počinio taj samrtnik u rukama ninde...

Odbacivši teško telo od sebe kao prljavu krpu, ninda se okrete ženi.

Ustala je kada je on šcepao Loufera, ali nije načinila čak ni pokret u pravcu vrata. Gleda la je u njega široko otvorenim očima, ne dišući, a u pogledu joj se videla mešavina straha, poštovanja, divljenja. Njene ru ke nesvesno su gužvale halji-

nu na grudima, gotovo sasvim otkrivajući jednu dojku.

Ustuknula je jedan korak ka da je pogledao u nju i sada je od svih osećanja u njenim očima ostao samo strah.

— Nemoj! — rekla je uzbuđenim, drhtavim šapatom. — Nemoj me ubiti! Ja...

— Da?

Ona s naporom proguta pljuvačku, tražeći reči.

— Ja... ja ti možda mogu poslužiti bolje nego Mič... Loufer...

— Ti?

— Da, ja... I ja pripadam organizaciji. Izigravala sam Mičovu ljubavnicu, jer sam imala nalog da ga držim na oku, ništa više... On to nije znao, naravno...

— Je li? Možeš li mi reći nešto što već nisam doznao od njega?

Instinktivno je osećao da žena ne laže. Sve što je do sada video govorilo je da ona ima dovoljno hrabrosti, inteligencije i spretnosti da postane ono što tvrdi da jeste.

— Mogu ti reći mnogo više... veruj mi!

— Verujem ti. Možeš li da ukloniš ljude koji nas opkoljavaju, Klovis?

Ona hitro obližnu usne.

— Mogu da pokušam — reče — Ali...

— Ali ne veruješ da ćeš uspeti? I oni misle da si ti samo

jedna od Louferovih ženski, ništa više?

— Da. Moja reč ima izvesnu težinu, ali samo zato što je iza nje stajao Mičov autoritet. Sada!.. ne znam...

Ninda još jednom oslušnu kako tri motorna čamca lagano zatvaraju polukrug oko »Arkadije« na rastojanju od pedesetak jardi. Uskoro će biti spremni da počnu pregovore u nadi da je Loufer još uvek živ. Tražiće da ga vide ili bar čuju, i to odmah. Čim shvate da je gazda mrtav, počće pucnjava.

A bar na jednom od tih čamacaca nalazi se i raketni bacač ili bazuka, oružje sposobno da jednim hicem pošalje »Arkadiju« na dno kanala...

Kao i uvek, odluku je doneo gotovo trenutno, u deliću sekunde analizirajući i odbacujući sve mogućnosti koje su mu da vale nedovoljno velike izgleda na uspeh.

— U redu — reče. — Dođi!

Pružio je ruku prema njoj i ona načini hitar korak u nje govom pravcu.

U krupnim plavim očima samo na trenutak zaigra blesak iznenađenja kad shvati da teška pesnica ninde leti prema njenoj bradi. Imala je izvrsne reflekske, ali udarac ninde obično je tako hitar da pogođeni nema vremena čak ni da se iznenadi.

Prihvativši opušteno telo na ruke, ninda jednim pokretom strže haljinu sa njega, potiskujući uzbuđenje pri pogledu na nage grudi. Zbacio je sa njenih nogu sandale sa visokom potpeticom, neprestano osluškujući šta se događa napolju.

Motori čamca su ugašeni. Sada će neko od njih, Loni najverovatnije, pozvati Loufera...

— Hej, gazda! — dopre glas sa početka stepeništa. — Gazda, je li sve u redu?

Osmehnuvši se, ninda podiže desnu nogu, ne ispuštajući telo žene iz ruku. Skinuo je sa svojih nogu one bezoblične gumenе čizme i malo se pognuo, okrenut prema vratima.

— Ti dole! — Lonijev glas bio je odlučan i hladan. — Naši prijatelji drže jahtu na nišanu! Ako se gazda ne javi za pet se kundi, otvaramo vatru! Jedan...

Kao da na rukama ne drži ženu tešku bar stotinu pedeset funti, ninda polete napred, du gim skokom u koji je uložio svu ogromnu energiju svog moćnog tela.

Vrata su se našla na njegovom putu, ali ona nisu predstavljala prepreku sposobnu da ga zadrži ma i delić sekunde; doslovno su se raspala, uz suv prasak, nalik nekoliko puta po jačanom prasku slomljenog pali drvceta.

Gore, na vrhu stepeništa, Loni podiže svoj automatski piš-

tolj velikog kalibra, samo na trenutak zbunjen, tim vihorom neobičnog oblika koji mu se približavao neshvatljivom brzinom.

Ninđa je znao da će Lonijeve reakcije usporiti nago telo žene u njegovim rukama i brzina sa kojom je savladao rastojanje do njega, u svega dva duga i snažna skoka. Ipak, da li će revo-sveraš imati dovoljno prisustva duha da pritisne okidač i ispuniti usko stepenište kišom meta ka koju će biti veoma teško izbeći?

Ne, Loni ipak nije bio od onih najboljih i najbržih; ninđa jasno vide trzaj na licu koji na javlja da će mu se u sledećem trenutku prst zgrčiti na okidaču pištolja, ali časak pre toga lakat ninđe pogodi ga u grudi, uklanjajući ga sa puta sa onom lakoćom s kojom dete pomera zavesu od lake tkanine.

Na kraju svog drugog skoka ninđa oseti glatke daske palube, savi malo desnu nogu i snažno se odbaci u vazduh, svestan da će samo za delić inča pro-mašiti metalnu ogradu jahte.

Sasvim na pramcu, onaj čutljivi reagovao je najbrže, upravo kako je ninđa i očekivao. Mamirom iskusnog strelca, on je pomerao cev svoje puške duž putanje Lesliejevog tela, spreman da okine u onom kratkom trenutku kada energija skoka i

sila Zemljine teže uspostave ravnotežu i čovek u skoku lebdi u vazduhu pre nego što počne ponovo da pada natrag.

Haragei je upozorio ninđu šta se sprema, iako čutljivi nije nijednog trenutka bio u nje govom vidnom polju. Nema, međutim, načina da se naglo prekine skok u koji je uneto toliko energije; nema načina, čak ni da se promeni njegov smer i tako izbegne smrtonosno olovo koje će se u narednom trenutku naći na istom mestu gde i njegov trbuh i grudi.

Umesto toga, ninđa izvede nešto za što bi čak i sensei Tanaka rekao da je apsolutno nemoguće...

Zgrčivši obe ruke, ninđa odbaci opušteno telo žene visoko u vazduh; sila reakcije, ona sila sa kojom je upravo i računao, zaustavi na trenutak njegovu telo u letu i on samo vrhovima prstiju desne noge još jednom dotiče palubu.

Sasvim dovoljno za ono što je želeo da izvede; šuriken zazvižda kroz vazduh i zari se čutljivom čoveku u grudi trenutak pre nego što je pritisnuo obarač puške; silina udarca od baci mu gornji deo tela unazad i rafal odlete visoko u nebo, kao da je svojom poslednjom snagom pogođena žrtva poželela da se osveti nekom gore, ono me koji je odredio da on mora umreti upravo ovde i sada...

Ispružajući ruke, ninda dočeka telo žene pre nego što se sručilo na palubu i ponovo se odbaci od toplih dasaka, ovoga puta sa leve noge.

U dugom, elegantnom luku, oba tela preleteše preko ograde i pljusnuše u plitku vodu kraj samog boka jahte. Taj bok, međutim, bio je okrenut obali najbližeg ostrvca, tako da je čitav trup »Arkadije« zaklanjao njih dvoje od pogleda ljudi u motornim čamcima.

Postojao je, naravno, samo jedan logičan, samo jedan mogućan izlaz...

Zaroniti što dublje, otplivati pod vodom duž obale i izaći na mestu gde gusto rastinje zaklanja pogled progoniteljima. Motori čamaca već urlaju, oni će za nekoliko sekundi biti u neposrednoj blizini, spremni da pucaju u pravcu u kojem se pomeri i samo jedna jedina grančica.

Izgledi da na malom ostrvu izbegne poteri od tridesetak odličnih i iskusnih ljudi su minimalni, ali ipak mnogo veći nego u vodi po kojoj špartaju brzi motorni čamci, zar ne?

Da, ali ponovo samo na prvi pogled...

Čitava strategija nindi u borbi zasniva se na vekovima potvrdivanom pravilu koje je teorija igara u modernim vremenima samo potvrdila: najjači je onaj potez koji protivnik najmanje očekuje.

Opušteno telo žene manje mu smeta nego da je ona pri sebi i da pokušava da mu se odupre; i pored toga, mora voditi računa o tome koliko je sme zadržati pod vodom. Istina, jednom šakom on joj zatvara usta i nos, sprečavajući da joj voda prodre u pluća, ali to ipak nije tako pouzdan način.

Vitki, tamni trup jahte ostade nad njima, ali su njegove noge i dalje radile kao parni klipovi dok je gotovo nad samim dnom plivao prema sredini kanala.

Prigušeni debelim slojem vode, do njegovih ušiju stizali su zvučni talasi moćnih motora čamaca koji su mu sada negde nad glavom. Da, jedna senka prolete nad njim, oštro skrećući udesno kako bi izbegla sudar sa jahtom.

Još nekoliko snažnih zamaha nogama, a onda ninda dopusti vodi da ga polako iznese na površinu.

Niko neće gledati na ovu stranu, naravno; svi će buljiti samo napred, u zelenu ivicu džungle nad obalom kanala, još uvek se nadajući da će opaziti metu za svoje upereno oružje...

Ili će neki od njih možda ipak biti dovoljno oprezan da se okrene i baci jedan pogled i na kanal iza sebe?

Ne, niko ne gleda na ovu stranu. Ako bi tako ostalo još ne

koliko sekundi, on i žena biće praktično bezbedni.

Pridrživajući ženu jednom rukom, on drugom nekoliko puta snažno pritisnu njene grudi kako bi izbacila vodu iz grla i dušnika. Pod njegovim prstima koža je bila glatka i hladna od vode, ali on nije mogao a da ne primeti kako su čvrste njene dojke i kako se odupiru njegovom pritisku.

Udahnuo je još jednom, zatvorio usta i nos Klovis šakom i ponovo zaronio; mora požuriti, jer oseća kako se ona još uvek nesvesno opire povlačenju pod vodu, što znač da će uskoro doći sebi.

Još samo malo, još nekoliko zamaha nogama...

Do njegovih ušiju dopre tu-tnjava koju je dobro poznao; tako pod vodom zvuče rafali iz desetak automatskih pušaka ispaljenih u isto vreme.

»Šta to pokušavaju da učine?«, pomisli. »Da me isteraju iz zaklona grmlja, verovatno... Valjda će se neko setiti da im naredi da prekinu nepotrebnu pucnjavu i organizaciju pretraživanje ostrvceta...«

Sledeći put izronio je na samo desetak jardi od druge obale kanala i hitro preleteo pogledom po zaustavljenim čamcima. Sreća je i dalje na njegovoj strani i dok vetar raznosi oblačice barutnog dima, oni svi uglaas pokušavaju da iznesu svoje

predloge o tome šta treba učiniti u ovoj neočekivanoj situaciji. I nikome još ne pada na pamet da se najpre malo osvrne oko sebe...

Žena u njegovim rukama, međutim, koprca se sve snažnije. Već u sledećem trenutku može doći sebi i glasnim krikom se pobuniti protiv onoga što joj čini.

Povukao je u zaklon granja spuštenog nad vodu, neprestano gledajući prema jahti. Neko je ipak uspeo da umiri opštu galamu i sada govori energično, oštro; potera će, dakle, krenuti za koji trenutak, a nije isključeno da jedan od osmatrača pogleda i na ovu stranu.

Međutim prekasno. Vukući opušteno telo za sobom, on nestade u gustom zelenilu, pazeći da ne ostavi za sobom trag koji bi se mogao videti sa čamaca ako stignu na ovu stranu kanala.

Našavši siguran zaklon, on se naže nad Klovis, osluškujući da li diše i s naporom odvajajući pogled od grudi koje su čak i u ovom položaju prkosno štrčale uvis. Njene minijature ga čice bile su potpuno providne, ovako mokre; čak i onesvešćena ta žena je bila neodoljivo privlačna za svakog pravog muškarca.

Osmehnuvši se, on ispuni pluća vazduhom i položi svoja usta na njena, misleći o tome

kako se priroda pobrinula da ovaj način vraćanja u život po nekad bude i đavolski ugodan.

Nije otvorila oči, ali je duboko udahнула i njeno telo je zadrhtalo pod njim.

Ne, nije bilo nikakve opasnosti za njen život; shvatio je to kada su se dve vitke ruke obavile oko njegovog vrata i povu kle ga naniže, na nage dojke...

*
* *

On s naporom odvoji svoje usne od njenih, vrelih, gladnih.

— Ne sada — prošaputa. — Oni su u blizini...

Ona naglo otvori oči, ali njihov pogled čak ni ninda ne uspe da razume. Kakva je to neobična mešavina osećanja u nje-mu?

Ima i straha, i želje za muškarcem; i radosti i hladne proračunatosti, i...

— Oh, zaboravila sam! — šapnu ona odvajajući ruke od vrata muškarca. — Gde smo to? Na ostrvu?

— Da, ali ne na onom na kojem će nas tražiti.

Ona se uspravi u sedeći položaj, savršeno prirodno, kao da uopšte ne primećuje da je naga.

— Šta se dogodilo tamo na brodu? Zamahnulo si i... Zar sam sve to vreme bila bez svesti?

— Da, sve vreme. Žao mi je,

ali nisam imao drugog izbora.

Ona oprezno izviri kroz grmlje. Na drugoj strani kanala ljudi su gacali po vodi dubokoj do pojasa, oprezno zavirujući među rastinje duž obale i lagano formirajući lanac koji će za nekoliko minuta krenuti u detaljno pročešljavanje ostrva.

— Kako je moguće da niko nije primetio da smo prešli ovamo?

Ninda se osmehnu.

— Plivali smo pod vodom. Odnosno, ja sam plivao, a tebe vukao za sobom.

Ona ga pogleda sa otvorenim divljenjem.

— Neverovatno! — prošaputa. — Da nisam videla sve ono na brodu... i da je na palubi ostao neko drugi, sem Lonija, pomislila bih... Zaista, kako si prošao pored Lonija?

— Prilično lako.

— Lako? Mrtav je?

— Možda. U najboljem slučaju hirurzi će imati puno posla sa njegovim polomljenim rebrima koja su sigurno prodrle u pluća. Pogodio sam ga laktom, u prolazu.

— Gospode bože...

On se ponovo osmehnu, uklanjajući sa svog lica raskvašene ostatke lažne brade. Žena je se delala pred njim, podignutih kolena, obuhvatajući ih rukama tako da joj više nije mogao videti grudi.

— Hladno ti je, Klovis?

— Ne, ali...

— Ali?

— Mislim... mislim da te se bojim...

On klimnu glavom.

— To je sasvim u redu. Ako je tačno ono što si mi maločas rekla u kabini, imaš zaista puno razloga da me se bojiš.

— Ali zašto? Zašto? Za koga radiš? Zbog čega si se okomio upravo na našu organizaciju?

— Duga priča — odvratio on mirno, osmatrajući kroz grmlje. Na susednom ostrvu živi lanac pretraživao je šiprag, neprestano se dovikujući.

— Vremena bar imamo. Sem ako ne misliš da će oni preći i na ovo ostrvo u poteri za nama...

— Ne mislim. Iza tog ostrvce ta tamo su još tri ili četiri, odvojena samo uskim kanalima. Videla si da jedan motorni čamac patrolira oko njih; oni sigurno misle da smo prešli na jedno od njih.

— Da... ali kako ćemo ti i ja otći odatle?

— To ću ti odgovoriti kad čujem tvoju priču do kraja, Klovis.

Ona klimnu glavom i osvrte se oko sebe.

— Dala bih sve što imam za jednu cigaretu — promrmlja rasejano. — Da nemaš negde slučajno... ah, gluposti! I ako

si imao cigareta u džepu, one su sada samo vlažna gomila duvana!

— Varaš se. Dobićeš cigaretu, Klovis; tamo kraj obale sakriven je moj kanu sa drugom odećom.

Ona se gipko uspravi, ali joj ruke i dalje ostadoše prekrštene na grudima. Bila je potpuno svesna činjenice da tako, upola skrivene, njene dojke izgledaju još uzbudljivije.

— Mogu li da dobijem i neku košulju, prijatelju? I mislim da je krajnje vreme da mi kažeš i svoje ime, a?

Ninđa je već koračao prema skrovištu među korenjem drveća.

— Lesli Eldridž — reče saginjući se da zavuče ruku pod obalu izlokanu vodom. — To ti nešto znači?

— Ne, ništa. Tebe zovu Vampir, zar ne?

— Da, neki me zovu i Vampir...

Okrenuo se, sa osmehom na licu i gomilom odeće u rukama. Dobacio joj je izbledelu košulju od džinsa, zadržavajući pantalone za sebe.

— Biće ti malo široka u ramenima — reče — ali će poslužiti. Cigarete i upaljač su u džepu, Klovis.

Zapalila je cigaretu pre nego što je obukla košulju i duboko udahнула, uvlačeći dim u pluća. Dojke su joj se malo po

merile i ninda primeti kako su joj bradavice ponovo napete od želje.

I on sam osećao je da želi nju. I nije to želeo da krije dok je zbacivao sa sebe mokru odeću ribara sa Deset hiljada ostrva.

— Ohh! — reče ona priguše nim glasom. — Lesli... pa ti si jako uzbuđen... zbog mene!

Ispustila je košulju iz ruke, bacila cigaretu u šibljje i kao hipnotisana kročila napred buleći u njegovo telo.

— Bože — šaputala je — priroda te baš izdašno obdarila...

Jednim korakom Lesli pređe rastojanje između njih i ona ga dočeka raširenih rukku, pribijajući se grudima i trbuhom uz njegovo nago telo, sklapajući oči, dižući usne na poljubac.

Poljubio je, a ona mu zari prste u kosu na potiljku, pribijajući se još čvršće trbuhom uz njega. Njegove ruke skliznuše na kukove žene i on jednim pokretom pocepa svilene gaćice, odbacujući ih u travu.

Podigla je jednu nogu i obavila je oko njegovog pojasa, zabacujući gornji deo tela unazad tako da usnama može da joj dosegne bradavce. Prodro je u nju samo malo, ali je čak i to izazvalo prigušen krik zadovoljstva u grlu žene.

Urlanje snažnog motora u neposrednoj blizini natera nindu da se okrene. Kroz grmlje

je video senku motornog čamca kako klizi po vodi na samo pedesetak jardi daleko od njih.

— Ne! — zastenja žena. — Nemoj sada prekidati!

On je odvoji od tla, povuče na sebe i oni zajedno padoše u meku, gustu travu, dok se Kilovis kao tigrica borila da mu ostane što bliže.

Pritiskujući ga snažnim rukama o tle, ona konačno uspe u tome i otvori usta da trijumfalno krikne u času kada on do kraja prodre u nju.

Lesli je spreči u tome, pokrivajući joj usta šakom, dok je motor čamca grmeo na samo desetak jardi udaljenosti. Ugri zla ga je za šaku, snažno, ali je opasnost da će ih odati sada već bila prošla.

Zabacujući glavu unazad, sklapajući oči i stežući zubima do nju usnu, ona izbaci grudi na više, a bokovi joj se pokretoše, najpre lagano, a zatim u sve bržem ritmu. Dižući ruke, Lesli steže vrhove dojki, zadržavajući prste na bradavicama i motreći njeno lice kako ponovo ne bi pokušala da vrisne.

Tutnjava čamca, međutim, sada je bila sve dalja; organizator potere očigledno je želeo samo da umiri sopstvenu savest time što će poslati jednu patrolu i u pravcu u kojem je bilo najmanje verovatno da će zateći begunce.

Sve to, međutim, više nije

zanimalo ženu ispunjenu životinjskom strašću; iz grla joj se izvijao zvuk nalik rezanju dok je, već sva mokra od znoja, uvijala kukovima i zadnjicom, nastojeći da poveća svoje uživanje.

Zacvilela je i pala Leslieju na grudi, pokrivajući mu lice rasutom kosom. Glasno je dahtala, a čitavo telo joj je ritmično podrhtavalo, kao od električnih pražnjenja.

Uspravila se ponovo u sedeći položaj, ne odvajajući se od njega, čitavih nekoliko minuta kasnije.

— Ovo je... — počeo promuklim, neobično dubokim glasom. — Oh, ovo je...

On joj ukloni sa lica mokru kosu, onda njegovi osetljivi prsti ponovo dotakoše vrhove dičnih dojki. Svaki dodir slao je vrele talase novog uzbuđenja kroz njihova spojena tela.

— Bila si kao žedan čovek, Klovis — šaputao je Lesli, ubrzavajući sada ritam svojih kukova. — Požurila si da se napiješ, samo da bi zadovoljila žeđ. Sada možeš da piješ polako, dugim gutljijima, uživajući u svakoj kapi vode koja ti potekne niz grlo...

— Da, tako je — prostenja ona. — Bilo je tako... užasno sam te želela, a ti... ti...

On je podiže svojim snažnim rukama, još uvek ležeći na leđima, a onda je baci na travu

i pade po njoj dok je ona spremno širila noge da ga primi.

— Ja tebe takođe želim — govorio je — ali drugačije... Želim da vodim s tobom ljubav dugo... satima... čitav dan, čitavu noć...

Još jednom se stresla čitavim telom dospevši nenadano do vrhunca uživanja, ali se nje no telo nije opuštalo; stezala ga je sve snažnije, privlačila na sebe, obuhvatila mu struk butinama, gnječila dojke na njegovim grudima, kao da želi da ih probije bradavicama tvrdim kao čelik.

Bila je to više borba dvaju tela nego onaj sklad pokreta u kojem umeju da uživaju rafinirani ljubavnici. Žena je trošila svoju energiju neracionalno, dahtala i znojila se, grčila mišiće neprirodnim pokretima koji će joj posle svega ostaviti neugodan bol. Vodila je ljubav onako kako to čine ljudi koje nikada ništa ne može zadovoljiti, ljudi uvek gladni, uvek žeđni, uvek željni nečega novog što će pripasti samo njima...

»Da, način na koji žena — pa i muškarac — vode ljubav može mnogo reći o njihovom karakteru«, mislio je ninda nastojeći da sa što manje uložnog napora zadovolji Klovis. »Nkakvo čudo što se i ona našla u organizaciji trgovaca drogom; njoj nikada neće biti dovoljno novca, nakita, skupih

haljina, muškaraca koji bi mogli zasititi tu neuteživu seksualnu glad...«

Tiho vrisnuvši, potpuno iscrpljena, žena pade nauznak, sklapajući oči.

Osmehnuvši se, ninda se uspravi na kolena da kroz grmlje osmotri šta se događa na drugoj strani kanala.

Tamo preko potera je bila završena i ljudi, okupljeni na palubi »Arkadije«, savetovali su se tihim glasom. Bio je to, uostalom, nepotreban razgovor. Do sada su morali shvatiti da je ninda umakao, sa ženom ili bez nje, ostavljajući njeno telo negde na dnu kanala. Nisu se smeli više zadržavati ovde, kako ne bi pali u oči jednoj od patrola obalske straže.

Preostalo im je samo da se ponovo razidu, potučeni još je dnom. I obezglavljeni. Proći će dosta vremena pre nego što glavni gazda ponovo prikupi niti svoje organizacije i savlada ambicije potčinjenih koji će po misliti kako je ovo pravi trenutak da se malo osamostale u svojim ilegalnim poslovima.

Kada se okrenuo, žena je ležala u travi, prinoseći plamen upaljača cigareti.

— Ohhh — reče sklapajući oči na trenutak. — Čini mi se da mi cigareta nikada nije ova ko prijala...

Lesli se ćutke osmehnu, osluškujući pripreme gangstera

za polazak. Da, sasvim tipično; posle seksualnog odnosa uživa se u cigareti. Zatim dolazi kupanje, uživanje u skupom obedu, najbolja pća, najskuplje haljine. Posle toga biće ponovo spremna za sledećeg muškarca, ponovo željna svega što misli da joj s pravom pripada.

— Oni odlaze? — upitala je tiho.

— Da, odlaze.

— Dugo smo vodili ljubav, zar ne? Bar pola sata?

— Tako nekako. Ako ti to smatraš dugim...

— Ako ja... Šališ se?

— Ne. U jednom starom filmu kaže se da vođenje ljubavi nije trka na sto jard. Mogu samo da dodam da nije ni stipličez...

Ona ga začuđeno pogleda.

— Tebi je to odista tako izgledalo?

— Da, odista. Neprestano si se borila sa mnom. Ljubav nije potčinjavanje partnera. Naprotiv.

Klovis se zamišljeno osmehnu, posmatrajući plavkasti dim cigarete kako se diže u mirnom vazduhu.

— Da, sada shvatam da si u pravu. Ja, međutim...

— Tebe su tako učili — sleže Lesli ramenima. — Muškarci kojima nije bilo važno da li ćeš ti nešto osetiti dok si pod njima, momci kojima je bilo stalo samo da unesu još jednu

zgodnu ženu na spisak svojih »žrtava«... .

— Na žalost, bilo ih je još — nasmeja se žena promuklo.

— Muškarci koji su kukavički bežali, shvatajući da ne mogu da izađu na kraj sa ženom kao što sam ja...

— Pretpostavljam da je bilo i takvih — klimnu Leslie glavom.

— Previše. Ne bi trebalo, on da, da te čudi što sam ovako šćepala muškarca koji može i ume da mi donese pravo uživanje.

— Ne čudi me, Klovis. Samo pokušavam da ti objasnim kako ljubav može biti mnogo lepša ako neprestano misliš i o osećanjima onog drugog.

Ona mu se približi, mazno prislanjajući glavu o njegovo rame, gladeći mu butinu dugim prstima.

— Pokazaćeš mi? — šapnu.

— Ako budem imao prilike. Pre toga čeka nas dugo veslanje.

— Dokle?

— Očekujem da ćeš mi to ti reći, Klovis...

Ona se odvoji od njega, obarajući pogled.

— Ah, da — reče. — Gotovo da sam zaboravila zbog čega smo nas dvoje ovde. Ti, dakle, želiš Mersera?

— Ako je on glavni u ovom delu Floride, onda želim Mersera, Klovis.

— On je glavni. Samo, to znači da do njega nije tako lako doći kao do Loufera, Leslie.

— Nije bilo baš lako doći ni do Loufera — podseti je ninda. — Ovoga puta imaću i tvoju pomoć. Ili možda grešim?

Ona je lagano zakopčavala košulju, kao da želi da Leslie što duže uživa u pogledu na njene grudi.

— Ti i ja, prijatelju — reče tiho — najpre treba da sklopimo nekakav sporazum, zar ne?

— Je li? Nismo li nekakav sporazum već sklopili, još u kabini »Arkadije«?

Zvuk motora gubio se u daljini dok su se motorni čamci, praćeni jahtom, razilazili po mnogobrojnim kanalima. Uobičajeni zvuci Deset hiljada ostrva, međutim, neće odmah biti nastavljeni, bar dok se životinje i ptice uplašene bukom ne vrate svojim navikama.

Klovis odbaci cigaretu u mirnu vodu, prateći kako se oko nje šire koncentrični krugovi.

— Da, sklopili smo sporazum, Leslie... Ali, ja imam utisak da je on bio samo... privremen, u neku ruku.

— I jeste privremen. Neću ti obećati ništa dok ne vidim kako ćeš se dalje ponašati.

— Ni posle... posle ovoga što se dogodilo među nama?

Pogled muškarca bio je tako hladan da se ona stresla kada

je pročitala odgovor u njegovim očima. Slabašno se osmehnula.

— Da... u stvari, i nije se dogodilo bogzna šta, zar ne? — reče usiljeno. — Pa dobro... dobićeš Mersera u tvoje šape... Vampiru! Šta daješ zauzvrat?

— Tvoj život, Klovis. I mislim da si sklopila veoma dobar posao.

Ona drhtavim prstima zapali novu cigaretu.

— Da, prijatelju — reče hladno. — Zadovoljna sam sklopljenim poslom. Pre nego što krenemo, međutim, moram te upozoriti da Mersera veoma dobro čuvaju i da ja ne spadam u krug onih koji u svako doba imaju pristup do njega.

— O tome nemoj brinuti. Kad čuje šta se ovde dogodilo, biće srećan da dobije priliku da govori sa jednim od očevidaca, Klovis. O detaljima ćemo se dogovoriti na putu do kopna. U redu?

— Savršeno u redu. Izgledi da zajedno dođemo do njega otprilike su jedan prema sto, znaš...

— Odličan odnos — ninda se uspravi i osvrte oko sebe. — Jedan od povoljnijih u poslednje vreme. Idem do suprotne obale ostrvceta da pogledam da li su motori čamci dovoljno odmakli. Biću ovde za desetak minuta...

Ostala je nepomična, gleda-

jući za njim. Usne su joj se pomerale, ali sa njih nije silazio nikakav glas.

— Jedan prema sto... — govorile su te usne. — I on to zove povoljnim odnosom?

*
* *

Skriven u žbunju, samo desetak koraka dalje, ninda je posmatrao nepomičnu priliku žene, koristeći taj mali predah da proveri minijaturni arsenal u njegovim pantalonama i tajnim pregradama širokog kožnog kaiša, jedinih delova odeće koje je imao na sebi.

Ona je stajala mirno, međutim, samo tridesetak sekundi, pažljivo osluškujući, a onda se pokrenula i u dva dugo, hitra skoka stvorila na mestu gde je bio skriven Lesliejev kanu.

Osmehnuvši se, on priđe ne koliko koraka bliže, ne izazivajući nikakav šum. Da, dobro je procenio tu uzbudljivu i opasnu ženu kada joj je dao priliku da umakne odavde. Šče pala je tu priliku, bez oklevanja, obema rukama, i ne sanjajući da zapravo sama upada u čak ne naročito lukavu zamku.

Napeto je gledala preko ramena dok je izvlačila kanu iz skrovišta pod obalom, ali ga je bez oklevanja odgurnula i vešto uskočila, dohvatajući veslo.

Minijaturni radio-predajnik takođe je bio među stvarima

koje je na vreme uzeo iz kanua i ninda ga prinese ustima, čim je Klovis odmakla pe desetak jardi uz kanal, neprestano se osvrćući. Veslala je prilično vešto, izbegavajući ne potrebne šumove i hitajući da se što pre nađe u zaklonu susjednog ostrvceta.

— Pite! — reče Lesli tiho u mikrofona. — Dođi po mene!

Ponovio je taj poziv nekoliko puta, jer nije bilo načina da mu Tabasko potvrdi da ga čuje, a onda prišao obali i seo na samu ivicu.

Kutija sa cigaretama i upaljač ležali su malo dalje i on se osmehnu, dohvatajući ih. Cigarete su sve vreme bile u džepu košulje i žena ih nije mogla slučajno zaboraviti.

Šta znači taj njen gest? Pokušaj da mu kaže kako bi ipak mogli pokušati da sklope neku vrstu primirja? Ili jednostavno način da ga zamoli za oproštaj što ga ostavlja samog usred Deset hiljada ostrva?

Desetak minuta kasnije, u kanal skoro nečujno doplovi drugi indijanski kanu, isti kao onaj kojim je umakla Klovis. Plavokosi Tabasko Pit žustro je veslao, nag do pojasa, tako da je bilo pravo uživanje posmatrati igru njegovih mišića pod glatkom, preplanulom kožom.

— Hej, ortak! — pozdravi on nindu veselo dok je prilazio

obali. — Šta se sve događalo ovde? Sa mesta gde sam se krio, po buci je izgledalo da se ovde održavaju trke motornih čamaca, a u jednom trenutku sve to zvučalo je kao neki mali prljavi rat!

Ulazak u kanu, već opterećen na jednoj strani, predstavljao je prilično složen posao, ali ne i za jednog nindu naviknutog da pažljivo kontroliše svoje pokrete.

— Dogodilo se puno toga — osmehnu se on, dohvatajući drugo veslo. — Loufer je mrtav, za početak.

— Hmmm... a koga onda pratimo? Neku ženu?

— Da, ženu. Nije bilo teško pogoditi, a?

— Ne, nije. Tvoje košulje nigde nema, što znači da si još jednom bio vrlo galantan. Da ne govorim o onom pobedonosnom pogledu u tvojim očima. Pobedonosno — lukavom, izvi ni. Sva sreća što Sumiko nije tu.

— Ti znaš da ona ne obraća pažnju na takve sitnice — sleže Lesli ramenima, usmeravajući svojim veslom kanu prema sredini kanala. — A što se košulje tiče, madam Klovis i ja morali smo da plivamo sa »Arkadije« dovde, pa je zato ostala bez haljine.

— Nadam se da je lepša od svog imena — promrmlja Tabasko. — Zašto ona, Les?

— Pokazalo se da zna mnogo više od Loufera. Zapravo, ona je kod njega, pod maskom ljubavnice, predstavljala neku vrste inspekcije; kontrolisala je za račun organizacije šta on radi i kako se ponaša.

— Zgodna, a?

— Veoma. I veoma uzbudljiva.

— Kao i obično, sve lepe stvari zadržavaš samo za sebe — uzdahnu Pit. — Koliko dugo ćemo veslati za njom?

— Prilično dugo. Ona ne može držati tempo kojim veslamo nas dvojica, a moraće i mnogo češće da se odmara.

— Šta ako je neko pokupi motornim čamcem, Les? Može mo veslati kao sami đavoli, ali će nam ipak umaći!

— Za to su izgledi veoma mali, ali sam predvideo i takvu mogućnost. U taj kanu Sumiko je ugradila uređaj koji svakih nekoliko minuta šalje signale po kojima može da mu se uđe u trag.

— Te njene elektronske igračke ponekad mogu da budu baš zgodne. Doznao si gde im je baza?

— Ne, ali ne sumnjam da će ona krenuti pravo tamo, sva srećna što je uspela da mi umakne.

— Hmm... neće posumnjati da si je namerno pustio?

— Ko zna? U svakom slučaju, držaćemo je na oku; pre

ili kasnije odvešće nas do momka koga tražimo. Mersera.

— Merser? Nije valjda Veliki Džo Merser?

— Ko je sad, do đavola, Veliki Džo Merser? Proučio sam sve što se moglo doznati o organizaciji u ovom delu Sjedinjenih Država, ali na takvo ime nisam naleteo!

— Nisi ni mogao. Veliki Džo Merser nije nikakav kriminalac, Les, već vrlo ugledan poslovani čovek. Poreznici ga, istina, neprestano drže na oku, ali za sve ove godine nisu uspeli ništa da mu dokažu. Kao i obično.

— Da, kao i obično. Čime se bavi taj Merser?

— Možda bi brže išlo da ti nabrojim čime se ne bavi — uzdahnu Pit. — Hoćeš da sada malo ja veslam?

— Još ne. Ionako treba malo da usporimo, jer ćemo uskoro ugledati našu prijateljicu. Gde si ti iskopao taj podatak za Mersera; čini mi se gotovo neverovatnim da je Sumiko nešto propustila u svojoj istrazi.

— Florida je puna uglednih biznismena, Les, a niko nikada nije doveo Mersera u vezu sa organizovanim zločinom. Ja, međutim, znam momka iz San Franciska, čak iz vremena kada je igrao fudbal. Načuo sam da je preneo svoj kapital u Floridu i počeo da se bavi nekre-

tninama, gradnjom hotela i turističkih naselja, puteva, aerodroma, ko zna čime sve ne...

— Svi ti poslovi zahtevaju velika ulaganja — klimnu Lesli glavom. — Novac od droge može doći veoma zgodno, a tim parama niko ne može ući u trag među svim onim malim kompanijama kojima graditelji obično ustupaju sitnije poslove. Kakav je tip taj Merser?

— Paaa... prilično gadno izgleda. Moje visine, ali sam čuo da je u poslednjih godina nabacio i nešto sala na mišiće. Stariji je pet ili šest godina od mene, ima jako crvenu kosu, pegavo irsko lice i pravi irski temperament. Lukav je i inteligentan, pri tom. Nimalo me ne čudi što je izbio u sam vrh organizovanog zločina u Floridi. Ako je to on, naravno...

— Vrlo verovatno. Gledaj тамо, Pite...

— Aha, sad je vidim. Plavuša, je li? Prokleti kučkin sine, uvek si imao više sreće nego što zaslužuješ!

Nasmejali su se obojica i ništa zadržavajući njihov kanu u zaklonu sve dok se žena nije izgubila iza sledećeg ostrva, uopšte veslajući u pravcu kopna Floride, sa gotovo natprirodnom sposobnošću orijentacije birajući kanale koji će je najkraćim putem dovesti do njenog cilja.

— Neće stići do kopna pre

mraka, Les — zavrte Pit glavom kada su nastavili da veslaju. — Uz samu obalu struje su prilično gadne. Ako ne zna za njih, do jutra će je odneti daleko na jug.

— Bićemo u njenoj blizini kada se smrači. Ako je struja suviše zanesa, priskočićemo joj u pomoć, iako time odlažemo izvršenje plana. Čini mi se, međutim, da ona prilično dobro poznaje ove vode, bar po putu koji bira između svih ovih ostrva. Ako nastavi ovako, stići će na kopno pet ili šest milja južnije od ulaza u zaliv.

— Hoće li imati snage za takvo veslanje, Les?

— Imaće — osmehnulo se Les, sa zadovoljstvom se prisećajući snažnih mišića žene. — Fizički je uvek bila aktivna, to se vidi na njenom telu. A nije ni loš veslač, sve u svemu.

Ovde, među ostrvima, suton pada ranije nego na samom kopnu Floride i zato su njih dvojica nešto opreznije sledili ženu, sve češće zastajući da oslušnu pljeskanje njenog vesla po vodi.

— Čekaj! — šapnu Lesli Pitu koji je u tom trenutku veslao. — Ne čujem je...

Obojica zadržase dah, dok je kanu nošen samo inercijom bešumno klizio po glatkoj površini.

— Odmara se, a? — oprezno upita Tabasko.

— Verovatno. I koristi prili-
ku da proveri da li je neko
prati.

— Đavolski je oprezna.

— Ništa drugo ne možeš ni
očekivati od nekoga ko radi sa
Merseom, zar ne?

Na ovim geografskim širina-
ma veče dolazi kasno, ali ka-
da jednom stigne, onda se noć
spušta veoma brzo.

— Hoćemo li? — nervozno
prošaputa Tabasko Pit motre-
ći kako se prilika žene u ka-
nuu postepeno gubi u tami dok
ona energčno vesla kanalom
koji će je ubrzo dovesti do mo-
reuza između Deset hiljada os-
trva i kopna Floride.

— Ne još. Nebo je svetlije
iza naših leđa i mogla bi nas
primetiti. Sem toga, i vetar du-
va prema kopnu i nosiće zvuk
naših vesala prema njoj, Pite.

— Ti si pogrešio vek i rasu
— progundā Tabasko. — Tre-
balo je da se rodiš pre stotinu
godina, kod nekih Apača ili
Komanča. Kladim se da bi po-
stao veliki poglavica!

— Verovatno. Obuka za ni-
ndu izvrsna je kvalifikacija za
svakog ko želi da živi u skladu
sa prirodom, a severnoamerič-
ki Indijanci živeli su upravo
tako. Uostalom, ni tebi ne bi
škodila koja lekcija iz te veš-
tine; bar koliko da savladaš svo
je nestrpljenje, Pite.

Govoreći to, Leslie je pregle-
dao kompletnu opremu ninde

koju mu je Pit doneo u dugoj,
uskoj vreći od grubog platna
položenoj po dnu kanua. Znao
je da ide u jazbinu vrlo opa-
sne zveri i da će mu, još pre
jutra, biti potrebno sve njego-
vo znanje i spretnost.

— Pogledaj, Pite! — reče ti-
ho.

Tabasko je zurio kroz sve gu-
šći sumrak. Iako se nije mo-
gao takmičiti sa jednim nindom,
i njegov pogled bio je veoma
oštar.

— Zaustavila se, a? Na sa-
mom izlazu iz kanala, čini mi
se.

— Da. Logično je pretposta-
viti da će sebi dati malo više
odmora pre nego što počne da
se bori sa strujama koje pos-
toje uz kopno. Nije bilo nika-
kvog razloga za tvoje nestrp-
ljenje, kao što vidiš.

— Oh, do đavola... Reci mi,
ti ćeš je slediti do samog Mer-
sera?

— Imaš neki bolji predlog?

— Aha. Ja ću je slediti, a ti
ideš za mnom kao obezbeđenje.
Nije loša zamisao, a?

— Ne, nije. Šteta što se ne-
će ostvariti.

— Zašto, ali je rizik preve-
liki. Sama madam Klovis rek-
la mi je da su čak i njeni iz-
gledi da dopre do Mersera ta-
ko brzo svega jedan prema sto.

— Toliko? — nasmeja se
Pit. — Pa to nije ništa!

— Dovoljno da ostaneš u o-

vom kanuu i čekaš me da se vratim. U redu?

— U redu — isceri se Tabasko. — Hej, ja više ne vidim našu lepoticu! Šta misliš da se još malo približimo?

— Da, ali ja veslam. Vetar još uvek duva prema njoj...

Držeći se same ivice kanala, Leslie je bešumno gonio laki kanu napred, neprestano motreći pomrčinu pred sobom.

U jednom trenutku, on Pitu dade znak da bude vrlo tih. Do mesta gde se žena odmarala u svom kanuu nije moglo biti više od pedesetak jardi.

Kanu se sada jedva pomerao napred, palac po palac. Oštre oči ninde konačno naslutiše u gotovo potpunoj tami figuru žene kako povijenih ramena i oborene glave sedi u kanuu.

Umorna je. Preko vode do njegovih usiju na trenutke je čak dopirao i šum njenog dubokog disanja.

Da li će u tom čvrstom telu biti dovoljno snage da prevesla preostale tri-četiri milje ili će doista morati da joj priskoče u pomoć ako je struja za nese daleko na jug?

Nepomični kao statue, on i Tabasko strpljivo su čekali da se Klovis odmori.

Dvadesetak minuta kasnije, jasno su čuli kada je sa poluglasnim krikom besa prvi put zarila svoje veslo u vodu i pokrenula kanu prema kopnu Flo

ride. Sa nekoliko lakih zaveslaja Leslie malo smanji rastojanje, uveren kako ona sada neće trošiti snagu da se osvrće i pogleda da li je neko sledi.

Održavao je neprestano isto rastojanje, ono koje mu je dopuštalo da u svakom trenutku nazre siluetu Klovis, spreman da i sam zaustavi njihov kanu u mestu ako ona prekine veslanje.

Nešto kasnije, pošto je promenio pravac kretanja kanua, Pit uzbuđeno zamaha rukama, ne usudjujući se da progovori nijednu reč.

Gestikulacija je, međutim, bila veoma jasna i Leslie se nasmeja Pitovom nepotrebnom uzbuđenju.

»Da«, govorili su njegovi po kreti, »skrenuo sam malo na jug da bismo sve vreme ostali na pravcu kojim će je zaneti struja ako ne bude mogla da izdrži neprekidno veslanje... A onda, kada već budemo sigurni da će stići na kopno, po hitaćemo napred i iskrcati se pre nje, kako mi ne bi umakla na obali...«

*
* *

Kada je dno kanua zastrugalo po peščanoj obali, Klovis je neko vreme ležala na dnu čamca, dahćući od iscrpljenosti, pre nego što je prikupila snagu da se prebaci preko niskog boka i spusti u vodu.

Već odeven u kostim ninđe od guste crne svile, sa glavom prekrivenom kapuljačom sa dva uska izreza za oči, sa katanom, svojim samurajskim mačem, pre bačenim ukoso preko leđa, Leslie je strpljivo čekao.

Noćni vetar sa mora donosio je i miris njenog znoja, zajedno sa šumom teškog disanja i pljuskanja vode dok je izlazila na obalu. Mesec se sporo dizao na horizontu, dajući uskom pojasu peska srebrnu boju.

Jecajući, žena pade na kolena samo korak od mesta koje su dohvatili talasići, a onda se sporo spusti na pesak i ispruži. Leslie vide da joj čitavo telo drhti, dok su njenim mišićima gospodarili nekontrolisani grčevi.

»Ovo će potrajati«, razmišljao je. »Biće joj potrebno najmanje pola časa da povрати do voljno snage i nastavi pešice dalji put. Ne bi bilo loše da to vreme iskoristim i malo razgledam okolinu...«

Dozvaio je iz svoje memorije vojnu sekciju ovog dela Floride i avionske snimke koje je proučavao pre početka akcije. Njegova savršena memorija do puštala mu je da rezonuje isto onako kako bi činio čovek sa kartom razastrtom ispred sebe, dok je, palac po palac, u mislima istraživao deo obale na kojem se našao.

Ribarsko naselje Hendon je tri milje južnije, na ne naročito dobrom obalskom putu koji odatle vodi na sever, prema zalivu Tampa. To bi značilo da od ovog mesta do puta nema više od četiri milje; ako bi se uspeo na brežuljak iza sebe, vrlo verovatno bi video i svetla vozila koja jure tim putem.

Samo što u ovo doba noći ne će biti previše vozila. Klovis to takođe mora znati. Bez sumnje će se odlučiti da pešači do Hendona, ispriča tamo neku priču i zatraži prevoz do...

Dokle?

Sklopivši oči, ninda je u mislima pretraživao avionske snimke sačuvane u memoriji. Još nešto se nalazilo u blizini...

Ruševine. Ili je tako bar izgledalo na snimku načinjenom sa visine od hiljadu stopa.

Do ruševina na samoj obali vijugao je vrlo uski put koji se odvajao od dvostruke trake za Tampu. Ispred oveće zgrade, starog četvrtastog oblika, nalazio se zaton, verovatno pogodan za pristajanje motornih čamaca i manjih jahti.

Da li je možda taj zaton bio cilj Klovisa, a struje su je zanele na jug, gotovo pet milja od tog mesta?

Ugao pod kojim je snimak iz aviona bio načinjen nije davao dovoljno podataka o svrsi kojoj je ta velika zgrada na obali nekada služila, ali je ninda

imao nejasan osećaj da će to biti neka vrsta crkve ili misije iz vremena kada su Španci još vladali Floridom, usrdno se trudeći da privedu Indijance katoličkoj veri.

Ako je to bila neka vrsta manastira, onda je zgrada sigurno puna velikih prostorija, veoma pogodnih za skladišta, recimo...

Dobro je, znači, učinio što je Pita u kanuu poslao dalje na jug, prema Hendonu. Ako krijumčari koriste ruševine kao svoje privremeno skladište, onda se i njihova straža mora nalaziti u blizini.

Neće biti baš lako slediti ženu duž obale do zatona; nasuprot ostrvima na drugoj strani moreuza, ova obala, izložena vetru, ima malo rastinja, a plima i oseka ogolile su stene na mestima gde nije bilo nagomilanog belog peska. Leslie je, međutim, znao da za njega to neće biti veliki problem i da mu predstoji poduhvat kakvog bi se bez razmišljanja prihvatio čak i usred dana.

Tamo, na pesku, žena se s naporom uspravi u sedeći položaj, blago masirajući mišiće ruku. Oprezno je ustala, kao da proverava da li će je noge slušati, a onda do kolena zagazila u vodu, raskopčavajući košulju.

Njeno nago telo, osvetljeno mesečinom, jasno se ocrtavalo

na tamnoj površini vode dok se pažljivo i dugo prala, iako u ovo doba noći voda neće biti naročito ugodna i topla. Drhtala je kada je istrčala na obalu i hitro ponovo navukla košulju, ali joj se na licu čak i sa ovog rastojanja videlo da joj je kupanje prijalo.

Čak joj je i korak bio čvrst kada je odlučno krenula duž obale...

Na sever.

Sačekavši da ona malo odmakne, ninda se najpre uputi natrag, dalje od obale, kako bi je sledio krećući se paralelno sa njom i koristeći zaklon stena i brežuljaka do kojih talasi plime nikada nisu dopirali. Išao je bez žurbe, siguran da će ga Klovis ovoga puta sigurno odvesti do mesta koje traži.

Sledeća dva časa klizio je kao senka, bešumno, prateći kretanje žene na rastojanju koje nikada nije bilo manje od dva deset niti veće od pedeset jardi. Sad bi hitro preleteo otvoreni prostor i u sigurnom zaklonu sačekao da žena prođe kraj njega; malo potom puštao bi je da odmakne na prostoru koji je dozvoljavao da je prati pogledom i iz daleka. Kada bi ona klonula na pesak da se odmori i on je čekao, iako mu odmor ni najmanje nije bio potreban.

Tle se postepeno uzdizalo nad morem i to je ženi zadavalo

još više problema, ali je Lesliju praćenje olakšavalo najpre retko, a onda sve gušće žbunje. Znao je da će oko samog zatona biti već i prave suptropske šume koja skriva građevinu na obali od radoznalih poгледа.

Negde u toj šumi biće i prvi stražari krijumčara; mora joj se približiti vrlo oprezno...

Prsti njegove desne ruke do takoše dršku katana koja je štrčala nad levim ramenom. On, zapravo, nema razloga da se plaši susreta sa stražarima, ali ne bi želeo da prerano upozori ostale da je onaj koga nazivaju Vampir već u blizini.

Tamna linija šume bila je već vidljiva na severnom horizontu kada je žena još jednom klonula na pesak da se odmori, nešto nerazgovetno mrmļajuć. Koristeći zaklon žbunja, Lesli nastavi lagano da na preduje neravnim terenom kako bi ispitao okolinu ruševina pre nego što ona stigne do njih.

Zastajao je nekoliko puta da oslušne i onjuši vazduh. Obični ljudi, čak i vrlo iskusni borci, često potcenjuju čulo mirisa kao izvor važnih informacija, ali ninde godinama vežbaju kako bi svoj nos učinili što osetljivijim, tako da je Lesli sada bio u stanju da pri povoljnom pravcu vetra oseti miris zapaljene cigarete čak i na sto tinak jardi rastojanja.

Stražari koji se dosađuju mnogo češće nego što se misli prekraćuju svoje vreme duvanskim dimom. Ako se jedan od takvih nalazi u blizini, on će ga svakako osetiti.

Osvrnuo se nekoliko puta, prateći pogledom priliku žene kako se tetura duž strme obale. Proći će bar još desetak minuta pre nego što ona stigne do mesta gde se on sada nalazi; imaće dovoljno vremena da ispita okolinu zgrade pre nego što ona dođe.

Haragei je ćutao i to ga malo začudi; ako ovde nema ljudi iz bande, zbog čega Klovis nije odabrala neki drugi pravac?

Sada su se grubi kameni zidovi i kosi, zarušeni krov videli iznad krošnji drveća oko zatona. Da, ovo je nekada morala biti španska misija, jedna od onih koje su oprezni kaluđeri sagradili kao tvrđavu, za slučaj da se novopokršteni Indijanci pobune kada shvate da ih Bog belih ljudi neće zaštititi od pljačke belih ljudi i njihovih poroka.

Još uvek nikakvog signala od harageija...

Da li je Klovis pogrešno procenila, očekujući da će ovde zateći nekoga ko će biti u stanju da joj pomogne?

Ili neko iz bande tek treba da stigne, pred jutro, omiljeno doba krijumčara?

Koristeći zaklon rastinja, on oprezno obiđe čitavu zgradu pre nego što je umorna žena izbila na obalu zatona. Kvadratne os nove, sa stranicom dugom skoro pedeset jardi, ta jednospratnica nekada je morala gospodariti čitavim zatonom i ozidanim molom na njegovom kraju, ali je sada bila u zaista tužnom stanju, što je svedočilo i kamenje iz njenih zidova razbacano unaokolo. I mol je bio upola zarušen od udara talasa, ali oko ninde vide da čak i veća jahta može mirno pristati uz njega i da grupi snažnih ljudi ne bi bilo teško da prebace tovar sa nje do širokih mračnih ulaznih vrata.

Svuda savršena tišina noći koju narušavaju samo prirodni šumovi. Ova je zgrada ipak potpuno prazna...

Vrativši se među šiblje kraj same obale, Lesli sačeka da Klovis prođe kraj njega. Gotovo je mogao dotaći rukom kada je proteturala, otvorenih usta, staklastog pogleda uprtog pravo napred, prema tamnim zidovima koji su predstavljali njen cilj.

Ipak, klonula je ponovo na kolena i nekoliko minuta se tako odmarala pre nego što je krenula prema zgradi.

Ali ne prema ulaznim vratima, već na suprotnu stranu, okrenutu prema kopnu!

Ninda zavrte glavom; sa te

strane nije video nikakav ulaz, ali su mu neka tajna vrata mogla i promaći, pošto je dosta brzo obišao zgradu. U svakom slučaju, Klovis se kreće sa sigurnošću onoga koji zna kuda ide i zašto...

Sledeći je na bezbednom rastojanju, on jasno vide kako ona prilazi zidu od tamnog, vlažnog kamenja i opipava ga otprilike u visini svog lica.

Da, tajni prolaz!

Nešto najpre metalno škljocnu, a onda se ču karakteristična škripa kamena po kamenu i u zidu se pojavi uski, mračni otvor, širok tek toliko da se čovek može provući u unutrašnjost zgrade.

Klovis se osvrte oko sebe, a onda skliznu u tamu i izgubi se Lesliju iz vida.

Prvi signali harageija najaviše opasnost upravo u tom trenutku i ninda odabra duži, ali sigurniji put do zapadnog zida, onoga sa tajnim prolazom. Možda Klovis sada iz tame motri da li je neko prati i zato je bezbednije da otvoru priđe duž zida, tako da ga ona ne može videti.

Kamen je bio vlažan pod njegovim ispruženim prstima; u ovo doba noći, kada se zid već ohladio, na njemu se kondenzuje vlaga iz vazduha.

Zastao je, pribijen uza zid kraj samog otvora. Sluh mu reče da na drugoj strani nema

nikoga i da odjek lakih koraka bosonoge žene dopire već odnekud iz dubine zgrade.

Odozdo...

»Mora da postoji i neka skri vena podzemna prostorija«, za ključ i ninda uvlačeći se u otvor, osvetljen samo mesečinom spolja. »Idealno za skrovište krijumčara, zaista!«

I unutrašnjost uskog hodnika bila je vlažna, jer ovde sunce nije moglo prodreti čak ni danju. Ninda je napredovao sporo, korak po korak, sada već u potpunoj tami, zastajući često da oslušne korake žene.

Njihov šum izgubio se u istom trenutku kada je haragei poslao novi signal da preti opasnost...

Spustivši se na kolena, Leslie pažljivo opipa pod sobom.

Ruka pređe ivicu kamena i prođe praznim prostorom. Ne suviše duboko; tu se nalazio je dan kameni prag, pod njim još jedan.

Stepenište koje se spušta u unutrašnjost zgrade. Duboko, sudeći po strujanju vazduha koje oseća na licu. Dno podzemne prostorije nalazi se ispod nivoa mora, bez sumnje.

Sklopljenih očiju, jer ovde već nije bilo nijednog zračka svetlosti, ninda se spuštao korak po korak, često zastajući da oslušne.

Koraci Klovis više se, među tim, nisu čuli...

Da li ona čeka, negde napred, u tami, da dođu ljudi koji će joj pomoći? Ili se tu nalazi skrovište u kome će bezbedno sačekati dan?

Stigavši do podnožja stepenica, ninda stopalima pažljivo opipa kameni pod, šireći ruke.

Sa obe strane mogao je doći vlažne zidove, a napred...

I pred njim je bio zid, na rastojanju od svega nekoliko stopa!

HARAGEI!

Razum reče nindi da je upao u zamku istog trenutka kada i iz podsvesti dopre intenzivno osećanje velike opasnosti. Odbacivši se od poda, on kao munja polete uz uske, klizave stepenice, polažući šaku na dršku katane.

Prekasno!

Sa škripom i tutnjavom, neki prastari mehanizam povlačio je tešku kamenu ploču, zatvarajući njom otvor stepeništa. Ninda istrže katana iz korica, pružajući ga naviše, u slabašnoj nadi da će njegovim vrhom, pre nego što ploča potpuno zatvori prolaz, bar dosegnuti onoga ko ji je stavio mehanizam u pokret.

Ne, čak ni za to nema vremena!

Trgavši ruku sa mačem unazad, da kamen ne bi smrskao plemenito sečivo, Leslie zastade.

Sa tupim zvukom, kao da čvrsto zatvara grobnicu koja više nikada neće biti otvorena, kamena ploča stiže do kraja svoje putanje i zaustavi se.

U mrtvoj tišini, Lesli vrati katana u korice i opipa vrhovi ma prstiju kamen nad svojom glavom.

Vredi li trošiti snagu u uzaludnom pokušaju da se ploča pomeri?

Energija kojom ninde raspolazu ogromna je, ali ne i neograničena. Takav pokušaj unapred je osuđen na neuspeh...

Znao je to već posle prvog pokušaja da ledima pokrene ploču, napinjući mišić nogu čvrsto oslonjenih o stepenik. Tu ploču može pomeriti samo neko spolja, neko ko poznaje tajni mehanizam za njeno pokretanje.

Da li ga to uši varaju, ili...? Smeh?

Da.

Smeh koji jedva dopire kroz debelu kamenu ploču, ali sa svim sigurno smeh žene koja je zabeležila novi trijumf!

Pod maskom, usne ninde čvrsto se stisnuše. Klovis misli da je pobedila, ali je ovo tek početak bitke. Mnogi su prekasno shvatili da ninda nije savlađan čak i u situacijama koje su, na prvi pogled, izgledale potpuno bezizlazne...

Pre svega, mora utvrditi gde

se nalazi, a za to mu je potrebna svetlost.

Vakizaši, kratki mač zataknut za opasač, pogodi svojim vrhom kameni zid i blesnu iskra.

Samo oči ninde u stanju su da nešto vide u tom kratkom deliću sekunde koliko traje jedna iskra; ponovivši taj postupak nekoliko puta, Lesli uspe da stekne dovoljno jasnu sliku o jami u kojoj se našao.

Duboka oko dvadeset stopa, sa strmim stepenicama koje su završavaju na samo nekoliko stopa od čeonog zida. Nešto preko šest stopa širine. I to je sve. Duboko kameno okno, iza čijih zidova je verovatno samo živi kamen, istesan ko zna kada rukama Indijanaca koji su na ovaj način ispaštali svoje grehe u službi španskih gospodara.

Ipak ne...

Skinuvši kapuljaču sa glave, Lesli oseti kako se vazduh u oknu kreće, istina sporo i je dva primetno.

Kameni zidovi odvajali su okno od ostatka podzemne prostorije kojom je strujao vlažni vazduh, prodirući kroz nevidljive pukotine među grubo tesanim komadima kamena od kojih se zid sastojao.

Ako se uopšte može izaći iz ovog zatvora, onda je jedina mogućnost razdvajanje kamenih blokova i probijanje otvora do

voljno velikog da propusti nje govo telo...

Da li će imati vremena za takav džinovski posao? Jer, Kilo vis je još jednom pokazala da ima dovoljno strpljenja, lukavstva i hrabrosti da smisli savršen plan i odvede ga u zamku, sve vreme svesna činjenice da joj je on za petama i da će užasna smrt od ruke ninde biti kazna za svaki trenutak nepreznosti.

Ne, ona mu neće dati previše vremena da potraži izlaz iz kamenog okna. Ljudi iz bande krijumčara uskoro će stići ovamo, spremni da se na efikasan način obračunaju sa Vampirom, onim koji im je zadao već toliko teških udaraca.

Duboko udahnuvši, Lesli počne da se spušta stepenik po stepenik, opipavajući metodično sastavke pojedinih blokova osetljivim vrhovima prstiju.

Vreme je učinilo da se čak i kameni zid slegne pod sopstvenom težinom, ostavljajući samo mikroskopske pukotine, retke gde deblje od vlasi kose. Shvatio je to pošto je pregledao već prvih nekoliko stopa zida, ali je ipak nastavio sporu silazak, tražeći mesto koje će mu omogućiti da bar pokuša da učini sve što se može učiniti...

Kakav je to sada šum?

Zastao je, zadržavajući dah. Ovoga puta šum pomeranja ka

mena po kamenu dopirao je sa samog dna okna.

Šta to znači? Neki novi trik žene sa telom nordijske boginje i mozgom gospodara zločina?

Talas svežine zapahnu ga odzdo. Do ušiju mu dopre tiho klokotanje, nalik na podrugljivi smeh.

Voda! Odnekud u okno prodiše slana morska voda!

Nekim podzemnim kanalom, ili sistemom cevi, okno je bilo u vezi sa morem, a starinski mehanizam za otvaranje i zatvaranje kanala i dalje je nepogrešivo radio, stvarajući od okna smrtonosnu mišolovku iz koje nije bilo izlaza...

Ili, možda, ipak jeste?

Ubrzavši svoj hod, ninda je i dalje u potpunom mraku istraživao zidove vrhovima prstiju, osluškujući šum vode koja se lagano pela prema njemu.

Nemirni talasići zapljusnuše mu noge, neobično hladni, ako se uzme u obzir da dolaze iz mora čitavog dana izloženog toplom suncu Floride. Neki čudni termodinamički paradoks u podzemnim kanalima oduzimao je toplotu vodi pre nego što dospe u ovo okno, ali ta činjenica nije imala velikog značaja.

Potpuno miran, postepeno se povlačeći naviše iznad nivoa vode, ninda je grozničavo razmišljao, ne dopuštajući atavis-

tičkom instinktu samoodržanja da zamagli njegove misli i navede ga na beskorisne, panične poteze.

A voda je rasla, sporo ali ne zadrživo, pomerajući svoje ledene prste naviše, uz telo ninde.

Za najviše pet minuta nivo vode podići će se do kamene ta vanice i izgurati vazduh kroz nevidljive pukotine u njoj. Najviše što može izdržati pod vodom, uz potpuno mirovanje je, recimo, deset-dvadeset minuta. Posle toga... smrt.

Ipak, te pukotine... Može li katana svojim vrhom naći jednu od njih, proširiti je, stvoriti dovoljno veliki prolaz za krupno telo ninde?

Čitav snop iskrice na trenutak osvetli sve uži prostor kad se vrh mača zari u pukotinu između dva kamena bloka. Jednom, drugi, treći put, sve dok i kamen uglačan vremenom ne popusti pred plemenitim čelikom koji je krčio sebi put koristeći ogromnu koncentraciju energije u telu jednog ninde...

Da, da... vrh mača prodire sve dublje!

Ali se i voda penje sve više, a zadihana pluća osećaju da je u preostalom prostoru do kamene ploče vazduh sve sabijeniji, izobličujući zvuk udarca čelika o kamen.

Da li će biti vremena za poslednji, očajnički pokušaj?

Mora produbiti otvor u kamenu bar za još nekoliko palaca. mora!

U ušima mu je bubnjalo kada je zadao poslednji udarac mačem, osećajući kako tvrdi kamen popušta pred njegovim naprima. Utrošena energija bila je zaista ogromna i on oseti kako je čak i drška mača u njegovoj ruci zagrejana pretvaranjem dela te energije u toplotu.

Desna ruka vrati katana u korice, leva obuhvati nešto okruglo, sićušno, u jednom od tajnih džepova kostima. Dižući glavu nad vodu koja mu je laganopuzala uz grudi, ninda zamahnu levom rukom, istovremeno se odbacujući nogama o kamenu zid iza sebe.

»Jedan prema milion!«, prolete mu kroz glavu u času kada mu je telo poletelo kroz vodu naniže, prema dnu okna. »Jedan prema milio da ću sa ovoga mesta izaći živ!«

*
* *

Leslijev plan je, u suštini, bio plan očajnika, ali i jedini koji mu je davao izgled na uspeh. Pa makar ti izgledi odista bili u odnosu jedan prema milion...

Otvor izdubljen u pukotini između dva kamena bloka, dubok nekoliko palaca, imao je prečnik tek nešto veći od prečnika eksplozivne kuglice koju je zavrtlao bacajući se naniže, u vo-

du, što dalje od centra očekiva ne eksplozije. Čak i mala greška u proceni, u potpunoj tami, ne zaboravimo, izazvaće eksploziju na površini zida. Posledice će neminovno biti fatalne, jer voda mnogo bolje prenosi efekte eksplozije od vazduha.

Ruka ninđe, međutim, ostaje precizna čak i u situacijama kada panični strah od smrti vezuje udove običnom čoveku; kuglica je uletela tačno u načinje ni otvor, sudarila se sa njegovim dnom i eksplodirala, stvarajući zaglušnu buku u malom prostoru.

Sastav tog eksploziva još uvek je tajna nindži, vekovima brižljivo čuvana. Dovoljno je reći da su njegovi efekti potpuno isti kao i efekti desetostruko veće količine eksploziva po znatog graditeljima i rušiocima moderanog sveta...

Udarni talas je svojom snažnom šakom na trenutak odgurnuo vodeni stub natrag prema moru iz kojeg je došao, ali se voda već vraćala naviše, noseći na svojoj površini telo čoveka. Nepokretno.

Trenutak eksplozije ninda je doživeo kao istovremeni udarac moćnom pesnicom. Ili udarce hiljadu moćnih pesnica, usmerenih istovremeno iz svih pravaca u njegovo telo i glavu...

Šok je mogao biti fatalan za ljudsko biće čije telo nije navi-

knuto na takve udarce, ali telo ninđe, kaže japanska izreka, načinjeno je od materijala zaostalog kada su stvarana tela bogova...

Ipak, samo jedna iskrica sve sti plamtela je u njemu dok je činio slabašne pokrete da se održi na vrhu stuba vode koji je sada hrlio naviše. Ispruženim rukama tragao je za otvorom koji je eksplozija morala načiniti u steni. Ako ga ne nađe, voda će ga odneti do kamene ploče na vrhu okna i pritisnuti uz nju, a on neće imati snage da još jednom zaroni u potrazi za otvorom.

Ali, šta ako čak ni ogromna energija eksploziva nije bila dovoljna da stvori prolaz za njegovo telo? Šta ako taj prolaz nije dovoljno veliki?

Negde u pomrčini njegove svesti haragei je urlao, šaljući signale upozorenja po čitavom telu, ali nije bilo vremena za traganje za uzrokom te opomena, jer prsti ninđe skliznuše po rapavoj površini kamena načeto eksplozijom.

Tu je! Otvor je tu!

I voda već tutnji kroz njega, prekidajući svoje nemilosrdno uspinjanje uz okno!

Poslednjim ostacima snage, poslednjim ostacima svesti koja se koncentrisala samo na nekoliko jednostavnih pokreta kontrole nad telom, on čvrsto šcepao ivicu neravnog otvora i zari-

glavu i ramena u tamu ispunjenom vodom.

Ima li mesta za njegova široka ramena?

Migoljio se levo i desno, stežući zube, prisiljavajući sebe da ne otvori usta na krik bola i protesta dok mu oštri kameni noževi zasecaju mišiće ruku i ramena.

Još malo... još samo nekoliko pokreta i...

On otvori usta i ispusti triju mfalni krik, osećajući kako mu ramena prolaze kroz otvor u zidu. Gornji deo tela zalebde mu na trenutak u praznom prostoru, ali više nije ni bilo načina da zaustavi telo koje je otpoza di gurala ogromna masa vode.

Poslednje što je čuo, padajući kroz tamu podzemne prostore koje je još odjekivala tujnjava eksplozije, bila je škripa starog mehanizma koji je neko pokrenuo da bi zaustavio dotok vode.

Čak i snaga ninde ima svoje granice, a njegovo telo je doseгло i prevazišlo te granice...

Svest mu se vraćala sporo, dolazeći i odlazeći poput talasa koji oklevajući nadiru sve dalje uz obalu. Do njegovog moga samo na trenutke su dolazili utisci iz spoljnog sveta, stvarajući nepouzdanu fragmentarnu sliku o onome što ga okružuje.

Bol u dugim, dubokim ogre-

botinama na gornjem delu tela...

Krvavi plamen koji lebdi u tami... Šta je to?

Hladni prsti kreću se njegovim telom... Čiji prsti?

Zveket čelika o kamen... Mač, njegov katana? Ili nešto drugo?

Filozofija ninducua je dijametralno suprotna od istočnjačke filozofije koja fatalistički prihvata sve udarce koji dolaze iz spoljnog sveta. Ninda se bori uvek do kraja, sve dok ima makar i zrno nade. Čak i kada nema nikakve nade.

I Lesli Eldridž se borio, borio se čitavim svojim telom, svakim nervom, svakom ćelijom, svakim tračkom svesti koju bi se povremeno vratio...

Koliko već traje ta borba? Deset minuta? Deset sati?

Deset dana?

— Hej! — reče iznada jedan glas. — Hej, probudi se!

Haragei još jednom vrisnu, upozoravajući, i to kao da je pomoglo nindi da uspostavi kontrolu nad svojim mislima i utiscima, ako već nije mogao da povrati i kontrolu nad telom.

Još pre nego što je otvorio oči, čulo za vreme reče mu da je proteklo više od pola sata otkako ga je voda bacila u prazninu.

Stajao je uz kameni zid, prikovanim teškim lancima koji su istoj svrsi verovatno služili i u

doba kada su bili iskovani, pre stotinu pedeset ili dve stotine godina. Crveni plamen dveju buktinja u nosačima pričvršćenim o zidove osvetljavao je nje ga i prostor pred njim u nevelikom polukrugu.

Na samoj ivici polukruga sedela je Klovis, prekrštenih nogu, još uvek samo u njegovoj košulji. Duga plava kosa bila joj je rasuta niz ramena, a na svetlosti baklje oči su joj sijale kao oči divlje zveri.

Lesli shvati da je potpuno nag, a da su njegova odeća i oružje razasrti po kamenom podu ispred žene.

— Oh, konačno si došao sebi! — reče žena svojim dubokim, toplim glasom. Ovoga puta u njemu nije bilo metalnog pri zvuka opasnosti, ali je taj glas podsećao na mačju šapu, mekanu i toplu, sve dok se na njoj iznenada ne pojave duge, oštre kandže.

Ćutao je, nastojeći da pročita izraz iza crvenog odbleska u očima žene, ali nije uspevao. Krv je još uvek šumila u njegovim ušima, a noge su mu drhtale i pored oslonca koji su pružali lanci.

— Još ne možeš da govoriš? — laki trijumf u glasu. Ona sada neprestano ponavlja u sebi: »Baš sam spretna, lukava i pametna!« — Ili možda nećeš da govoriš sa mnom... Vampiru?

— Zašto da ne — ninda sleže

ramenima, a njegovi lanci zavezetaše. Dok samo još malo povрати snagu... ti lanci ne izgledaju tako čvrsti kao što bi trebalo da budu...

— Da, zašto da ne — ona se uspravi s naporom koji je pokazivao da ni njeno telo još nije prebolelo sva naprezanja kojima je bila izložena. — Prišla mu je i zagledala mu se u oči. — U mojim si rukama, kao što vidiš.

— Vidim. I osećam.

Ona pokaza palcem preko ramena.

— Tamo ima puno stvarčica koje ne razumem, Vampiru. Ili više voliš ime Eldridž... ako je i to tvoje pravo ime.

— Nije, ali to ne menja stvar. Ime ne znači ništa.

— Ipak, ti nisi običan čovek, zar ne?

— Da, neki me zbog toga i zovu Vampir, sećaš se.

Ona zamišljeno odmahnu glavom.

— Sve ono tamo, neobično oružje, taj crni kostim... na nešto me podseća, ali ne mogu da se setim na šta...

Osmehnuvši se, Lesli sklopila oči i oslonila se leđima o zid, iako je on bio neprijatno hladan i vlažan.

Potrebno mu je još nešto vremena da povрати kontrolu nad svojim telom, kako bi još jednom mogao načeti ogromne rezerve energije prikupljene u

njemu. Prvi utisak ga nije varao; grubo iskovani čelični lanci, ma kako solidno izgledali, nagriženi su vremenom i mogli bi popustiti pod koncentrisanim naporom njegovih mišića...

— Nećeš mi reći? Leslie?

On otvori oči.

— Ko si ti, Leslie?

— Smrtni neprijatelj trgovca drogom. Mercerov smrtni neprijatelj. I tvoj, Klovis. Mislim da je to sasvim dovoljno.

Ona odstupi korak unazad, ali ne uspe da sakrije iznenađenje pomešano sa poštovanjem.

— Ti si lud! — reče promuklo. — Kao da ne shvataš da si potpuno u mojim rukama! Ja, jedna žena, mogu te ubiti kad god zaželim! Tvojim rođenim oružjem, čoveče!

— Nemoj to pokušavati. Ne bi uspela.

Ona ga je proučavala pogledom.

— Ha-ha? — reče podrugljivo. — Deluješ zaista sugestivno, ali su to samo prazne reči. Ti možeš umreti kao i svaki drugi čovek, sa metkom u glavi ili dva palca čelika u srcu. Priča o Vampiru je samo priča uplašanih, Eldridž.

— Ako tako misliš, onda pokušaj da me ubiješ, Klovis.

— Biće vremena i za to. Mercer će želeti da govori sa tobom, a ja... nije važno...

— A ti si stekla važne poene koji će te dovesti u sam vrh

organizacije, zar ne? To si htela da kažeš, Klovis?

— U redu, to sam htela da kažem — sleže žena ramenima. — Pa šta s tim? Mercer će narediti da te likvidiraju čim završi razgovor s tobom. Šteta... ti si retko zgodan muškarac.

— I dobar u krevetu?

— Veoma dobar — ona pređe pogledom po njegovom telu, prigušujući uzbuđenje. — Ali si previše opasan da bi te Mercer ostavio u životu.

— Čekaš da on dođe?

— On neće doći. Suviše je oprezan da sam dolazi na ovakva mesta. Poslaće svoje ljude po nas dvoje, naravno. Samo što nisu stigli.

Lesli pređe pogledom po podzemnoj prostoriji. Uprkos lošem osvetljenju, njegove oči prepoznaše tragove češćeg boravka većeg broja ljudi i glomaznih denjaka sa drogom koji su povremeno mirovali po prašnjavom podu.

Tu negde, u jednom od mračnih uglova, iza lažnih zidova, verovatno je skriven radio-uređaj koji gangsterima služi za vezu sa bazom. Da, Klovis je dobro znala kuda ide i gde treba da dovede nindu da bi ga uhvatila u svoju zamku.

— Imamo onda vremena — reče Leslie mirno. Govorio je da bi prikrrio naprezanje mišića koji su se postepeno napinjali, oprobavajući čvrstinu lanca i

njihovog uporišta u kamenu.
— Pričaj mi o Merseu, Klovis.

— Rekla sam ti već sve — nasmeja se žena. — Do đavola, ja se tebe zaista bojim, Eldridž! Zar misliš da bih se usuđila da te lažem, tamo na onom ostrvu?

— I mislio sam da me nisi lagala. Merseer očigledno dobro čuva svoju kožu.

— Veoma dobro. Rekla sam ti da ni ja nemam kod njega pristup u svako doba. Odlazila sam tamo samo po pozivu.

— Tamo? Gde je to »tamo«?

Ona se grleno nasmeja.

— Ne vidim zašto ti to ne bih rekla! Ionako ćemo uskoro poći zajedno na to mesto. Merseer se često zadržava na svom imanju na južnoj obali zaliva Tampe. Okruženo je čvrstom ogradom koju čuva čitava četa ljudi, a i zgrada na obali građena je kao tvrđava.

— On tamo stalno živi?

— Ne, nemam takav utisak — žena zamišljeno odmahinu glavom. — Mislim da ima svoje poslovne prostorije negde u Tampi ili Orlandu. Možda čak i u Dejtoni, ko zna?

— A možda i na sva tri mesta — klimnu Leslie glavom. — Prilično neobično za čoveka koji je čist pred zakonom, bar ko liko sam ja čuo o njemu...

Klovis se nasmeja.

— Pred zakonom jeste čist, ali policija i FBI nisu jedina

opasnost koje se Merseer boji, Eldridž. Misliš da je bilo lako preoteti tržište droge iz ruku bosova Mafije?

— Zaista? Merseer dakle ne radi sa njima?

— Ne. Merseer gradi paralelnu organizaciju, na mnogo savremenijim osnovama, bez tih glupih Sisilijanaca sa svojim šablonima starim skoro stotinu godina. Za sada je uspeo da iz njihovih šapa otrgne obalu Floride i deo transporta iz Kolumbije, ali se upravo sprema na novi napad.

— Da, sada shvatam razloge za toliku opreznost. Mafija neće birati sredstva da ukloni takvog suparnika. Šteta što neće uspeti u tome...

— Šteta? Šta hoćeš time da kažeš, do đavola?

Leslie ponovo nape mišiće, osećajući da je lanac kojim je bila vezana njegova leva ruka u lošijem stanju od ostalih.

— Hoću da kažem da ću ga ukloniti iz opticaja pre njih, Klovis.

Ponovo onaj trijumfalni osmeh na tim ljupkim usnama. Kako je moguće da se iza takvo dražesne maske krije mozak beskrupuloznog zločinca?

— Ti se i dalje nadaš da će te neko čudo spasiti? — reče. — Ili...?

Zastala je i pristupila mu korak bliže, zagledajući u okove.

— Ta gvozdurija — promrm-

lja. — Da li je dovoljno čvrsta da te zadrži, prokletstvo..?

Ninđa se nasmeja glasno i zvonko, zabacujući glavu unazad.

— Nije! — reče. — Pogledaj!

Naizgled bez napora, on načini trzaj levom rukom i zarđali lanac se razdvoji uz mukli prasak. Odskočivši unazad, žena prodorno vrisnu.

— Ti si đavo! Đavo!

Stežući zube, ninđa se borio da uz pomoć slobodne leve ruke raskine i lanac koji mu je sputavao desnicu, ali su prastari beočuzi odolevali njegovim naporima.

Buljeći zapanjeno u njega, Kilovis je odstupala korak po korak, sve dok se ne spotače o katana u koricama, položen po podu. Sagnula se hitrinom otrovne zmije, šćepala obema rukama dršku mača i istrgla je iz korica.

— Ne čini to! — vrištala je histerično. — Ne čini to, inače ću morati da te ubijem!

Sklapajući oči, ninđa nape svu snagu, ali je ona bila ozbiljno načeta malopredašnjim naporima i posledicama eksplozije. Čelik već oslabljen korozijom je škripao i stenjao, ali se beočuzi lanca još uvek nisu razdvojili.

Možda po prvi put otkako je postao ninđa, Lesli propusti da zapazi nešto što se događalo u njegovoj neposrednoj blizini.

Prenuo se tek kada je na mračnom ulazu u podzemnu prostoriju neko progovorio dubokim, pretećim glasom.

— Prekini sa tom galamom, mala! Momak neće nikuda, ne moraš da vrištiš!

*
* *

Opuštajući mišiće, tela obliivenog znojem, ninđa okrete glavu u tom pravcu.

Čovek koji je progovorio još je stajao na širokim kamenim stepenicama koje su iz prizemlja vodile u podzemnu prostoriju. Niskog rasta i vrlo mršav, u elegantnoj odeći i sa šeširom navučenim duboko na čelo, po dsećao je najviše na karikaturu gangstera, onako kako ih crtaju u stripovima, ali taj glas, pun snage i autoriteta govorio je da spoljni izgled može i da prevari.

Njegove šake bile su prazne, mirno opuštene niz bedra. Još jedan dokaz da on ne oseća strah.

Istina, dvojica ljudi koji su ušli za njim držali su u rukama pištolje uperene u ninđu, iako su odmah morali videti da nema opasnosti da će se nagi čovek osloboditi teških lanaca pre nego što mu priđu.

Sva trojica kretali su ležernim, gipkim korakom ljudi koji poznaju svoje mogućnosti i uvek idu najkraćim putem prema cilju. Oružje je u šakama

dvojice revolveraša ležalo prirodno, kao produžetak njihovih ruku. Ili njihove volje...

»Opasni ljudi«, prolete nindi kroz glavu dok ih je proučavao pogledom. »Ljudi takvog kalibra da se hladnokrvno suprotstavljaju sicilijanskoj Mafiji, i čak joj prkose...«

Mali čovek zastade na bezbednom rastojanju od ninde, proučavajući ga pogledom.

— Vampir, a? — upita okrećući se ženi. — Sigurna si?

— Pogledaj ovo oružje, Stapler. I taj crni kostim. Ili želiš još neke dokaze?

— Ne želim nikakve dokaze. Šta je bilo, Mensfild? Želiš nešto da mi kažeš?

Glas mu je odjeknuo kao prask biča kada se obratio jednom od one dvojice, visokom čoveku grubog lica koji se nerвозno premeštao s noge na nogu i nešto mrmaljao za sebe.

— Da, mister Stapler... Ovaj... taj tip...

— Šta je s njim? Govori, do đavola!

— Ja... ja mislim da je on... ninda, mister Stapler!

— Ninda? — mali čovek pogleda Leslija, zatim njegovo oružje i kostim na podu. — Japanski ninda, misliš?

— Da, baš tako. Japanski ninda. Oni nose takvo oružje i crne kostime...

— Hmmm... Da, to bi mo-

gao biti kostim ninde. Ali on nije Japanac, Mensfild!

— Ne, očigledno nije — zbu njeno odvrati čovek. — To mi nije jasno...

Mali čovek sleže ramenima.

— Trik — reče samouvereno. — Odabrao je tu masku da bi lakše zaplašio protivnike. Svi su ponešto načuli o nindama i misle da su oni nepobedivi.

— Znae da sam jedno vreme bio u vojsci u Japanu, mister Stapler — tvrdoglavo produži Mensfild. — Ninde su veoma opasne, to će vam tamo svako reći...

— Pretpostavljam da i u tome preteruju, kao i u svemu ostalom, ta žuta kopilad — isceri se Stapler. — Međutim, ovaj momak ovde jeste veoma opasan i nećemo mu dati priliku da nam se izmigolji iz šaka. Klovis, šta se dogodilo ovde? Kako je izašao iz okna?

— Imao je kod sebe eksploziv — odgovori žena. — Probio je otvor i voda ga je doslovno izbacila.

— Eksploziv, a? Spretan momak. Čak je uspeo da oslobodi i jednu ruku. Uvek sam govorio da ti lanci nisu tako čvrsti kao što izgledaju, do đavola! Pa u redu, da se kupimo i krenemo; gazda je rekao da želi da nas vidi pre nego što krene u... pre nego što krene, do đavola!

Ispod svog sakoa Stapler iz-

vuče pištolj i spretno ubaci me tak u cev. Prišao je nindi lakim korakom i zario mu vrh cevi u vrat ispod desnog uha.

— Sada će te Mensfild i Lokart osloboditi, prijatelju — govorio je tiho, preteći. — Imam jako dobre reflekse, veruj mi na reč. Jedan pogrešan pokret i moj metak izneće ti mozak na potiljak. Jasno?

Smešeci se, ninda klimnu glavom. Stapler je stvarno opasan čovek i nije sumnjao da zaista ima odlične reflekse. Međutim...

Međutim, ni Stapler, pa čak ni Mensfild, nemaju pravu predstavu o brzini i spretnosti jednog ninde. U trenutku kada mu ruke budu slobodne, on će biti u stanju da jednim jedinim potezom eliminiše svu trojicu.

Naravno, nema razloga da to sada učini. Uostalom, oni će ga odvesti čoveku do koga želi da dopre, zar ne?

Držao se savršeno mirno dok su oni s naporom rastavljali za rđale lance. U međuvremenu, Klovis je zamotavala u kostim nindin mač i ostale predmete izvađene iz tajnih džepova, bacajući nervozne poglede prema grupi ljudi pored zida.

— O kej! — reče Stapler ne pomerajući cev pištolja sa Leslieevog vrata. — Lokart, kreni lagano prema vratima; unazad, tako da momka stalno držiš na oku. Mensfild, idi levo od nje, ja ostajem sa desne strane.

Hajde, čoveče, kreni; korak po korak i bez ikakvih gluposti...

Pošli su, svi zajedno, u toj neobičnoj formaciji. Ovega puta ninda nije krio svoj prezir i široko se osmehnu. Takav raspored snaga izgleda zgodno samo na prvi pogled; dovoljno je da se naglo baci na pod i Stapler i Mensfild ispaliće po hitac jedan drugom u glavu; korak dalje, Lokart takođe neće imati vremena da reaguje pre nego što smrt dođe po njega.

— Tebi je nešto smešno, prijatelju? — zareža Stapler.

— Aha... razmišljam šta će se dogoditi ako se iznenada spotaknem u ovom mraku — nasmeja se Leslie.

Staplerova mašta je naglo proradila i on tiho opsova kroz zube, zastajući u mestu.

— Čekaj, Mensfild — reče — Stani malo, boga mu!

— Šta se dogodilo? — upita Klovis iza njihovih leđa. Čak i u tih nekoliko reči osetio se njen strah.

Načinivši korak u stranu, Stapler se nađe nindi iza leđa, pri slanjajući mu sada cev tačno na kičmu.

— Sada je u redu — reče. Idemo dalje, momci!

Jedan po jedan prošli su kroz uski prolaz i žena zastade da pokrene mehanizam koji će ga ponovo zatvoriti. Leslie baci pogled preko ramena; ko zna, možda će doći trenutak kada

će mu biti potrebno poznavanje načina pokretanja skrivene mašinerije.

— Ne okreći se! — zareža Stapler iza njega. — Idi pravo, do đavola!

— O kej, o kej — odgovori ninda. — Suviše si nervozan, Stapler... Imaš problema sa varenjem?

— Ja? Ne... ali mislim da ćeš ih ti imati, prijatelju. I to uskoro! Imam utisak da će ga zda narediti da ti nafilujemo želudac olovom, a olovo se veoma teško vari, ha-ha-ha!

I Mensfild i Lokart se prigušeno nasmejaše. Uostalom, bila je to ona vrsta duhovitosti koja uvek izaziva poslušan smeh kada je šef izgovori pred potčinjenima.

Kola su stajala na početku staze, skrivena u senkama nadenutih krošnji.

— Sad polako! — zapovedi Stapler. — Lokart, pređi na suprotnu stranu... tako. Ti, momak, ulazi polako u kola. Mensfild, na mesto vozača, Klovis pored njega!

Svi poslušno zauzeše svoja mesta i Lesli se udobno zavalio na zadnje sedište, osećajući koliko je u kolima toplo. Sada bar neće morati da troši veliki deo svoje energije na održavanje normalne temperature svog tela, kao što je to morao činiti potpuno nag, u hladnoj i vlažnoj podzemnoj prostoriji.

Biće ovo putovanje koje će potrajati gotovo puna dva sata. Prava prilika da se opusti i povрати snagu. Čak i da odspava; ako njegovi čuvari ne smeju sebi dopustiti ni trenutak opuštanja, on sme. Njemu je, na kraju, odmor mnogo potrebniji nego njima...

Spokojno je sklopio oči, prepuštajući se relaksirajućem snu, iako je haragei neprestano bdio nad njegovom sigurnošću, spreman da ga upozori na svaku opasnost.

Ali za sada nikakve opasnosti neće biti. Njihov posao je da ga odvedu pred Mersera, i to će i učiniti.

Već je znao kako će se odvijati razgovor sa Merseom, bar u glavnim crtama. Ni o tome više ne mora da razmišlja. Sada mu je potreban samo san, san koji će obnoviti utrošenu energiju i ukloniti poslednje tragove ogromnih napora koje je njegovo telo podnelo...

Sumiko će znati kuda su ga odveli sa obale. Minijturni radio-uređaj, jedan od onih zagonetnih predmeta skrivenih u njegovom kostimu, svakih nekoliko minuta emituje svoj signal koji ona prima u njihovom zajedničkom skrovištu. Direktna radio-veza sa Tabasko Pitom dovešće i njih dvoje veoma brzo do Merserove rezidencije. Oni će ujutru takođe biti veoma blizu njega, spremni da po

mognu, ako to bude potrebno.

Da, on sada može mirno da spava. Kao da ne oseća dve hladne cevi koje mu sa obe strane pritiskuju голу kožu na trbuhu...

Nekoliko puta se budio, oseća jući nagle zaokrete kola, tek koliko da proveri kojim se pravcem kreću. Mapa zapadne obale Floride još jednom je bila razastrta u njegovoj memoriji i on je po njoj pratio napredovanje na sever, prema bližoj obali velikog zaliva koji nosi ime Tampa, kao i grad koji je iznikao na njegovoj obali.

Merser je, naravno, odabrao mesto daleko od grada, na obali koju su čak i izletnici retko posećivali, jer je ostala divlja i zapuštena, nimalo nalik uređenim plažama u blizini grada koji je i bez toga bio prepun javnih i privatnih bazena.

Shvatio je da su u blizini cilja kada su uz lak potres točkovima automobila sišli sa širokog puta koji će odatle skrenuti na severoistok, prema gradu. Na toj neoznačenoj raskrsnici ulevo je skretala uska asfaltna staza, načinjena očigledno privatnim novcem, kao jedini kopneni prilaz Mersevovom imanju na obali zaliva.

Dve, dve i po milje do cilja, zaključujući on, motreći kroz spuštene kapke na gusto rastinje po red puta. Blizina mora ponovo se oseća, čak i u vazduhu. U

ovako rano jutro, pred sam izlazak sunca, vazduh je uvek svežiji i oštiji, a miris soli jači.

Biće ovo još jedan lep dan na zapadnoj obali Floride.

I još jedan dan označen bojom krvi u kalendaru ninde...

— On stvarno spava — progundala Lokart na njegovoj desnoj strani. — Prokletstvo, kakvi nervi!

— Iscrpljen je — tiho se umeša Klovis, kao da ne želi da probudi Leslija. — Čoveče, šta je sve taj tip preživio od juče...

— Tvrd momak — saglasi se šapatom i Stapler. I u njegovom glasu osećalo se nesvesno poštovanje.

— Hoćemo li stići na vreme? — javi se i Mensfild sa mesta vozača. — Mogao bih i brže, ali ova prokleta staza je nezgodna pri ovako lošem osvetljenju.

— Stići ćemo — odgovori Stapler, a ninda oseti njegov pokret kada je bacio pogled na ručni sat. — Gazda je rekao da mu ga serviramo za doručak.

— Danas ustaje ranije?

— Da. Helikopter je spreman da ga prebaci do Dejtone.

— Ko danas ide sa njim?

— Volijeva ekipa — zevnu Stapler. — Mi smo valjda zaslužili i malo odmora, a, momci?

— Hmm... znači li to da ćemo mi likvidirati ovog tipa?

Stapler se promuklo nasmeja.

— A tebi se ta ideja ne dopada, Mensfild? Još uvek misliš da je on japanski ninda?

— Ne znam...

— Šta ne znaš? — Misliš da on neće umreti kada mu ispališ metak u potiljak?

— Možda i hoće — mrmrlja Mensfild, ne skidajući pogleda sa puta — ali ja ne bih voleo da budem taj koji će to učiniti, mister Stapler...

Lokart se nasmeja.

— Gluposti, Mensfild — reče. — Ponašao se kao da će ti to biti prvi put, boga mu!

Nasmejali su se, sva trojica, iako je Mensfildov smeh i dalje bio napet. Klovis je ćutala, jedina. Zbog umora, ili zato što misli isto što i Mensfild?

Malo se ispravljajući u sedištu, Lesli otvori oči i osmehnu se dvojici svojih čuvara.

— Zašto malo ne ostavite to gvožđe iz ruku — predloži im vedrim glasom. — Mora da vam je otežalo. Nemam nameru ništa da vam učinim, časna reč!

Stapler oprezno odmahnu glavom, ali cev njegovog pištolja zari se Lesliju u rebra.

— Bez duhovitosti, momak, bez duhovitosti! Nas ne možeš tako lako prevariti; nisi prvi

koji lažnom veselošću prikriva strah...

— Strah? Šta je to strah?

Ovoga puta glas mu je bio potpuno ozbiljan, toliko ozbiljan da su to svi ostali u kolima morali da oseće.

Kola poskočiše na glatkom asfaltu, jer se Mensfildove ruke nekontrolisano zgrčiše na volanu. Na svom sedištu, Klovis se povuče prema vratima, okrećući se, sa strahom u očima. I Lokart i Stapler ukrtiše se, pritiskujući cevima pištolja telo ninde.

— Zaveži! — procedi Stapler kroz zube. — Zaveži, proklet bio!

— Rekao sam vam, mister Stapler — mrmrljao je Mensfild ne usuđujući se da se okrene. — Lepo sam vam rekao za tog tipa...

— I ti zaveži! Prokletstvo, samo brbljaš kao neka ženetina! Zaveži!

Neprirodna tišina u kolima i ninda se još jednom osmehnu za sebe. Da, njegov veliki saveznik, strah, već je počeo da radi za njega. Oni će sada biti trostruko oprezniji, trostruko nervozniji. I preneće svoj strah na sve sa kojima dođu u dodir na imanju.

Možda i na samog Mersera. Jer, ono što će se dogoditi, uskoro, gotovo isključivo zavisi od Merserove reakcije...

Sada su kola prolazila pored

urednih nizova drveća na plan tažama voća, što je bio znak da se približavaju samom Merse-rovom imanju. Tobože nezainteresovan, Lesli je kroz prozor osmatrao okolinu u prvoj svetlosti rane zore. Ovde će se uskoro dogoditi mnogo toga i nije loše najpre upoznati okolinu.

Široka drvena kapija zatvara la je asfaltnu stazu, ali su njena krila klizila po šinama u stranu i otvorila im prolaz čim su joj se približili, tako da je Mensfeld samo za nijansu morao smanjiti brzinu zahuktalih kola.

U prolazu Lesli zapazi da je drvena površina samo kamuflaža za debele čelične ploče od kojih su vrata bila načinjena. Sa obe strane pružala se čvrsta ograda od bodljikave žice raza pete između betonskih stubova; Oštro oko ninđe izdvojilo je na toj ogradi i nekoliko neupadljivih detalja koji su govorili da je prosto načičkana senzori- ma koji će upozoriti čuvare na nailazak neočekivanih gostiju.

Da, Merseer nije štedeo ni tru da ni novaca kada se radilo o njegovoj bezbednosti. Uostalom, čovek koji izaziva gnev Mafije ne sme biti neoprezan. Ni jednog jedinog trenutka.

Pored same staze stajao je niski, četvrtasti džip obojen za štitnom bojom. Četvorica ljudi u njemu nepomično su posmatrala kola kad su prohujala po

red njih. Nijedan se nije čak ni potrudio da skloni svoju pušku, očigledno su svi znali ko dolazi crnim kolima.

»Patrole kruže unaokolo, po čitavom imanju«, zaključio ninđa, proučavajući pogledom detalje koji su mu se pojavljivali pred očima dok su kola, sve sporije, prilazila glavnoj zgradi. »Na licima ljudi u džipu nema ni traga umoru ili opuštenosti koja i najboljeg stražara pre ili kasnije učini neopreznim. Merseer ih drži neprestano na vrhuncu efikasnosti, a to znači da ih je mnogo. Jako mnogo...«

Nije ga uzbudila ta pomisao, jer je znao da je ljudima kao što su Merseerovi revolveraši sve teže upravljati ukoliko ih je više. Iz praktičnih razloga morali su biti podeljeni na ekipe zadužene za razne vrste poslova, a to neizbežno izaziva surevnjivost između pojedinih grupa. Merseer je jedini koga će svi slušati. Ako on bude eliminisan, neće biti velikih problema sa njegovim obezbeđenjem.

Gume zaškripaše na asfaltiranom prostoru ispred duge jednospratnice duž obale. Na ovoj strani kuće pružao se gotovo čitavom dužinom trem ukrašen tropskim cvećem i puzavicama.

Jedan čovek sedeo je na stolici pored ulaznih vrata. Nije se pomerio sa mesta kada su se kola zaustavila, ali je malo čvr

šće privukao sebi automatsku pušku prebačenu preko kolena.

— Idemo sada! — reče Stapler sa vidnim olakšanjem u glasu. — Hajde, Lokart, izlazi na svoju stranu!

Stražar na tremu nezainteresovano pogleda nagog čoveka koga su dovela trojica njegovih prijatelja. Mnogo duže posmatrao je Klovis, raščupanu, umornog lica, ali još uvek đavolski privlačnu i uzbudljivu.

— Gde je Rolingz? — upita Stapler u prolazu.

— Čeka u salonu — leno reče stražar, ne odvajajući pogled od dugih nogu žene.

Stapler bez kucanja odgurnu vrata zaštićena mrežom protiv komaraca. Ninda je koraćao za njim, osluškujući iza sebe korake Lokarta i Mensfilda.

Iz prostranog hola u salon se ulazilo kroz vrata postavljena pored stepeništa. Lesliju ne promače kako ovoga puta Stapler sa poštovanjem kuca.

— Da? — dopre glas iznutra. Dubok i samopouzdan, vrlo sličan Staplerovom. Jedina razlika bila je u tome što ovaj čovek neće biti niskog rasta kao Stapler, pogodi ninda.

Rolingz je stajao nasred salona, visok i vitak, širokih ramena i uskih kukova, sa koltom u otvorenoj kaubojskoj futroli na boku. Nosio je izbledelu plavu košulju i izlizane farmerke, nalik revolverašu iz vesterna.

»Da je u Holivudu, dobijao bi samo uloge negativaca«, pomisli ninda, odmeravajući novog protivnika. »Ipak, deluje opasno, a ovaj kolt u futroli ni je samo igračka koja dopunjava sliku desperadosa sa Divljeg zapada...«

— To je on? — upita Rolingz, takođe proučavajući pridrošlicu. — Vampir? Hmmm?

Stapler otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli. On i Rolingz, po svemu sudeći, nisu bili u najboljim odnosima, tako da je odlučio da Rolingzu dopusti da sam dođe do istine o nagom zarobljeniku.

— Meni ne deluje naročito opasno — gundao je Rolingz, obilazeći oko Leslija, još jednom neodoljivo podsećajući na kauboja od koga traže da proceni tek kupljenog konja. — Kažete da je on pobio sve one momke na obali, je li? Hmmm... Šta je to kod tebe, mala? Šta imaš u tom zavežljaju?

Klovis bez reči dopusti da se kostim razmota tako da se oružje ninde raspe po debelom tepihu.

— Šta?!

Rolingz se ukoči, kao čovek koji je nasred tepiha svoje dnevnice iznenada ugledao zvečarku. Ustuknuo je korak unazad, slepo pipajući desnom rukom po dršci kolta.

— Pa to... — reče prigušeno. — To je... to je **ninda**, pro

klete budale! Dovedi ste ova-
mo jednog ninđu!

*

* *

Kolit mu je bio u ruci dok je oprezno kružio po prostori-
ji, ne gubeći ninđu iz vida. Ni
je zastao sve dok se leđima ni-
je oslonio o vrata, tražeći kva-
ku slobodnom šakom.

— Pazite na njega, za ime
boga! — šaptao je uzbuđeno,
usnama bledim od straha. —
Pucajte na prvi sumnjiv pok-
ret, jeste li čuli? Idem da pro-
budim gazdu...

— Ma hajde, Rolingz! — re-
če Stapler kroz smeh, očigled-
no uživajući u prizoru. — Ni-
je on tako opasan kao što ti
misliš, znaš...

— Ti su lud, Stapler — od-
mahnu drugi čovek glavom. —
Pazi na njega, rekao sam ti.
Ti, mala... pođi sa mnom...

Ostavljajući oružje razbacano
po podu, Klovis rezignirano po-
đe za njim. Po njenom licu i
pokretima videlo se da ulaže
mnogo napora u svaki korak.

Vrata se zalupiše za njom i
Rolingzom. Stapler prsnu u gla-
san, podrugljiv smeh.

— Uvek sam govorio da je
taj Rolingz naduvana budala
— reče prezrivo. — Njegova st-
var, uostalom. Ko zna šta će
sve napričati gazdi, do đavola!

Lokart se takođe cerio.

— Neka priča šta hoće — o-
teže. — Tako će naš posao bar

izgledati gadniji nego što je, u
stvari, bio. Ko zna, možda nam
gazda na kraju ove sedmice do-
deli i lep, mastan bonus, a, Me-
nsfild?

Treći čovek odmahnu glavom.
On je bio jedini koji se
nije smejao.

— Ne znam — reče nesigurno.
— Rolingz je tvrd momak,
znam ga još kad smo zajedno
radili, preko u Lujzijani. Ako
on kaže da je ovaj tip opasan,
onda mu treba verovati...

— Mogu li da sednem? — u-
pita Lesli iznenada. — Prokle-
to sam umoran, ljudi... bila je
ovo naporna noć... i naporan
dan pre nje...

Glas mu je zvučao sugestivno,
gotovo hipnotično, a ruke
su mu se pokretale u sporom,
uspavljujućem ritmu.

Pogledali su ga iznenađeno,
ali ipak ne previše iznenađeno.
Najzad, rekao je nešto sasvim
prirodno, jer i oni su već ose-
ćali posledice neprospavane no-
ći.

— Da, da — progundā Sta-
pler. — Svi smo mi već umor-
ni kao psi. Zašto ne bismo se-
li, do đavola?

Veština hipnoze takođe je je-
dna od veština koju ninđe ve-
kovima proučavaju, iako je po-
treban poseban talent da bi
neko postao pravi majstor u
tome.

Lesli Eldridž je bio pravi ma-
jstor i zato je i umeo da oda-

bere pravi trenutak za svoj predlog koji je došao neposredno posle opuštanja koje je dvojici ljudi doneo smeh. Da, i oni su umorni i neće se odupirati njegovoj sugestiji da se dnu.

— Ne znam — reče još jednom Mensfild. — Mislim da ne bi trebalo da...

Nije završio rečenicu, već je samo zamišljeno zaklimao glavom i spustio se sa dubokim uzdahom olakšanja na najbližu stolicu, lagodno opružajući noge.

— Ja ću malo da sklopim oči — mrmljao je Lesli hipnotičnim glasom. — Samo malo, nekoliko trenutaka. Umoran sam... užasno sam umoran, lju di...

— Da, da! — reče Stapler nerzagovetno. — Ma svakako... svakako...

Osmehnuvši se u sebi, ninda je posmatrao njihova lica ispod spuštenih trepavica. Naravno, sada je mogao mirno ustati i izaći iz ove prostorije; oni ne bi shvatili šta se dogodilo pre nego što se vrata zatvore za njim.

Ne, neće to učiniti. Neka Meser i njegovi ljudi i dalje misle da je inicijativa u njihovim rukama.

Stapler je gledao u njega, široko otvorenih očiju, ali je ninda znao da ga čovek uopšte ne vidi. Lokantu je glava ne-

prestano padala na grudi i on se smešno klatio napred-nazad, nerazgovetno mrmljajući. Jedino se Mensfild borio sa snom, ali je ta borba već unapred bila osuđena na neuspeh.

Pet minuta kasnije, nešto škljocnu u zvučniku interfona na stolu u uglu i njih trojica se prenuše.

Praveći se da spava, Lesli čvršće steže u šaku porculansku figuricu igračice uzetu neprimetno sa vitrine kraj koje je sedeo.

— Stapler — javi se Rolinzov glas iz zvučnika. — Gazda je naredio da ga dovedete u salu za mačevanje. Odmah, Stapler!

Ponovo škljocanje koje je označavalo da je interfon isključen. Trepćući, Stapler se uspravi i osvrte oko sebe.

— Aha — reče. — Sala za mačevanje, jasno...

Stajali su tako, sva trojica, i buljili jedan u drugog. Lesli načini neupadljiv pokret rukom i figurica tresnu o zid u uglu iza stola.

— Prokletstvo!

Okrenuli su se prema tom uglu, naravno, potpuno zaboravljajući na nindu.

Smeškajući se, ovaj ustima i jezikom načini šum za koji se nadao da će zvučati bar približno kao škljocanje zvučnika interfona.

— I, Stapler — reče glasom

koji je bio gotovo savršena kopija Rolingzovog glasa izobliče nog u zvučniku. — Neka neko ponese njegovo oružje tamo... gazda hoće da ga vidi...

Okrenuli su se sada ponovo, ali su njihovi pogledi bili upr ti u spravu na stolu.

Stapler pređe rukom preko očiju.

— Prokletstvo, kako sam umoran — reče promuklo. — Hajde, Mensfild, probudi momka pa da krenemo. Lokart, pokupi te stvari sa poda. Hajde, valjda ovo neće trajati još dugo...

Vratili su se u hol, a zatim uzdužnim hodnikom prešli u desno krilo zgrade. Stapler otvori vrata na kraju hodnika i ukloni se da propusti nindū.

Sala za mačevanje bila je raskošno osvetljena, ali su svetiljke bile postavljene tako da ne ometaju mačevaoce, a ni gledaoce za koje je Merse sagradio dugu galeriju duž severnog zida, na visini od dvadesetak stopa nad podom.

Galerija je još uvek bila prazna, tako da je Leslie više vremena posvetio donjem delu prostorije koja je zauzimala čitavu visinu ovog krila zgrade. Nije bilo mnogo toga u njoj, samo uobičajena oprema mačevalačke sale i nekoliko drugih gimnastičkih sprava.

Oprobao je pod nogama; svi su izgledi da će ovde voditi

jednu od najtežih bitaka svog života i svaki detalj može biti važan. Štaviše, može predstavljati razliku između života i smrti. Za njega ili njegove protivnike.

Mensfild izruči oružje zajedno sa kostimom u jedan ugao sale. Nindā se osmehnu. Sreća je nešto sa čime obično ne računa, ali je ovoga puta ona bila na njegovoj strani; od dve mogućnosti Mensfild je odabrao onu koja će posmatrača sa galerije sprečiti da vide da je kompletna oprema nindē tu, praktično nadohvat njegove ruke.

Pomerio se polako prema sredini sale i zastao, odmeravajući pogledom visinu galerije, udaljenost do staklenih zidova, pojedinih sprava koje bi mu u izvesnom trenutku mogle poslužiti kao zaklon.

Merser je očigledno imao pogrešnu predstavu o svojoj sali za mačevanje: ona nije bila arena u kojoj će sa udobnog mesta posmatrati kako se njegovi ljudi obračunavaju sa Vampirom, naprotiv. Na ovom mestu nindā će imati više mogućnosti i da uzvрати udarac i da se ukloni ako odnos snaga ugrozi njegovu sigurnost.

Jer, stakleni zid nije za njega nikakva prepreka, ma šta Merse mislio o tome. Ni galerija nije na dovoljno bezbednoj visini za Mersera; bez ve-

ćeg napora ninda u skoku može dosegnuti njenu ivicu prstima svojih ruku i izvući se preko nje.

Ostao je negde oko sredine prostorije, lagano pokrećući udove kako bi ih zagrejao i pripremio mišiće za napore koji ih očekuju. Disao je duboko, pravilno, obogaćujući krv kiseonikom.

— Šta je sa gazdom? — tiho upita Lokart. U velikoj praznoj sali njegov šapat odjeknu glasnije nego što je očekivao i on se uplašeno trže.

Njih trojica stajali su pred jedinim vratima koja su u salu i iz nje vodila u prizemlje. Gore, na galeriji, Merse je imao drugi prilaz, ali nije bilo direktne veze stepenicama između galerije i poda sale.

To je dobro za nindu. Merse će se osećati bezbednije na svom mestu. I biće neoprezniji...

— Doći će — odgovorio je Stapler, nešto glasnije. Hodaње ih je razbudilo i uklonilo tragove hipnoze, ali oni nikada neće moći da se sete šta se dogodilo u tih nekoliko minuta u salonu.

Neće imati ni previše vreme na da prebiraju po uspomenaма; ako se stvari budu odvijale onako kako je ninda zamislilo, sva trojica će uskoro biti mrtvi...

— Lud je ako dođe — cerio

se Lokart, očigledno najmanje inteligentan i najmanje osetljiv od njih trojice. — Videli ste da mu je Rolingz odveo žensku. Prokletstvo, da meni onakve sise dođu do ruku, ne bih pustio da mi se tako brzo izmaknu!

Zagrevanje mišića nije trajalo dugo i ninda počeo sporim, naizgled nezainteresovanim ko rakom da šeta po sali. Stapler i njegovi pratili su ga pogledom, bez uzbuđenja, jer nijednom nije pokušao da im se približi.

Ne, Merse se odista ne žuri. On će želeti najpre da sasluša ono što Klovis ima da mu kaže, a to će potrajati. I Rolingz će pokušati da ga upozori kako zaista ima posla sa jednim nindom; još nekoliko minuta za upoznavanje ove prostorije i pripremu za borbu.

Koliko će ljudi još povesti Merse? Rolingza i još jednog? Dvojicu, sudeći po Rolingzovoj paničnoj reakciji kada je ugledao oružje i kostim ninde.

Gore, na galeriji biće ih daleke, najmanje trojica. I trojica kod ulaza u salu. Mora biti da voľski brz ako želi da izbegne njihovu unakrsnu vatru.

Kao da se igra, Lesli izvede nekoliko vežbi na spravama razbacanim po podu dvorane. Ni jednom od trojice nemih posmatrača nije bilo upadljivo što kožnog konja sa hvataljkama

pomera nekoliko stopa sa njegovog mesta zato što mu se čini da ne stoji baš pravo na podu sale.

Nisu imali dovoljno mašte da povežu u mislima pravac kretanja ninđe od sredine sale do tog mesta i zamisle dugi, vi soki skok kojim će se on odbaciti sa sprave i bez većeg napora dospeti na galeriju. Ako to bude potrebno, naravno.

Skoro dvadeset minuta od časa kada su ušli ovamo. Trojka pored vrata već postaje nestrppljiva. Lokart je gurnuo čak i cigaretu u usta, ali se još ne usuđuje da je zapali.

Najzad...

Više je naslutio nego što je čuo korake u hodniku na spratu, u blizini prolaza na galeriju. Za koji trenutak biće dovoljno razgovetni da ih može i prebrojati.

Dvojica... trojica... četvori-ca...

Da li je i žena sa njima? Ne, nije...

Osmehnuo se u sebi. Klovis je naučila svoju lekciju; bez obzira na odnos snaga, ona još nije sigurna kako će se završiti ono što uskoro treba da se dogodi u dvorani za mačevanje i zato je odabrala bezbednije mesto za sebe. Izgovarajući se umorom, verovatno.

Bilo mu je, zapravo, svejedno da li će ona doći ili ne. U

očekivanoj borbi njeno učešće ionako ne bi bilo odlučujuće.

Vrata nad njegovom glavom su se otvorila i on se pomerio nekoliko stopa unazad kako bi bolje video šta se zbiva na galeriji.

Najpre dvojica ljudi sa puškama. Odeveni gotovo isto kao Rolingz koji je energično hodao za njima, sa rukom na dršci kolta. Njih dvojica, međutim, imaju u rukama ružne, crne automatske puške.

Jedan je otišao na jedan kraj, drugi na drugi kraj galerije. Oslonjeni o ogradu, uperili su svoje puške u ninđu koji je mirno posmatrao te pripreme, analizirajući svoj plan na osnovu tih novih činjenica.

Ništa bitno se ne menja. U glavnim crtama, događa se ono što očekuje.

Rolingz je zastao tačno nad njim i nagnuo se, pridržavajući se za ogradu. U pogledu mu sada više nema straha, ali ninđa vide da je čovek na oprezu, spreman da reaguje na najmanji znak opasnosti.

— U redu je, mister Merse — reče Rolingz okrećući se prema vratima. — Možete doći...

Merserov korak je težak, jer je i on krupan i težak čovek. Da, odgovara Pitovom opisu: pegavo lice, jarkocrvena kosa, spljošten nos. Pod razdrmljenom svilenom kućnom haljinom mo

ona prsa prekrivena gustom crvenkastom dilakom.

Težak, ali ne spor čovek. U njegovim pokretima ninda naslućuje da je fizički još uvek aktivan, što, uostalom, svedoči i ova dvorana. Opasan protivnik. Za prosečnog čoveka, naravno, ne i za jednog nindu.

Merser sporo prilazi ogradi, naslanja se svom težinom na nju i gleda naniže pravo u oči nindi.

A onda počinje da govori.

Na japanskom!

* * *

Merser govori kako su ga je dnom poslovi odveli u Japan. I o tome kako je tamo imao prilike da dozna nešto više o nindama i njihovoj veštini. Njegov japanski je dobar, veoma dobar, ako se ne računa nagla sak.

Lesli ga ćutke sluša.

— Prema tome — prelazi Merser iznenada na engleski — mene ne možeš tako lako prevariti, prijatelju, uprkos tvom crnom kostimu, oružju ninde i tvojoj brzini i drskosti. Ti nisi ninda, jer samo Japanac može postati ninda!

Lesli i dalje ćuti. Pored Mersera, Rolingz se nervozno premešta sa noge na nogu.

— Dakle? Nećeš mi odgovoriti? — Merserov glas je hladan, nadmoćan.

— Da ti odgovorim? Šta?

— Da li si ninda ili ne, prokletstvo?

— Maločas si sâm rekao da ne mogu biti ninda — sleže Lesli ramenima. — Tvoje ubeđenje je takvo da te moj odgovor ne može razuveriti. Čemu onda trošiti reči, Merser?

— Koliko sam shvatio, ti i dalje tvrdiš da jesi ninda?

— Bravo! — klimnu ninda glavom. — Izvanredan zaključak!

Merser se isceri. Njega nije tako lako naljutiti; jedan je od onih koji umeju da kontrolišu osećanja.

— U redu — reče. — Dokaži!

— Dokazao sam već.

— Kako?

— Ako toliko znaš o nindama, onda bi već trebalo da ti bude jasno. Ko bi, sem jednog ninde, uspeo da prodre u samo srce tvoje tvrđave i da ti zapreti smrću, Merser?

— Ma hajde, prijatelju! Ponašaj se kao da si svojom voljom došao ovamo!

Ninda se široko osmehnu.

— A zar nisam?

Malo se pomerivši, Merser ga začuđeno pogleda, ali to nije trajalo dugo. I on se nasmejao, pokazujući pravilne, bele zube.

— Ne, nisi, Eldridž. Moji su te ljudi doveli.

— Ona trojica tamo? Gluposti!

Ispod oka je video kako je krv jurnula u Lokartovo lice, kako je Stapler načinio nervozan pokret rukom. Mensfild se jedini povukao malo bliže vratima, priznajući tako i protiv svoje volje da se još uvek plaši tog nagog, nenaoružanog čoveka na sredini velike prostoriје.

— Imaš zaista izvanredne nerve kad uspevaš da budeš drzak čak i u ovakvom položaju, prijatelju — smešio se Merseer. — Ali, ostavimo se praznog brbljanja, ja sam zaposlen čovek. Reći ćeš mi ko si i zbog čega pokušavaš da se umešaš u moje poslove, a onda ću odlučiti šta će se dogoditi s tobom!

Ninda zavrte glavom.

— Zamenio si uloge, Merseer. Ovde ja odlučujem šta će se dogoditi s **tobom!**

Kroz Merseerove stisnute usne probi se uzdah gneva. Jače je stegao ogradu prstima i nagnuo se napred.

— Tvoja drskost prelazi sve granice. Čoveče, mogu narediti da te jednostavno izrešetaju!

— Kome? Toj dvojici kaubojja gore? Rolingzu? Ili onoj trojici klovnova pored vrata?

— Još uvek pokušavaš da me ubediš da si zaista ninda, Eldridž...

— Želiš li proveru? Hoćeš da ubijem onu trojicu tamo?

Stapler i Lokart buljili su u

njega užasnuto, zaboravljajući na oružje u svojim rukama. Mensfild je sada stajao leđima uz vrata, ne krijući strah na licu.

Merseerove oči blesnuše.

— Da, to bi moglo biti zabavno — reče. — Vrlo zabavno... biće pravo uživanje posmatrati te kako se previjaš na tom podu dole i moliš za milosrdni metak koji će ti prekrajati muke! Stapler, da li si spreman?

Stapler istupi korak napred, podižući pištolj. Ružan osmeh izobličavao mu je lice pod nisko spuštenim obodom šešira.

— Da, mister Merseer. I meni ide na nerve lajanje ovog psa!

U redu onda. Strelci na galeriji neće se mešati, Eldridž. Bilo bi već suviše, zar ne?

— Što se mene tiče, možeš i ti da se umešaš, Merseer. I pozoveš još nekoga od tvojih ljudi, potpuno mi je svejedno...

Svesno ih je izazivao, znalac ki podgrevao njihov gnev, gnev koji će ih učiniti neopreznijim, a njihove napade žustrijim. On će čekati, jer mu se ne žuri, čekaće da ih gnev toliko zaslepi da počnu borbu bez razmišljanja.

Za običnog čoveka, pištolj u rukama čoveka spremnog da ubije, užasno je oružje. Za nindu, pištolj je komad metala iz

kojeg, gonjeni barutnim gasovima, izleću dugi komadi metala. Meci iz pištolja kreću se po putanjama precizno određene položajem cevi; za reflekske ninde dečja je igra da se ukloni sa te putanje.

U redu, njih je trojica tamo, ali to ne menja bitno stvar, jer su sva trojica iskusni borci. Oni će pucati otvorenih očiju, gađajući u telo ninde.

Izgleda paradoksalno, ali je istina da bi u sličnoj situaciji za nindu mnogo opasniji bio hitac uplašenog, nespretnog čoveka čiji senesvesni pokreti ruke sa pištoljem ne mogu predvideti...

Sa ovim činjenicama na umu, mogao je sebi dopustiti da se hladnokrvno poigrava sa nerovima protivnika, vrebajući pri liku da se baci prema njima. Dvadesetak jardi rastojanja preći će za dve sekunde, u dva duga skoka, menjajući pri tom pravac kretanja da bi izbegao njihove metke; onoga trenutka kada stigne do njih, borba će biti praktično završena, bez obzira što će oni imati i dalje pištolje u rukama, a njegove šake će biti prazne.

Nema manje ili više opasnog oružja; postoje samo manje ili više opasni ljudi...

Gore na galeriji, Mercer se glasno smeje oklevanju ninde, misleći da ga je ipak na kraju savladao strah.

— Dakle, Eldridž? Želiš, možda, još neki ustupak?

— Ne, hvala. Siguran si da ti ova trojica više neće trebati, Mercer?

Mišići njegovih nogu su se napeli, ali nijedan od ovih ljudi tu nema dovoljno oštro oko da to primeti; vreme za reči je prošlo, dolazi vreme za akciju.

Još koji trenutak samo, da oni pomisle kako se ipak neće usuditi da napadne, a onda...

SADA!

Dug i visok skok koji je u deliću sekunde progutao polovinu rastojanja između njega i trojice iznenađenih ljudi.

Ipak, ne toliko iznenađenih, jer oni su, ipak, dobri borci, već provereni u mnogo okršaja golim rukama i vatrenim oružjem. Stapler je najbolji: on pada na desno koleno, podižući sa obe ruke pištolj pred lice. Pored njega, Lokart zbunjeno otvara usta, ali se i njegova desna ruka refleksno podiže.

Mensfield samo čvrsto steže usne i ninda u skoku čita izraz na njegovom licu.

Očajanje, čisto očajanje. Taj čovek od početka je znao da će stvari krenuti loše i činio sve što je mogao da izbegne ovakav rasplet, ali sada, kada je shvatio da izlaza više nema, on će se boriti kao furija. Oslonjen leđima o vrata, biće najstabilniji, njegovo telo trzaj od prvog ispaljenog hica neće iz-

baciti iz ravnoteže. Mora posebno držati na oku Mensfilda, jer očajni ljudi čine ponekad nepredvidive poteze!

Dotakavši nogama pod, Lesli se zgrči, akumulirajući tim pokretom energiju u mišićima nogu, prateći napetim pogledom pokrete trojice ljudi pred sobom.

Staplerov pištolj grmnu, ali je metak odleteo visoko iznad glave ninde: da, pogodio bi ga u grudi da je ostao uspravan, ali gađanje pokretnih meta vještina je kojoj je malo ko dorastao.

I Mensfildov prvi hitac odlete visoko, jer je ovaj morao voditi računa i o Stapleru koji je klečao tačno pred njim. Lokart je opalio poslednji i zato bio jedini koji je shvatio da mora oboriti cev pištolja mnogo niže.

Ali su moćni mišići ponovo odbacili telo ninde sa poda, tako da Lokartov metak samo razbaca komadiće parketa unao-kolo. Pravac ovog skoka nije bio isti kao pravac prvog; drugi Staplerov i Mensfildov hitac još jednom promašiće, iako ovoga puta za svega nekoliko palaca.

Lokart razjapi usta da trijumfalno krikne, jer je imao utisak da više ne može promašiti telo ninde koje se sa visine sručilo prema njemu. Njegov pištolj zalaja i metak se sa zvi-

ždukom odbi od tavanice u surotnom uglu dvorane. Izvijaajući se u skoku, ninda propusti metak između podignute desne ruke i tela, a onda zadađe svoj prvi udarac.

Ivica dlana, verovali ili ne, može biti opasna koliko i sekira. Pitaјte svakog karatistu, jer su mali izgledi da ćete ika da u životu sresti nindu...

Lokart pokušava da izbegne udarac trzajem vrata u stranu, ali za to nije više bilo dovoljno vremena; ivica dlana, tvrda kao komad drveta, sruči mu se na slepoočnicu, drobeći krhke ljudske kosti.

Ne slučajno, pravac udarca bio je takav da Lokartovo telo u padu mora zakačiti Staplera i omesti ga u pokušaju da opali još jednom, iz neposredne blizine. Dotakavši na trenutak jednom nogom pod, ninda se obrte u mestu kako bi izbegao Staplerov hitac ako ovaj ipak uspe da ga ispali.

Uspeo je, ali metak sa tupim udarom pogodi samo već mrtvo Lokartovo telo koje svojom težinom odbaci malog čoveka na pod; u međuvremenu, ninda je, u novom skoku, zamahivao desnom nogom prema vratima i telu oslonjenom o njih.

Mensfild ne stiže da još jednom pomeri ruku sa oružjem, ali zato stiže da krikne, promuklo, sa očajanjem u glasu.

Oštar udarac nogom, pojačan

energijom skoka, smrvi Mensfildov grudni koš; njegovo telo leđima probi vrata i ona s treskom padoše na pod hodnika, dižući prašinu iz tepiha.

Obrćući se, ninda baci jedan kratak pogled prema galeriji.

Od četvorice ljudi iznad nje ga, pokret je učinio samo Rolingz i njegov kolt sada je bio van futrole, spreman da progovori u trenutku kada to Mer ser naredi. Strelci sa puškama bili su nepomični, kao statue, ali je napetost na njihovim licima govorila da su i oni spremni da zaspu pokretnu metu olovom.

Stapler vrisnu, pokušavajući da otrgne ruku sa pištoljem ispod težine mrtvog Lokartovog tela. Udarac koji će mu doneti smrt, međutim, već je stizao.

Vrhovima nožnih prstiju ninda pogodi sam vrh Staplerove uske brade, odbacujući mu glavu unazad. Smrskane vilice, glava teško lupi o pod, sa onim karakterističnim treskom koji iskusnom uhu kazuje da kosti lobanje nisu izdržale takav udarac.

Sa osmehom na licu, ninda se lagano okrete ljudima na galeriji.

Posle akcije, koja nije trajala duže od dve do tri sekunde, ponovo je bilo vreme da se govori. Mer ser će ga sada gledati sasvim drugim očima.

— Čekaj, Nil! — reče veliki

bos promuklo. — Nemojte pucati...

Rolingz steže vilice. Mišići lica su mu podrhtavali od napore kojim je savladivao svoj strah, boreći se sa neodoljivom željom da isprazni kolt prema tom nagom i opasnom čoveku, a onda se okrene i pobegne glavom bez obzira.

Bez žurbe, Lesli prekorači Staplerovo mrtvo telo. Zgnječeni šešir nekim čudom ostao je na glavi, ali ga je lagano ispunjavala siva i krvava masa smrskanog mozga.

— Želiš možda još neki dokaz, Mer ser? — upita tiho, znajući da će odjek velike dvorane njegov glas učiniti sablasnim, unoseći novi strah u srca ljudi na galeriji. — Želiš, možda, da uzgred sredim i tu pre ostalu trojicu?

Mer ser lagano pređe rukom preko očiju.

— Prokletstvo! — mrmljao je, više za sebe. — Da nisam ovo video sopstvenim očima, ne bih...

— On je ninda, mister Mer ser! — govorio je užurbano Rolingz. — Ninda, rekao sam vam! Pravi japanski ninda!

— U redu, u redu, Nil... Sa čekaj malo, do đavola!

— Treba ga likvidirati, gazda! Odmah! Svako oklevanje može biti kobno! On...

— Zaveži, proklet bio! — pra

snu Merseer. — Zar ne vidiš da razmišljam!

— On je u pravu, Merseer, znaš — reče ninda mirno, tonom običnog razgovora. — Ali samo donekle: možete preduzeti bilo šta, to više ne može izmeniti situaciju.

— Šta to znači?

— Znači da si već mrtav, Merseer. To što se još koprcas i pokušavaš da izigravaš velikog gazdu samo su trzaji u agoniji.

Uspravljaajući se, Merseer snažno udahnu. Kod ljudi kao što je on, to obično predstavlja znak da je doneo neku krupnu odluku.

— Da, Nil je u pravu — reče, cereći se. — Trebalo je da te odmah likvidiramo, proklet bio! Nil!

Iskeženih zuba, Rolingz pritisnu okidač kolta.

— Pucajte! — zaurla. — Pucajte, prokleti bili!

*
* *

Jednim skokom, Lesli se izgubi iz njihovog vidnog polja, daleko od mesta koje su sada kidali meci. Smešeći se, on sa nekoliko hitrih pokreta pokupi sa poda svoje oružje, ostavljajući još uvek vlažni kostim, sa da potpuno nepotreban.

Napolju već sija sunce i crna svila više ne predstavlja nikakvu zaštitu od pogleda strelaca koji će se uskoro koncen-

trirati oko zgrade. Jer, jasno čuje teške Merseerove korake nad svojom glavom, tresak vrata koja je zalupio za sobom, njegov nezgrapni trk hodnikom na spratu.

Veliki gazda se na vreme povukao, ostavljajući trojicu ljudi na galeriji da zadržavaju nindu pre nego što stigne pojačanje. Još uvek je uveren da ima dovoljno snaga da jednom zauvek eliminiše tu iznenadnu opasnost, ali će uskoro shvatiti da se vara...

Oprezno se pomerajući po glatkom parketu, ninda je osluškivao šumove sa galerije.

Prekinuli su paljbu čim im se izgubio iz vida i sada se sporazumevaju pokretima, još uvek neodlučni šta da učine. Ne moraju da žure, ili bar tako misle, uvereni da nema načina da dopre do njih, uvereni da je još uvek nenaoružan.

Nema razloga da žuri. Merseer će ostati ovde, sve dok ga ne likvidira, znao je. Bez obzira na strah koji je morao oseliti pre nekoliko trenutaka, možda prvi put u životu. I bez obzira na helikopter koji ga čeka negde u blizini da bi ga prebacio na važan poslovni razgovor u Dejton.

Neka ga, neka se još malo nada; neka okupi što više svojih ljudi oko zgrade. Ovu zmiju nije dovoljno samo obezglaviti; sutra će neki drugi veliki

šef okupiti ove iste momke i upotrebiti ih kao svoje oruđe u borbi za vlast i moć...

Ti momci napolju su neizleći vi kriminalci. Nikakav zatvor više ne može učiniti ništa za njih. Divlje zveri niko i ne pokušava da prevaspita: možda je vreme da se i ljudsko društvo odrekne takvih pokušaja sa divljim zverima koje su se rodile u njemu.

Svaki koji ovde padne od nje gove ruke neće biti nikakav gu bitak za čovečanstvo, i on to odavno zna. Griža savesti, uostalom, osećanje je nepoznato nindama; kada jednom donesu odluku da neko mora umreti, tu odluku više ništa ne može izmeniti.

A sada je vreme da se najpre oslobodi one trojice gore, jer mu oni ograničavaju kretanje.

— Rolingz — reče glasno, hitro menjajući položaj čim je izgovorio prvu reč. — Šta je sa tobom? Odustao si od pokušaja da me ubiješ?

Ponovo skok u stranu, jer je znao da će strelci sa puškama kroz drveni pod galerije zasuti mecima mesto sa kojeg dopire njegov glas.

— Da!

Prašina, komadići drveta koji lete unaokolo, oštri miris barutnog dima koji konačno prigušuje teški zadah krvi od tri leša pored vrata.

— Niste pogodili, Rolingz! — govori ponovo kada su prestali da pucaju. — Pokušajte još jednom!

Svaki pritisak na okidač sada je praćen gnevnom psovkom gore na galeriji; oni već zaboravljaju da onaj koga pokušavaju da ubiju može i da uzvрати napad...

Pomerivši se ulevo, ninda se lako odbaci od poda i uhvati prstima za drveni pod galerije. Po zvuku njihovih glasova zna da na tu stranu niko ne gleda i zato bez oklevanja izvlači svoje telo, bez ikakvog šuma, i meko preskače ogradu.

Okrenuti njemu leđima, njih trojica bulje u pod, gotovo razneti pušcanim mecima. Rolingz steže nepotrebni kolt, još uvek stisnutih zuba.

Ninda im prilazi, čudeći se kako još uvek ne primećuju da je on tu, na stopu ili dve iza njih.

— Mene tražite, momci?

Jednovremeni krik straha iz grla trojice jakih muškaraca uvek odzvanja strašno; još strašnije u velikoj praznoj dvorani koju će uskoro potpuno ispuniti miris smrti!

Katana blesnu na suncu koje prodire kroz stakleni zid, bez šuma razreza plavi oblak barutnog dima koji obavija tela trojice ljudi.

Rolingz ima malo manje sreće od dvojice svojih ljudi; do-

voljno je daleko da ga ne dokači prvi udarac, zadat gotovo horizontalno, tako da glatko odvoji obe glave sa vratova. Njih dvojica umrli su brzo, pre nego što ih je mogao savladati užasni strah; Rolingz je dobio delić sekunde tog užasa, potpuno zasluženno.

Ustuknuo je, ali instinktivno, zaboravljajući na oružje u ruci. Verovatno je već svestan činjenice da mu ono i ne može pomoći. Ispušta ga čak, u nemogućem pokušaju da golim rukama zadrži oštricu čiji se vrh lagano primiće njegovim grudima.

Vrisnuo je, više od šoka nego od bola, gledajući kako prsti ruku, jedan po jedan, padaju na pod već isprskan krvlju iz vratnih žila dvojice njegovih ljudi.

Oštrica katana reže bolje od svakog brijanja; dovoljan je i sasvim lak pritisak da preseče čak i tanje kosti ljudskog tela, a Rolingz je i dalje svom snagom očajnika stezao čelik krvavim prstima šaka, nastojeći da zadrži njegovo neumitno kretanje.

— Ne! — reče glasno i sasvim razgovetno kad oseti kako mu vrh katana prodire u grudi. — Ne!

— Da! — odvrati ninda. — Da!

Rolingz ustuknu, nastojeći da se izmakne od vrha mača, ali

ga je ninda sledio, pojačavajući pritisak.

Pogođen u srce, Rolingz iznenađeno zevnu, a onda pokuša da spusti pogled i vidi predmet koji ga je ubio. Kao i obično, smrt je bila brža.

Saginjući se, ninda pažljivo obrisa sečivo katana o njegovu odeću, a onda se ponovo uspravi, osluškujući.

Da, tutnjava motora u suncem obasjanom jutru oko zgrade. Patrole u džipovima stižu sa svih strana, spremne da opkole Merserovu rezidenciju; on je sigurno već tamo negde, među njima, nastojeći da u kratkom vremenu smisli i ostvari efikasan plan.

Osmehnuvši se, Lesli skoči sa galerije i meko se dočeka na noge. Navukao je svoj kostim, znajući da uskoro i on mora iz zgrade kako bi sačuvao slobodu pokreta. Odeća mu nije baš neophodna, ali je ipak ugodnije provlačiti se odeven kroz gusto rastinje.

Preskočivši Mensfildovo mrtvo telo, izvaljeno preko oborenih vrata, on pođe hodnikom, oslanjajući se na haragei da ga upozori na eventualnu opasnost.

Zgrada je, međutim, potpuno prazna, govorio mu je osećaj. Nepotrebno je da gubi vreme pretražujući je.

Nekoliko puta je zastao iza prozora zaklonjenih zavesama,

tražeći najpogodnije mesto na kojem će probiti živi lanac koji se užurbano formirao oko Merserove rezidencije.

To ipak mora biti strana okrenuta kopnu, zaključio je posle prvog obilaska; prostor na strani zaliva potpuno je go i prazan i na njega oštro motri naoružana posada glisera ukotvljenog dvadesetak jardi od obale.

Od dva ili tri mesta pogodna za izlazak, on se konačno opredeli za mesto na kojem su ga najmanje očekivali, sudeći bar po obezbeđenju koje je postavljeno u žbunje tačno preko puta staklenog zida sale za mačevanje, mesta sa kojeg je i krenuo.

Ipak, Merser nije raspolagao neograničenim brojem ljudi; sa veoma malo vremena za razmišljanje, gotovo da je morao da postupi ovako kako je i postupio: pojačao je straže na rizičnijim mestima, ostavljajući samo po jednog čoveka tamo gde je bilo malo verovatnoće da će ninda pokušati da izađe iz zgrade.

U žbunju, na drugoj strani travnjaka širokog dobrih pedesetak jardi, ležao je čovek sa automatskom puškom, uveren da bez problema može kontrolisati brisani prostor ispred sebe. Nije se čak ni trudio da se prikrije: ninda nekoliko puta vide kako isteže vrat iz zaklo-

na, okrećući glavu tamo i ova-
mo ne bi li video šta se događa u okolini.

Motorni džipovi još su brojali, uzbuđeni glasovi ljudi dopirali su čas sa jedne, čas sa druge strane. Dobar znak da njihove pripreme još nisu sasvim završene...

Pravi trenutak da se neprimetno izvuče iz zgrade. A to znači da čovek na drugoj strani travnjaka ne sme dobiti priliku da opali ni jedan jedini hitac.

Kako to izvesti?

Na ovom rastojanju šuričen će pouzdano naći svoj cilj. Jedina prepreka je taj zid od debelog stakla, ali svaki pokret na njegovoj strani neizbežno će izazvati pucnjavu.

Postoji li način da neprimetno načini otvor u staklu?

Lesli je osmatrao okolinu, kretanje senki okolnog drveća sa dizanjem sunca na horizontu. Proći će suviše vremena pre nego što jedna od tih senki padne na stakleni zid...

Nema izbora, svako odlaganje samo povećava opasnost. Preostaje jedan jedini, veoma opasan način da se pokuša...

Odgimizao je na trbuhu podu do staklenog zida, znajući da ga u tom položaju strelac preko puta ne može videti. Sada je ležao sa glavom na samom nekoliko palaca od stakla,

pogleda uprtog u drugog čoveka.

Sada!

Tamo u žbunju, stražar je još jednom podigao glavu i pogledao nekuud levo. Brzinom munje ninda usupravi gornji deo tela i načini munjevit potez ostrim vrhom šurikena.

Da, postoji čelik koji može da raseče staklo. Od takvog će lika kuje se oružje za ninde...

Bio je ponovo na podu pre nego što je čovek ponovo pogledao prema njemu, ali je na staklu duga, uska pruga, nevidljiva sa rastojanja od pedeset jardi.

Nekoliko minuta kasnije on uspe da načini još jedan urez, paralelan sa prvim. Još dva kraća, horizonta, i on će jednim udarcem moći da izbací pravougaoni komad stakla, nešto veći od jedne kvadratne stope.

Staklo neće načiniti nikakav šum kada padne u travu na drugoj strani; za najviše nekoliko minuta on će biti spreman na svoj smrtonosni hitac.

Još jedan pokret u žbunju; ninda jasno vide kako se lice čoveka okreće prema buci motora koja je dopirala sa druge strane.

Podigao se na kolena i zamahnuo desnom rukom sa šurikenom, udarivši skupljenim prstima leve ruke po komadu stakla isečenom iz okna.

Šuriken zazuja kroz vazduh.

U istom trenutku, čovek u žbunju vrati pogled prema staklenom zidu.

Upozoren možda zujanjem šestokrake zvezde, možda i klečećom figurom ninde koju je iznenada ugledao, on otvori usta na krik.

Šuriken se nepogrešivo zari u usnu duplju, lomeći zube na svom putu. Silina hica bila je takva da je bar jedan krak morao doprineti do mozga, donoseći trenutnu smrt.

Još uvek u klečećem položaju, ninda pažljivo istraži pogledom okolinu.

Ne, nikoga nema u blizini. Gotovo da može bez žurbe proširiti načinjeni otvor u staklu i mirno preći travnjak, kao da je u šetnji.

Sunce je već visoko na nebu. Uskoro će postati vruće, ovde na obali zaliva Tampe.

Najgori deo posla već je obavljen. Dobio je željenu slobodu pokreta i sada će kao tigar lutati skriven gustim rastinjem, i zadavati smrt svakom koga sretne na svom putu.

Ipak, to će potrajati; njih je mnogo. I ubrzo će shvatiti da nešto nije u redu. Pomoć prijatelja sada bi mu dobro došla.

Trčeći pognut preko travnjaka — jer sudbinu ipak ne treba izazivat — on sračuna da bi Tabasko Pit i Sumiko uskoro zaista mogli da se pojave u blizini Merserove rezidencije.

Nije bitno što neće biti nika-kvog kontakta između njih. Ne jednom, trojka je već bila u sličnim situacijama i njih dvoje veoma dobro znaju šta treba učiniti.

U trenutku kada se potrbuške bacio u zaklon žbunja, negde na istočnom perimetru imanja odjeknu snažna eksplozija. Okrećući se na leđa, ninda vide kako se u nebo naglo diže oblak gustog crnožutog dima.

Mogao je sebi dopustiti luksuz da se glasno nasmeje dok je tučnjava eksplozije još potre sala zidove zgrade, a udarni talas povijao krošnje nad njim.

Sumiko i Tabasko Pit su već tu. I to veoma jasno svima daju do znanja!

* *

Kao i obično, njih dvoje opređe se za gerilsku taktiku, taktiku brojno slabijeg. Jedna eksplozija odjeknula je na istoku; u trenutku kada deo Merserovih ljudi juri na tu stranu, nova eksplozija prolomiće se na zapadu.

I ne samo to: nekoliko precizno ispaljenih hitaca prikovace poteru za tle na duže vreme, pre nego što stigne pojačanje ili deo ljudi ne pokuša da obide zasedu. Čim se oni opasno približe, napadači će promeniti položaj i igra će početi od početka.

Igra u kojoj je Tabasko Pit bio pravi majstor, zahvaljujući svom ratnom iskustvu iz Vijetnama i dugogodišnjem druženju sa nindom, od koga je naučio mnogo korisnih trikova.

Ovo je ujedno prilika i za njega da krene na svoj pohod smrti, jer više niko ne očekuje napad sa ove strane. Čak i oni koji su ostali da motre na kuću često će se osvrutati pitajući se šta se to, do đavola, događa iza njihovih leđa.

Pognut, ninda hitro potrča kroz žbunje, sa gotovo neshvatljivom lakoćom izbegavajući da dodirne makar i jednu jedinu grančicu. Njegov prvi cilj je ona čistina među drvećem na kojoj je noćas, kad su ga dove li, opazio svetlucanje pleksigla sa na prozorima helikoptera.

Tabasko Pit i Sumiko pobrinuli su se do sada da na efikasan način blokiraju asfaltni put sa imanja. Osim glisera, helikopter je jedino sredstvo kojim bi Merser, uskoro, mogao pokušati da pobjegne.

Kako je i pretpostavljao, letelicu su dobro čuvali; dva čoveka mrkih, zabrinutih lica, ne prestano su šetali po čistini oko njega, razmenjujući poneku rečenicu tihim glasom.

I nijednog trenutka ne ispuštajući svoje puške iz ruku...

Teorija kaže da ih je lakše eliminisati jednog po jednog, ali to u ovom slučaju ne mora

biti tačno. A zahteva i previše vremena...

Pomerajući se bešumno, od drveta do drveta, on se nađe na desetak stopa od mesta na kojem su dva stražara zastajala da razmene poneku reč. Sada je trebalo samo da sačeka pravi trenutak.

Nova eksplozija!

Zapadno od kuće, baš kako je i predvideo. Usne mu se razvukoše u osmeh, ali su se mišići nogu već grčili, spremni na skok.

Oni će sada stati da porazgo varaju o novoj eksploziji. Da, evo ih, prilaze jedan drugom.

Skok!

Sa mačem u ispruženoj ruci, ninda je leteo napred bešumno, pogleda uprtog u oči čoveka koji je gledao pravo u njega. Pražno; njegov mozak još nije uspeo da registruje taj pokret kao opasnost.

Vrh mača probi leđa stražara koji nikada neće ni saznati šta ga je to pogodilo. Udarci nindi su po definiciji veoma ekonomični; nijedan ninda neće udariti dva puta ako proceni da je dovoljan samo jedan udarac.

Prošavši kroz telo prvog, oštrica se zari u grudi drugog čoveka, onoga koji je tek sada shvatio da se događa nešto užasno, nepredvidivo, i pokušao da ustukne, otvarajući usta na kr-
ik!

Smrt ga preseče u tom položaju i ninda naglo trže mač na trag, puštajući da se dva mrtva tela stropoštaju na travu. Nije dobro ako ostanu ovde; kad stigne do helikoptera, Mer ser će shvatiti da je ninda već bio tu.

Ako ne zatekne nikoga može pomisliti jedino da je neko povukao stražu na drugo mesto, u borbu sa napadačima. Neće posumnjati ništa, a tragovi krvi na travi, na samoj ivici čisti ne neće biti tako upadljivi da bi mu privukli pažnju.

Odvukavši dva mrtva tela u zaklon, ninda nastavi da obilazi u širokom krugu oko zgrade, zadržavši se najpre kod helikoptera.

Njegov sledeći cilj ukaza se samo nekoliko minuta kasnije; na stotinak jardi od pročelja kuće, nasred asfaltne staze kojom je jutros i stigao ovamo, bio je parkiran džip, a na njemu glo mazna cev bacača reketa, montirana na tronošcu učvršćenom umesto zadnjeg sedišta.

I tu su samo dva čoveka. Mer ser je suviše ogolio obruč oko zgrade u pokušaju da se obračuna sa napadačima spolja!

Okrenuti licem zgradi, oni su stajali oslonjeni o bokove džipa, sa cigaretama u ustima. Leslie vide da je velika raketa već postavljena u lanser sa kojeg visi uzica okidača.

Prišao im je sa leđa. Njegove bosa noge nisu, na već toplom asfaltu, stvarale nikakav šum.

Imao je po jedan šuriken u svakoj ruci, za slučaj da se jedan od njih okrene, ali su oni neprekidno buljili prema zgradi.

Lesli zastade iza džipa, na mestu odakle je mogao dobro videti obojicu.

— Hej! — reče tiho. — Ovde sam!

Okrenuli su se, iznenađeni, ali ne previše, pretpostavljajući verovatno da je to samo neslana šala nekog od njihovih ljudi. Ninda zamahnu obema rukama istovremeno i šurikeni pogodiše svoj cilj.

Na ovom rastojanju čak ni manje dobar strelac ne može da promaši. Prišavši najpre je dnom, pa drugom, Lesli izvuče šestokrake zvezde iz rana na grlu i obriše ih o odeću pogođenih. Ovo su poslednja dva koji su mu preostali, i mogli bi bar još jednom da mu korisno posluže.

Već je bio zakoračio prema grmlju na drugoj strani staze, kada ga zaustavi iznenadna misao.

Ta raketa tu... i gliser na drugoj strani kuće...

Osmehnuvši se, on se vrati i lako skoči na zadnji deo džipa. Gliser je još uvek tamo gde ga je maločas video; nije čuo

zvuk njegovog snažnog motora.

Ove rakete, istina, nisu predviđene za gađanje tako bliskih ciljeva, ali vredi pokušati; procenivši rastojanje do čamca, ninda je lagano povećavao elevaciju lansera, nastojeći da mu pri tom da i željeni pravac.

Raketa će izleteti gotovo vertikalno iz cevi; plameni jezik iz njenog motora verovatno će zapaliti i zadnji deo džipa, ali utoliko bolje; Merserova imovina je poslednje o čemu u ovom trenutku treba da vodi računa.

Povukavši kratko uže, on elastično odskoči u stranu.

Prodoran zvižduk raketnog motora, dugi plamen koji liznu po zadnjem delu džipa i asfaltu iza njega, ostavljajući tragove istopljene smole. Raketa se veličanstveno dizala, visoko, visoko, sve dok se na nebu nije video jedino crnkast trag poslednjih izduvnih gasova pošto je sve gorivo bilo utrošeno.

Da li ljudi u gliseru shvataju šta znači taj trag na nebu? Sa malo sreće mogli bi da umaknu, ali...

Al je zvižduk rakete sada po stajao sve glasniji, iako motor više nije radio. Padala je tako brzo da se nije mogla slediti golim okom.

A motor glisera još je čutao! Tutnjava eksplozije; ninda ču kako iznenada stvoreni tala si gnevno udaraju o obalu, vi-

de da se u oblaku crnog dima lagano obrću i pokidani delovi glisera i ljudskih tela...

Bio je ponovo u grmlju pre nego što su oni najsitniji ostaci počeli da pljušte po krovu kuće i okolnom travnjaku. Taj prizor zadaće još više straha Merseu i njegovim plaćenicima; niko od njih sada više ne zna sa koje će strane stići sledeći udarac!

Zaista, krajnje je vreme da potraži Merseu. Biće tamo gde i najveći broj njegovih ljudi. Sa Klovis.

I ta žena zasluhuje kaznu, go tovo istu kao i Merseu...

Do sada su njih dvoje morali shvatiti da ninda više nije sam i da su njihovi izgledi sve lošiji. Ako već nisu počeli da razmišljaju o taktičkom povlačenju, onda će im ono uskoro pasti na pamet.

Videli su šta se dogodilo sa gliserom. Pre li kasnije, uputiće se prema helikopteru, prepućajući nekom od svojih ljudi da rukovodi borbom.

Kretao se po širokom luku, paralelno sa obalom zaliva, sve vreme skriven u grmlju. Videće Merseu i njegovu pratnju kada krenu prema helikopteru, ili ih bar čuti. U međuvremenu, mogao bi zadati još poneki udarac, iako će sada svi biti mnogo oprezniji.

Krajičkom oka, on primeti po kret u žbunju i baci se na tle.

Šuriken mu je već bio u desnoj ruci, spreman da pošalje svoju poruku smrti sledećoj žrtvi.

Ali...

Uspravio se sa osmehom na licu. To tiho ptičje zviždanje u stvari nije glas ptice. Takvih ptica nema u Floridi.

Vitka prlika devojke u odeći zaštitne boje iskrсну među žbunjem i potrča prema njemu. Duga crna kosa bila joj je spletena u pundu da je ne bi ometala, na širokom kožnom opasaču nosila je futrolu za pištolj i nož u velikim koricama.

Dočekao je u zagrljaj, snažno je privlačeći sebi, osećajući nje ne čvrste, pune grudi na svojim. Možda nisu tako lepe i tako velike kao dojke žene po imenu Klovis, ali su ovo jedine grudi koje će uvek voleti. I koje će uvek moći da probude novu vatru u njemu.

Čak i u ovakvim situacijama, kada im svakog trenutka može zapretiti opasnost...

— Hej! — pobuni se ona u šali, odmičući se od njega. — Nemaš valjda nameru da sada vodimo ljubav.

— Zapravo imam... ali mi se čini da nismo odabrali baš pogodan trenutak...

— I meni — nasmeja se Sumiko. — Dobro si?

— Savršeno, iako priznajem da je u jednom trenutku bilo veoma tvrdo...

— Ohhh... Les!

— Žao mi je, zaista je tako bilo. Ili možda više voliš da te lažem? Kako ide Pitu?

— Pitu? Naš Tabasko sija od sreće! Posle dužeg vremena uka zala mu se prilika da iskaže sve svoje razbijačke talente! Eksploziv, mitraljezi velikog kalibra, rakete! Mislim da će biti veoma tužan kada shvati da više nema potrebe da pravi buku...

— Šta sada smeras?

— Ko zna? Rastali smo se pre pola sata i otišli na razne strane sa eksplozivom. Ja sam digla u vazduh njihovu malu solarnu elektranu, a on je izgleda odabrao nadstrešnicu za čamce na drugoj strani. Ideja je da ih neprestano držimo na oprezu i za sada uspevamo u tome. Razmislili su se na sve strane, kao uplašeni mravi.

— A ti si ušla kroz ogradu — prekorno reče on. — Nisam siguran da je to bilo potrebno...

— Meni jeste bilo potrebno, mister Eldridž! — reče ona strogo. — Sem toga, nije bilo ni kakve opasnosti; svi ti senzori u ogradi prestali su da rade kada je nestalo struje, zar ne?

— Da, u pravu si — osmehnulo se ninda. — Idemo onda natrag.

— Natrag? Kuda natrag? Ne idem s tobom ni u kakvu šumu, samo da znaš!

— Ovoga puta namere su mi sasvim poštene, videćeš. Iako mislim da mi Mercer ne bi poverovao da me sada čuje.

— Misliš da se sprema za bekstvo?

— Sigurno. Tamo na jednoj čistini ima helikopter. Ta ptica ne može da poleti, ali on to ne zna. Pre nego što sam otišao od nje, izveo sam jedan mali zahvat na motoru.

— Ništa ozbiljno, nadam se? Znaš, Pit i ja smo ovamo stigli džipom, a vožnja nije bila baš udobna...

— Ništa ozbiljno, ne brini. Ako sve bude u redu, otići ćemo helikopterom do aerodroma u Tampi. Ili možda pre toga želiš da obiđeš Majami ili Palm Bič?

— Ne, hvala. Vraćamo se kući... pre nego što zaboravim na kojem okeanu leži San Francisko!

— U redu, onda neka bude San Francisko — složi se ninda. I pored ovako lakog razgovora, on nijednog trenutka nije zaboravljao na opreznost, neprestano se osvrćući unaokolo i pažljivo osluškujući.

Sumiko zastade kad joj rukom lako dotače rame. Upitno ga je pogledala.

On zavrte glavom. Ništa se još nije moglo ni videti ni čuti. Jedino ga je haragei upozoravao da će uskoro ponovo biti borbe...

Da, sada ih i čuje... i vidi kretanje među rastinjem stotinak jardi dalje...

— Oni dolaze! — reče šapatom povlačeći Sumiko dalje u zaklon. — Dolaze po svoju smrt!

*
* *

Dva čoveka išla su na čelu male kolone sa puškama u rukama. Njihovi pogledi nastojali su da se probiju kroz lišće, ali je ninda znao da je potpuno bezbedan u svom skrovištu.

Desetak koraka iza njih koračao je Merse, zajapuren, crvenog lica niz koje su se sivala teške kapi znoja. Još uvek u svilenom kućnom haljini, predstavljao je smešnu pojavu među svim tim ljudima naoružanim glomaznim automatskim puškama.

Klovis je hodala kraj njega, plašljivo se osvrćući, kao da traži podršku od trojice telohranitelja koji su završavali kolonu. I njihove puške bile su spremne, pogledi neprestano uprili u okolno grmlje.

Ninda pusti prvu dvojicu da prođu ispod grane na kojoj je ležao. Merse i Klovis prođuše takođe. Prvi čovek iz zaštitnice, zatim drugi...

Onome koji je hodao na samom začelju, međutim, bili su izbrojani sekundi. Preko glave mu pade tanko, gipko svilen

uže i naglo se zateže kao omča, odvajajući mu noge od tla.

Ovoga puta ninda je izveo pokret koji će trenutno slomiti vratne pršljenove. Taj čovek mora umreti brzo i tiho da ne bi privukao pažnju ostalih.

Pustivši da mrtvo telo nečujno padne u travu, ninda skoči sa grane, meko se dočekujući na noge. Zastao je iza jednog žbuna, čekajući da se jedan od ljudi iz zaštitnice okrene.

— Maks? — reče glasno onaj koji je to učinio. — Maks, gde si?

Ostatak kolone ukopa se u mestu. Svi su se nervozno osvrnuli unaokolo.

— Šta se dogodilo? — energični Merseov glas.

— Maks je nestao, gazda...

— Nestao? Kako, do đavola?

Stajali su, sada okupljeni u gomilu kao ovce koje su u snežnoj noći čule zavijanje vukova.

Dva šurikena zazujahu isto vreme, dva krika razbiše tišinu.

Ostali se kao po komandi bačije na zemlju i rafali iz dve automatske puške počeo da zasipaju olovom okolno drveće i šiblje.

— Prekini! — zaurala Merse. — U šta pucate, budale?

Ali, oni su pucali, zaboravljajući da uklone ukočene prste sa okidača. Bio je to jedini pokret koji im je strah dopuštao i oni ga iskoristiše do samog

kraja, sve dok prazno škljocanje ne objavi da su im okviri potpuno ispražnjeni.

— Oh, ne! — reče Kloviz iznenada. — Oh, ne, ne... NEEEE!

Kao senka, ninda je naglo izbio iza najbližeg drveta i zastao nad ljudima opruže nim po tlu. Gola oštrica mača u njegovoj ruci pritajeno je sve tlucala.

Još uvek sa krikom na usnama, žena se diže na noge, zatečena i slepo potrča u pravcu helikoptera zaklonjenog drvećem. Čovek najbliži Lesliju pokuša da učini to isto, ali katana raseče vazduh sa glasnim zviždanjem i vrati u travu obe polovine tela, glatko razdvojene udarcem koji je pao ukoso, preko grudi.

Tamo, iza Mersera koji je ležeći potbuške buljio u nindu, jedan od telohranitelja je gurao novi okvir u otvor svoje automatske puške.

Lesli sačeka da završi sa tim poslom, gledajući ga pravo u oči. Sačekao je čak da čovek počne da diže pušku prema nje mu, ubacujući metak u cev, a onda mu se glasno nasmeja.

Nož kratkog, širokog sečiva, istrgnut ispod opasača ninde, bešumno pređe rastojanje do svog cilja i s tupim udarcem se zari među oči žrtve.

Stenjući, Merser se podiže na noge, nesvesno privlačeći na grudi krajeve svog ogrtača.

— U redu, znam — reče promuklo. — Sada sam ja na redu. Učini to što želiš i idi u pakao!

Ninda odmahnu glavom.

— Znam da bi to hteo, Mer-ser. Zapitaj najpre sebe da li si zaslužio tako laku smrt...

Mer-ser nervozno obližnu usne.

— Da imam neko oružje u ruci, ne bi mogao nekažnjeno da me vređaš, Eldridž!

— Oružje? Misliš da je moja jedina prednost u tome što imam ovaj mač!

— Da, kučkin sine! — prasnu Mer-ser. — U borbi golim rukama, pod istim uslovima ne bi imao nikakvih izgleda, pa makar bio po sto puta ninda!

— Ti zaista tako misliš — reče Lesli ozbiljno. — Daću ti priliku da promeniš mišljenje. Istina, posle toga nećeš baš dugog moći da misliš, ali šta možemo kad je tako. Koliko sam video, ti se pomalo razumeš u mačevanje?

— Da li se razumem? — frknu Mer-ser. — Da, Eldridž, znam... **ponešto**. Ali sa pravim mačem, a ne tim japanskim igračkama!

— Žao mi je, ovo je jedini koji imam — osmehnu se ninda pružajući mu katana. — Uzmi.

— Šta?!

— Uzmi mač. Ako zaista misliš da je moja jedina prednost u njemu, onda ti ga dragovolj-

no dajem. Hajde, uzmi ga već jednom!

Sa nevericom na licu, Merseer oprezno prihvati dršku mača iz ruke ninđe, odmičući se jedan korak.

Lesli vide kako mu se u oči naglo vraća samopouzdanje dok je odmeravao težinu mača u ruci. Da, dobar mačevalac. Međutim...

— U redu! — reče Merseer.
— U redu, počinjemo, prijatelju...

Prvi udarac bio je zadat gotovo ležerno, školski, sa previše samopouzdanja u sebi, i Lesli ga izbeže sa lakoćom, izvijajući telo i plešući na vrhovima prstiju oko mrtvaca na tlu.

— Gle, gle! — reče Merseer, mršteći se. — Pa ti si brz!

— Brži od tebe.

Sledeći udarac podsećao je na udarac sabljom, jer je katanu oružje koje se može koristiti i na taj način. Oštrica fijuknu kroz vazduh, ali ponovo daleko od cilja.

Merseer odstupi korak, kao da je u pitanju samo duel u sportskom mačevanju. Onog samopouzdanja, međutim, više nije bilo na njegovom licu.

— Proklet da si! — prostenja. — Hiljadu puta proklet!

— Mač u ruci ipak nije tako velika prednost, zar ne? — osmehnu se ninđa. — Ili želiš da pokušaš još jednom?

Sa besnim krikom na usnama

Merseer se baci napred, zadajući udarac koji je strogo zabranjen sportskim mačevaocima. I svim časnim ljudima, još u vreme kada su se razmirice rešavale dvobojima.

Sa osmehom na usnama, ninđa dopusti da mu oštrica mača prođe tako blizu da je gotovo dotakla svilu kostima.

Mersera nekontrolisani nasrtaj dovede u neposrednu blizinu ninđe i on shvati da je pogrešio. Prekasno; dve čelične šake već su se sklapale oko zglavka njegove ruke sa mačem i on prodorno kriknu začuvši, zvuk polomljene kosti.

— Nisi baš vešt sa ovim japanskim igračkama — primeti ninđa podižući ispušteni mač sa trave. — Gledaj... to se radi ovako...

Obrćući oštricu, on počeo lagan potez odozdo, zarivajući najpre vrh mača Merseeru u mali trbuh i lagano ga dižući na više.

— Dva minuta, Merseer — tiho reče ninđa brišući sečivo o odeću najbližeg mrtvaca. — Možda i tri, jer je tvoje telo snažno... ali ne više od toga...

Okrenuo se i pošao u pravcu helikoptera, svestan da Merseer više ne može spasiti ni najbolji hirurg ovog sveta, makar ga nekim čudom preneli istog ovog trenutka na operacioni sto...

Jecanje i dahtanje još se čulo iza njega kada je ponovo zastao, na polovini puta do čistine na kojoj je stajao helikopter.

— Žao mi je, Les — reče Sumiko skrušeno. — Morala sam to učiniti; napala me je kao razbesnela tigrica...

Lesli pređe pogledom po raščupanoj kosi devojke, košulji pocepanoj na grudima, dugim tragovima noktiju na jednom ramenu.

— Nemoj je žaliti — reče.

— Ona je to zaslužila, mnogo puta. Nije trebalo čak ni da joj dozvoliš da te povredi...

Samo jednom je pogledao u lice Klovis prolazeći pored nje nog tela opruženog na travi.

To lice više nije bilo lepo. Čak nimalo. Zar je moguće da smrt može toliko da izmeni čoveka?

Ali, znao je da može. Najzad, stara japanska izreka da smrt ima dva lica nije nastala bez razloga...

— KRAJ —

NOVO! NOVO! UECHI KARATE DO

Put tigra, ždrala i zmaja
Knjiga koja predstavlja do sada neviđeni udžbenik veštine borenja, kako za početnike tako i za majstore. Kanei Uechi Hanshi 10. dan, sa svojim učenicima na više od 1000 fotografija demonstrira izvornu veštinu južnokineskog sistema borenja Pangai Noon (Shaolin Chuan fa — tigra, ždrala i zmaja) Vrlo redak dokumentarni materijal, kineski manuskript, tri kineske kate, teh. »gvozdenih« ruku i nogu, kyu-sho tačke, Sanchin univerzalna vežba za aktiviranje i kontrolu Ki energije tela, itd.

Knjiga je štampana na velikom formatu 28 x 20. Cena knjige je 125.000 din. Sa ovom porudžbenicom — 30% popusta, cena je 87.500 din. plus poštarina. Po prijemu vaše porudžbenice poslaćemo uplatnicu, a po uplati poslaćemo knjigu na vašu adresu.

Poručite na adresu: P. FAH 56 — Beograd 22

Narudžbenica za knjigu Uechi karate do/30% popust

Ime i prezime: _____

Ulica i broj: _____

Broj pošte i mesto: _____

E. A. Volis Badž
AMAJLIJE I TALISMANI

Arapske, hrišćanske i jevrejske amajlije i talismani. **Urokljive oči**. Fatimina šaka. **Kabala i Drvo života**. **Magični kvadrati**, uticaji brojeva, boja i metala. **Astrologija**, drago kamenje i veza sa znacima zodijaka. **Poricanje vodom**, životinjskom jetrom, zemljom i peskom, uz pomoć mrtvaca ...

460 str. i preko 300 retkih ilustracija. **Cena knjige 78.000 din.**

E. A. Volis Badž **EGIPATSKA MAGIJA**

Voštane figure, reči moći i bacanje čini. Magične slike i **formule**. Bela i crna magija, **prizivanje umrlih** i isterivanje duhova. Opsednutost demonima, **tumačenje snova** i određivanje **srećnih i nesrećnih dana**, **Horoskopi**, proricanje sudbine, preobražaji i **oretskazanja**. **Cena knjige 42.000 din.**

ALBREHT DIRER GRAFIKE

Najviši dometi Direrovog kreativnog genija. **Remek-dela** neponovljivog stila i veštine bez premca u ovoj oblasti: **Melanholija**, **Vitez**, **smrt i đavo**, **Sv. Jeronim**, **Adam i Eva**, ciklusi **Apokalipse**, **Hristovog stradanja**, **Bogorodičinog života** ... 190 str. velikog formata (20x28 cm). **Cena knjige 79.000 din.**

Inazo Nitobe **BUŠIDO – Kodeks samuraja**

Put ratnika – knjiga zakona koji su sedam vekova upravljali životima samuraja. Etički kodeks koji je postavio standarde ponašanja i ideale karaktera za ceo japanski narod. Poglavlja: **Hrabrost**, **Čast**, **Samokontrola**, **Harakiri** i **osveta**, **Mač** – duša samuraja ... **Cena knjige 39.000 din.**

NARUDŽBENICA – NINĐA 70

Naručujem sledeće knjige **pouzećem**:

- ☐ kom. AMAJLIJE I TALISMANI
☐ kom. EGIPATSKA MAGIJA
☐ kom. DIRER – GRAFIKE
☐ kom. BUŠIDO

ime i prezime

ulica i broj

pošt. broj i mesto

Narudžbenice šaljite na adresu: **INTERMEDIA**, pošt. fah 20-104, 11030 Beograd B.

Cene garantujemo 30 dana od dana objavljivanja oglasa. Knjige šaljemo odmah – plaćate poštaru prilikom prijema, kao i troškove poštarine.

U aprilu Ninđa 71

LEDENI DAH SMRTI

... Čak i na toj paklenoj vrućini on oseti kako mu jeza prolazi čitavim telom do kostiju.

»Ti prokleti Japanci su u pravu«, pomisli. »Prisustvo ninđe može da se oseti gotovo u svakom trenutku, a to naročito važi za onoga čiju smrt ninđa želi. To je... to je osećaj koji su oni nazvali... ledeni dah smrti...